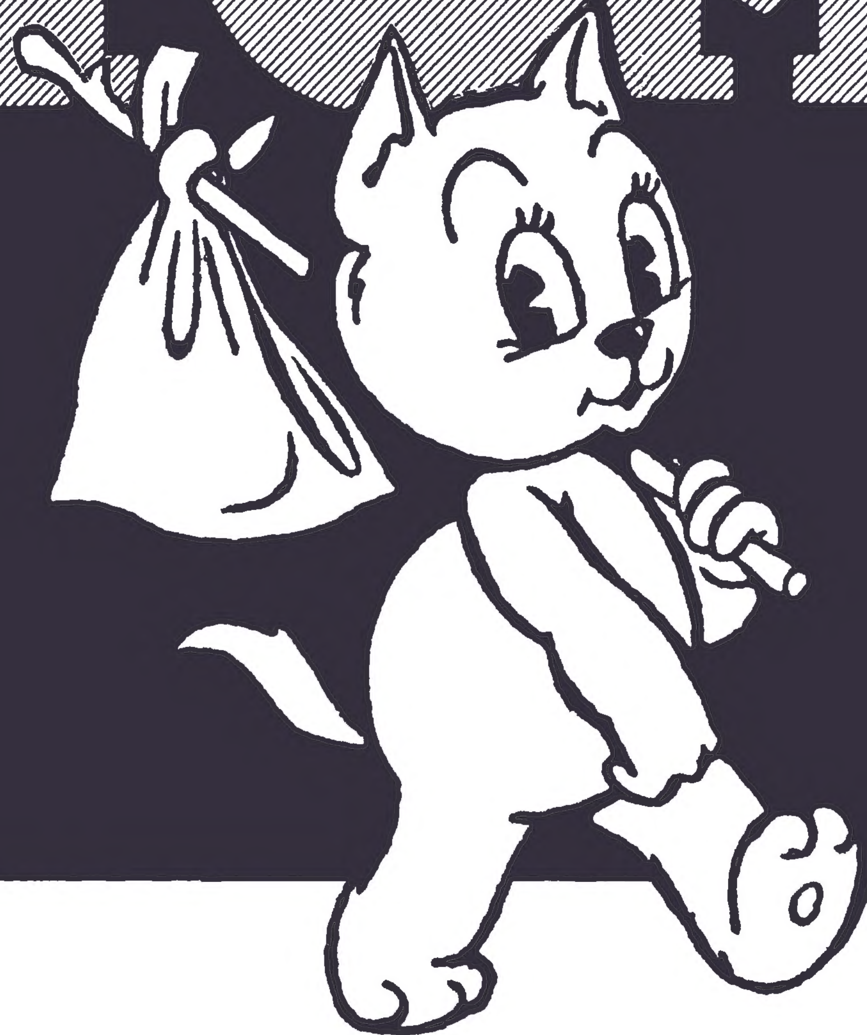
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **20**	786 - 820	Tom Poes ontmoet een oude bekende

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

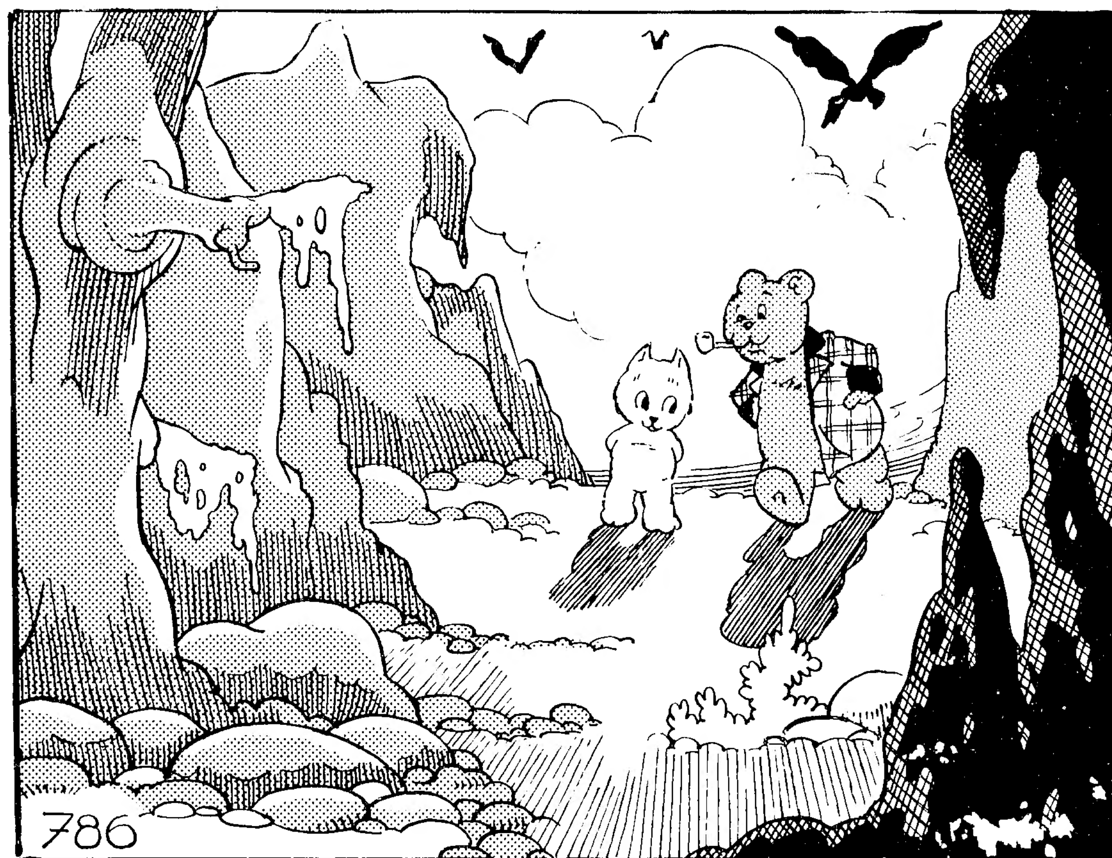
MARTEN TOONDER

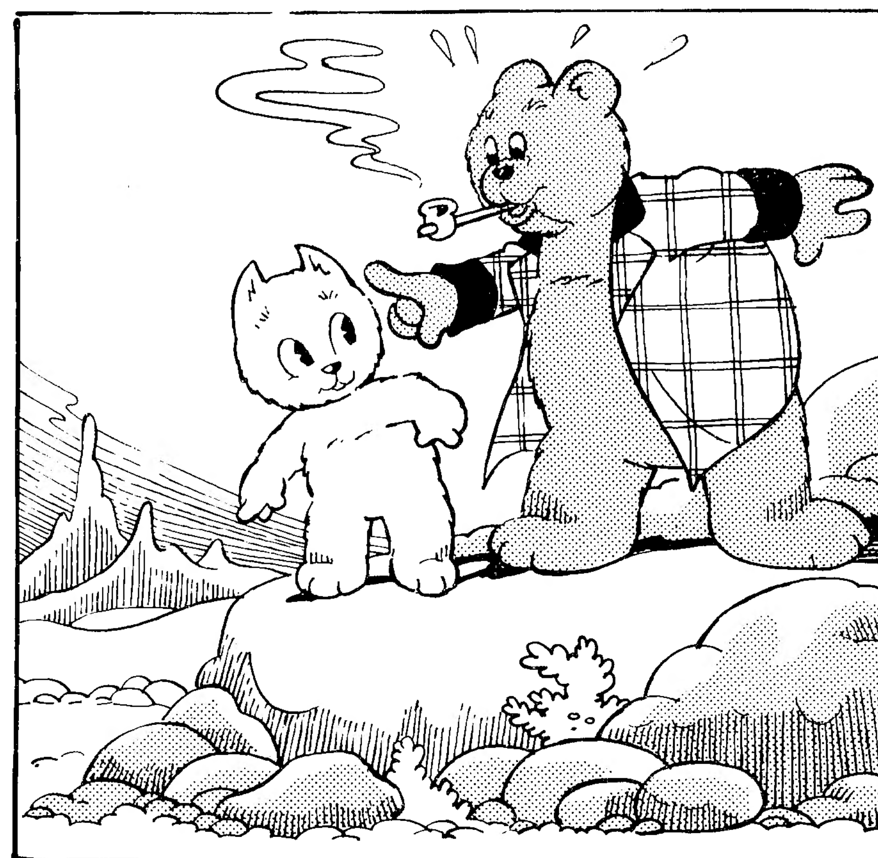
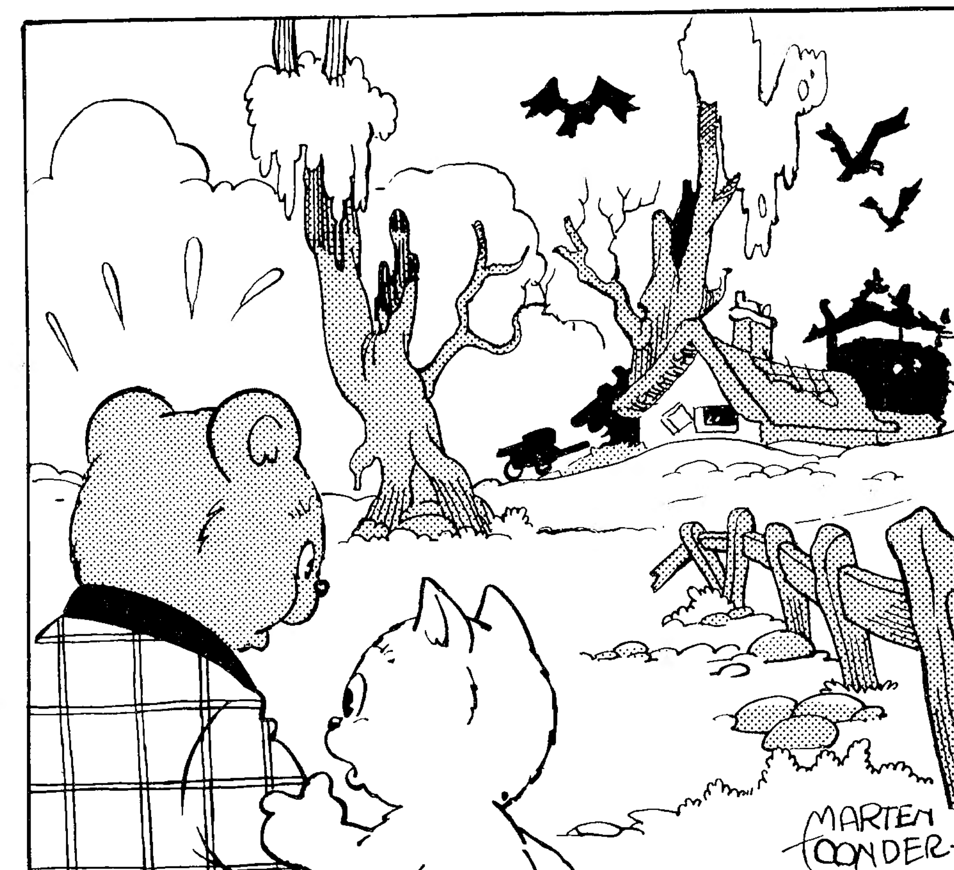
MV **20**	786 - 820	Tom Poes ontmoet een oude bekende

1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

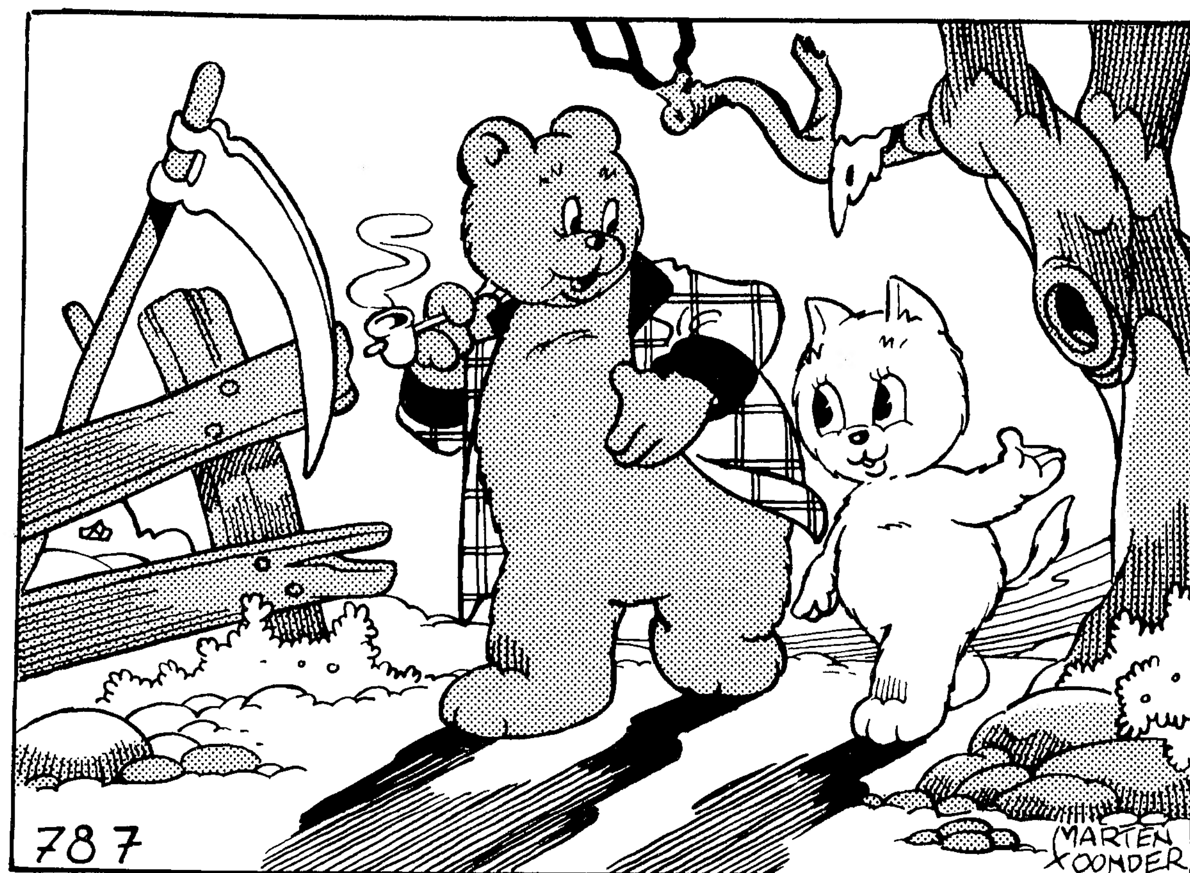
MV 20 Tom Poes ontmoet een oude bekende
1943/44 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen De Telegraaf en Het Nieuws van de Dag
1948 Krantestrip, ingekleurd, weekblad Tom Poes Weekblad
1948 Krantestrip, weekblad Kleine Zondagsvriend
1974 Krantestrip, stripfanzine Bommelkoerier

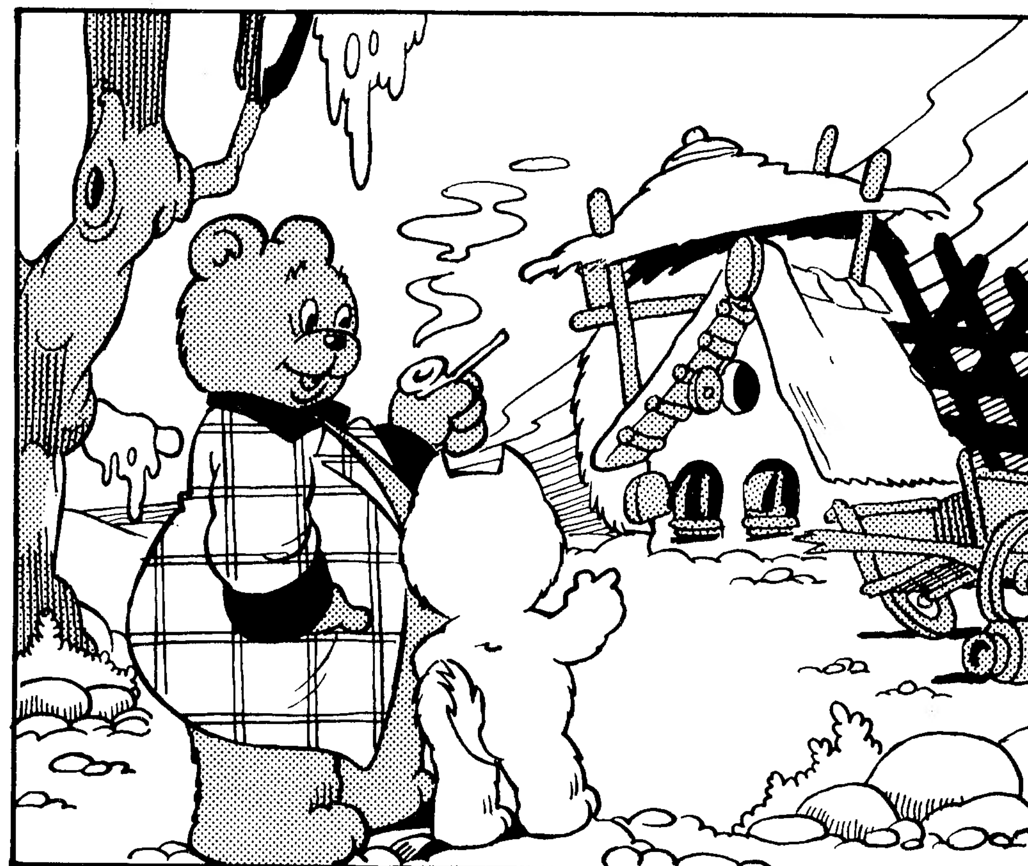
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5199 6
Delen 20 & 33 ISBN 90 234 5203 8

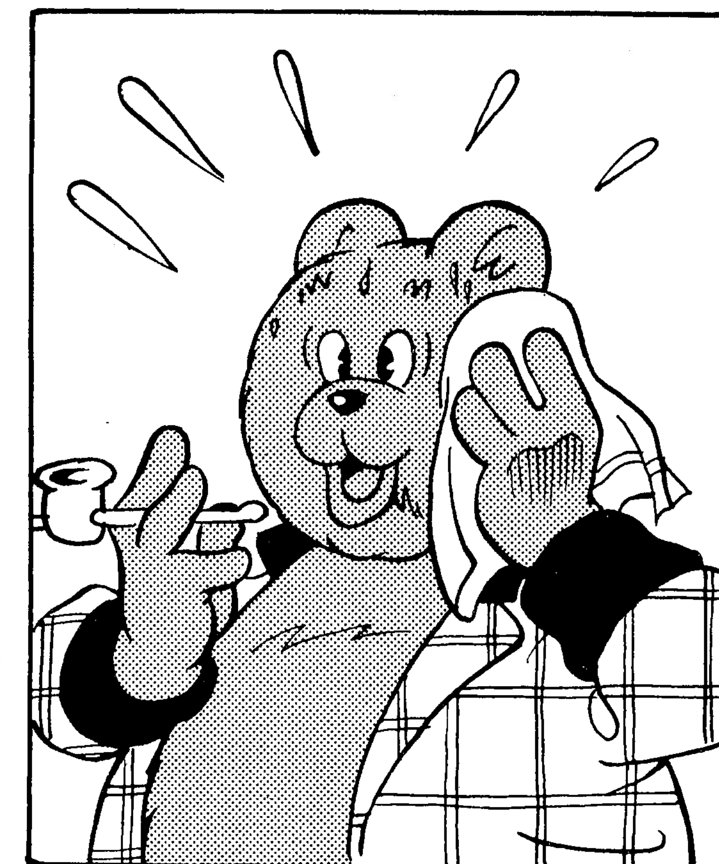

Tom Poes en heer Bommel waren na hun laatste avontuur op weg naar huis en omdat het mooi weer was en er haast geen treinen of autobussen reden, gingen ze te voet.
'Ik mag dat wel, Tom Poes!' zei heer Ollie. 'Zo kalm voortwandelen over de wegen zonder te weten waar ik 's nachts zal slapen en waar ik zal eten! Dat is net iets voor mijn avontuurlijke aanleg. Bovendien, wie weet welk avontuur we op deze manier zullen tegenkomen? Als ik zo om me heen kijk, lijkt het me toe, dat dit net een landschap is, waar ze liggen te wachten, de avonturen bedoel ik!'
'Daar hebt u gelijk in, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Alles ziet er hier erg somber en verlaten uit. Vrolijk is dit land zeker niet, het kon best zijn, dat we hier wat zullen beleven!' Ze waren intussen uit de rotsweg gekomen en stonden nu voor een kale vlakte.
'Daar ligt een boerderij!' zei heer Bommel. 'Wat ziet die er uit! Dat mag ik niet graag zien, jonge vriend! De mensen, die daar wonen, schijnen niet veel zin in werken te hebben. Alles kapot en verwaarloosd! Foei!'
'Het bevalt me hier niet!' zei Tom Poes. 'Er hangt een gevaar in de lucht, dat voel ik...'

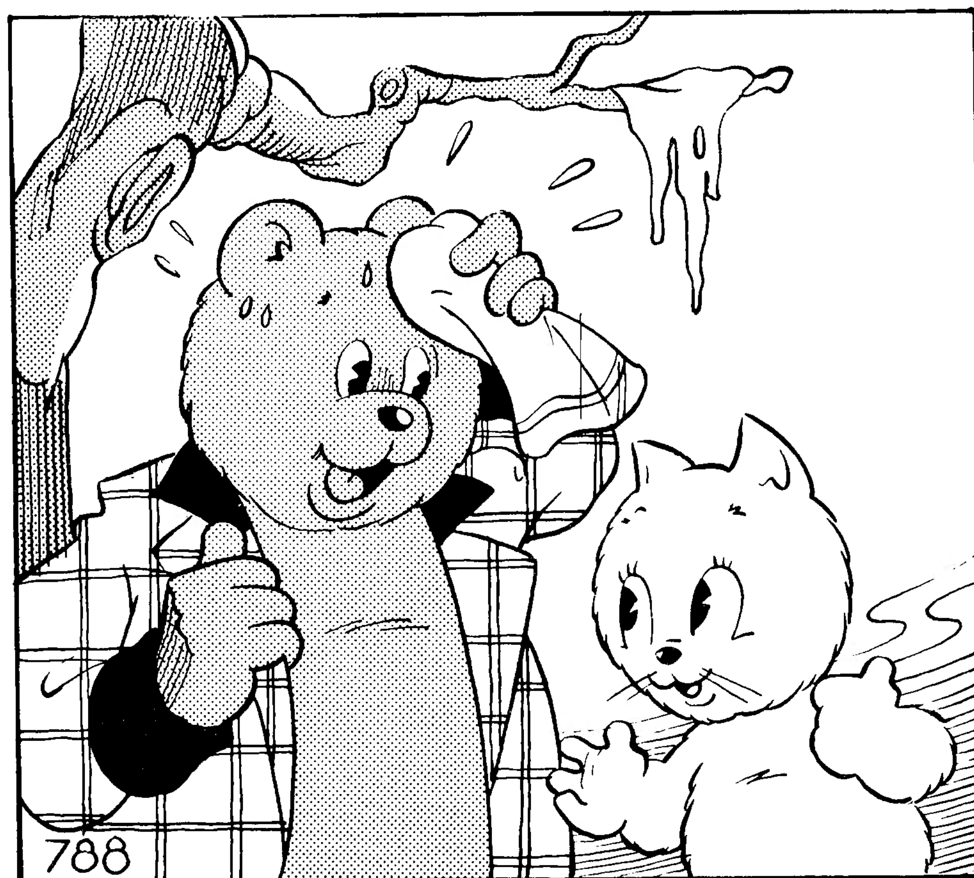

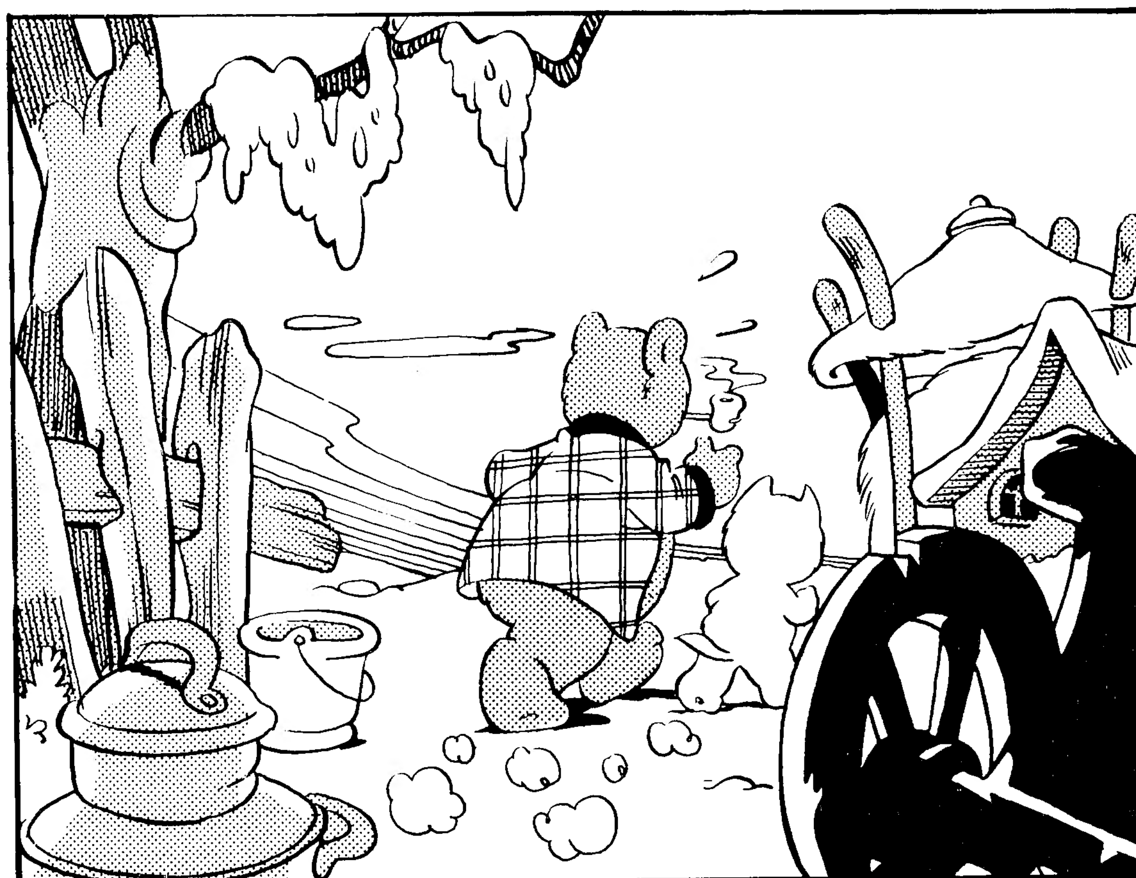

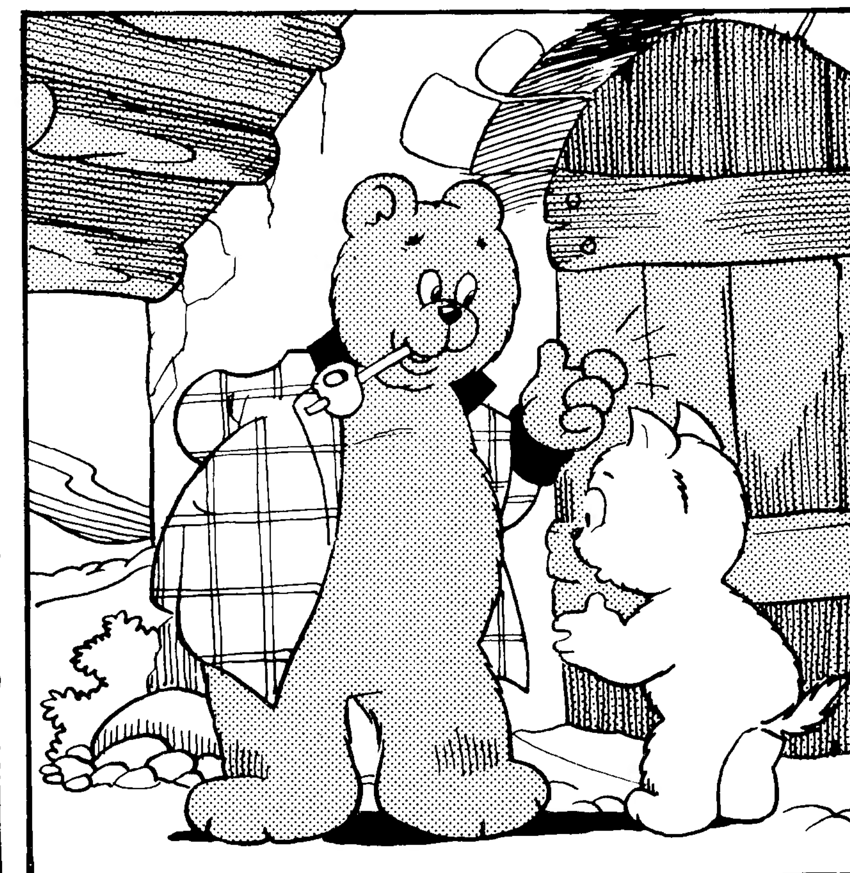
'Nee, het bevalt me hier niet!' zei Tom Poes, toen ze verder liepen. 'De hekken zijn kapot en daar heeft een boer zijn zeis vergeten. Welke echte boer vergeet nu zijn zeis, heer Ollie? En kijk daar die boerderij eens! De schuur heeft geen dak meer en de kar die daar staat, is door zijn wiel gezakt! Het lijkt wel alsof de mensen die hier wonen, geen zin meer in werken hebben! Ik zou wel eens willen weten, wat hier aan de hand is!'

'Nu spreek je goede taal, jonge vriend!' zei heer Bommel. 'Die woorden zijn me uit het hart gegrepen! Ook ik wil weten wat hier aan de hand is en ik zou me zwaar vergissen, als ons hier geen avontuur te wachten stond! Laat ons naar die boerderij gaan en aan de goede lieden, die daar wonen, een koele dronk vragen. Je zult zien, dat dit hele land slechts op de komst van een Bommel heeft gewacht! Slechts ik ben in staat om hier weer geluk en welstand te brengen... eh... met jouw hulp natuurlijk! Kom mee, Tom Poes, want ik heb werkelijk dorst!'

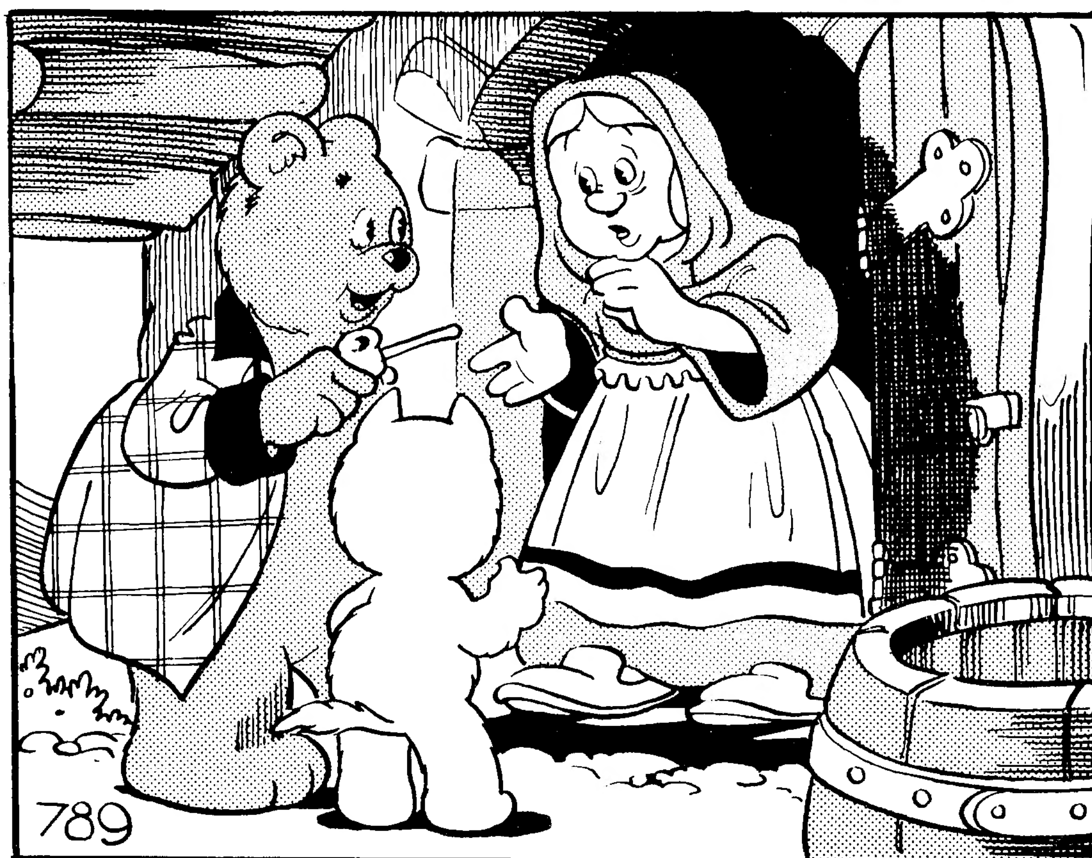
'Dat komt, omdat u zo veel praat!' zei Tom Poes.

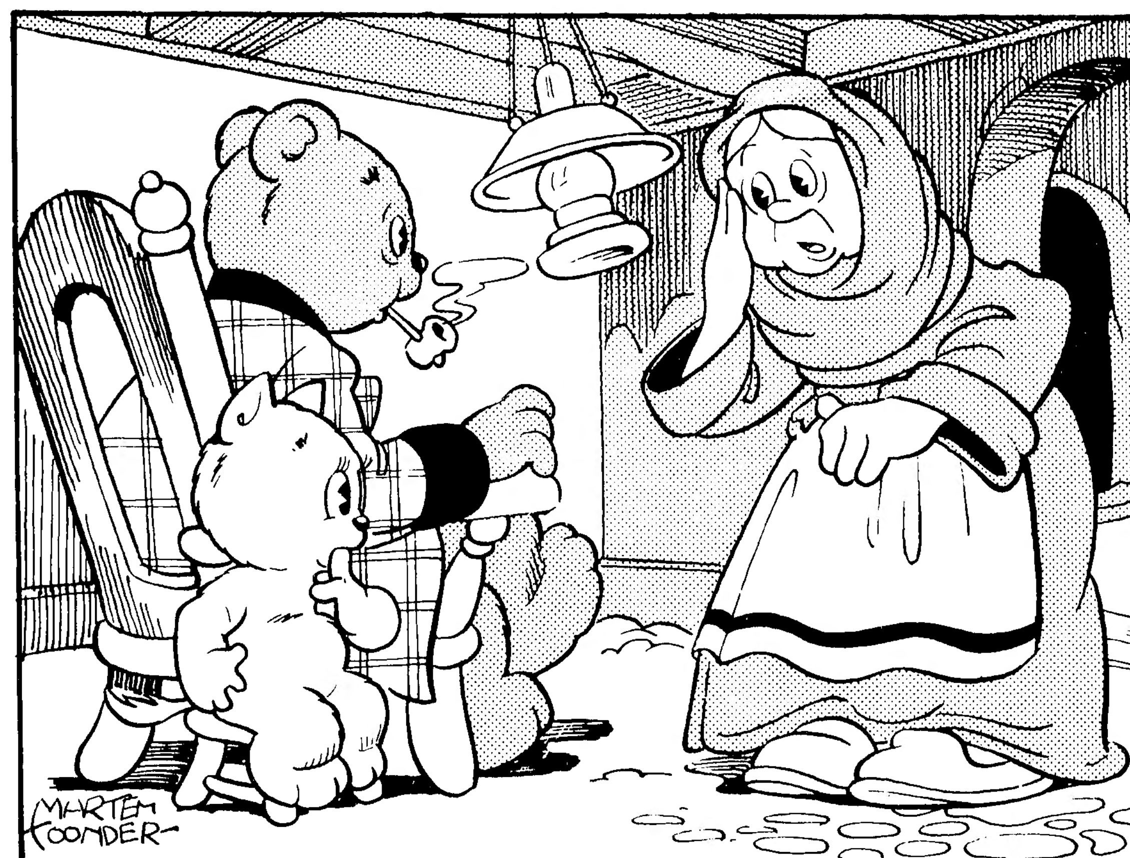

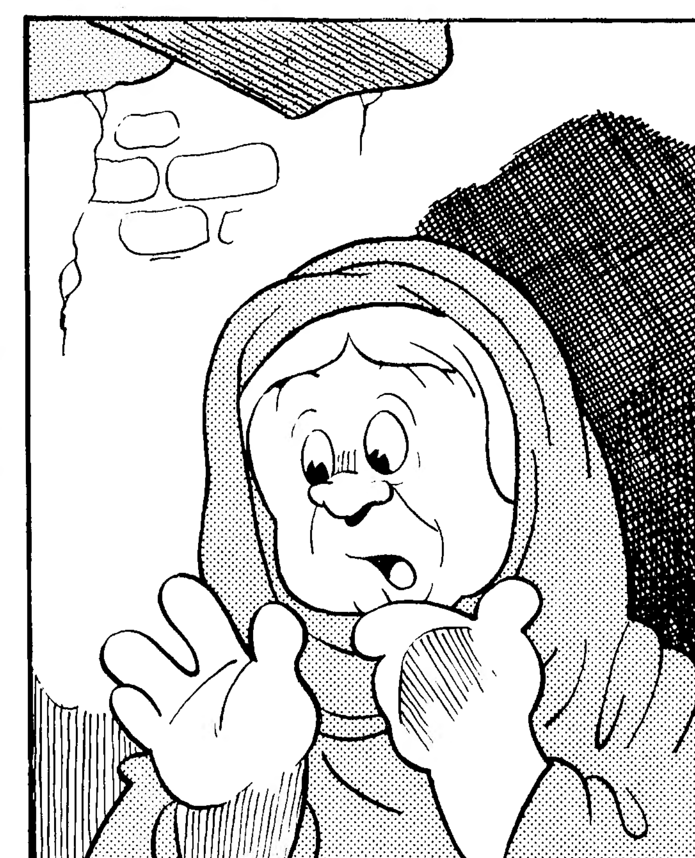

'Ik praat niet veel!' zei heer Bommel. 'Onzin! Ik ben een heer van de daad! Maar het is warm en we hebben ver gelopen. Een koud glas water lijkt me wel en wanneer we eenmaal binnen zijn, kan ik zo gewoonweg eens vragen wat er hier eigenlijk aan de hand is en of we soms kunnen helpen. Hebben wij samen geen tovenaars overwonnen en reuzen verslagen? Wij staan voor niets! Kom mee, jonge vriend en laat mij het woord maar doen, je weet dat een Bommel met iedereen om kan gaan. Altijd het goede woord op de juiste plaats!'
Ze gingen dus naar de boerderij toe en heer Ollie klopte voorzichtig op de deur. Maar er werd niet open gedaan.
'Er is zeker niemand thuis!' zei heer Bommel.
'Toch wel!' zei Tom Poes. 'Ik hoorde duidelijk iemand lopen! Misschien zijn de bewoners bang, dat we hier met verkeerde bedoelingen komen!'
'Welaan!' zei heer Bommel, 'dan zal ik het anders proberen!' Hij klopte nog eens en riep: 'Goed volk! Hier zijn heer Bommel van Bommelstein en Tom Poes! Doe open, goede vrienden!'

Toen heer Bommel had geroepen, dat er goed volk aan de deur was, kwamen de voetstappen binnen dichterbij en ging de deur héél langzaam een eindje open. Er kwam een oud boerenvrouwtje te voorschijn, dat hen verbaasd aankeek.

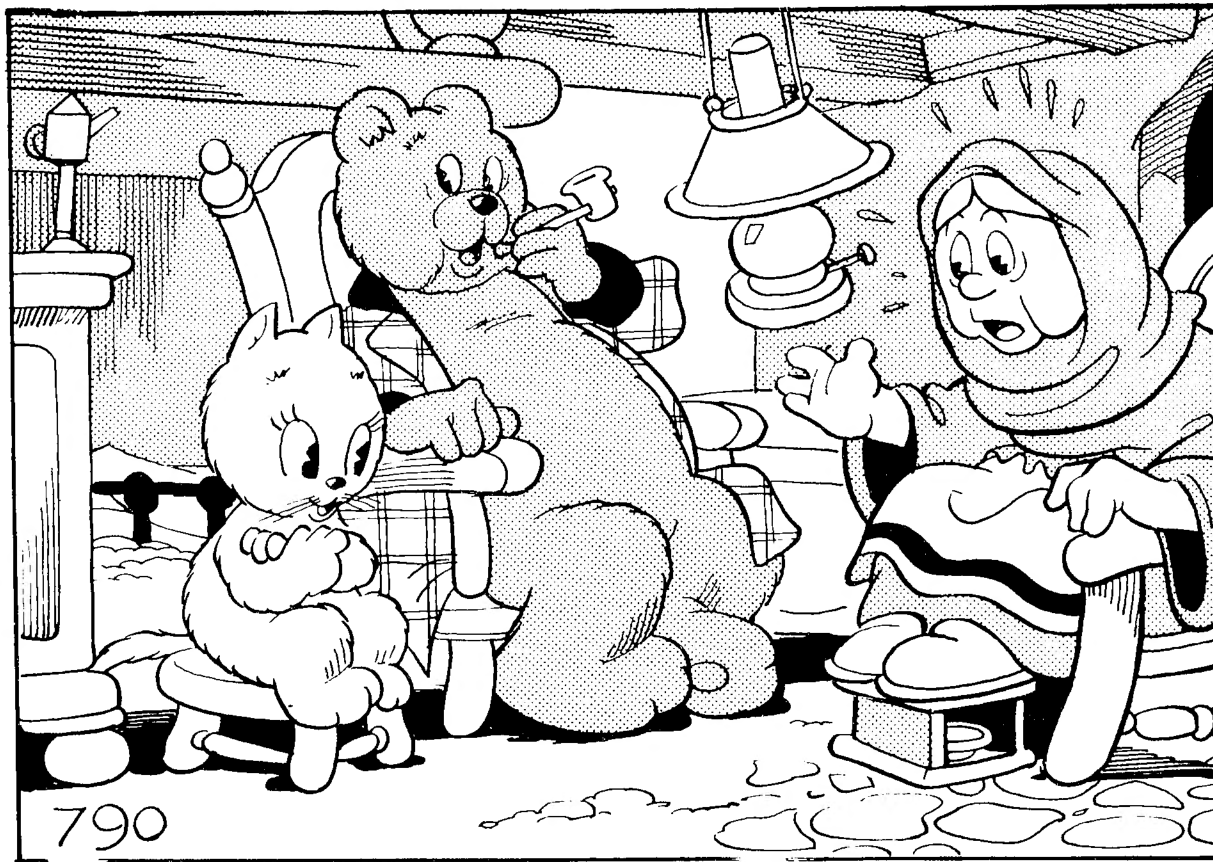
'Wij zijn een paar vermoeide reizigers!' begon heer Ollie.

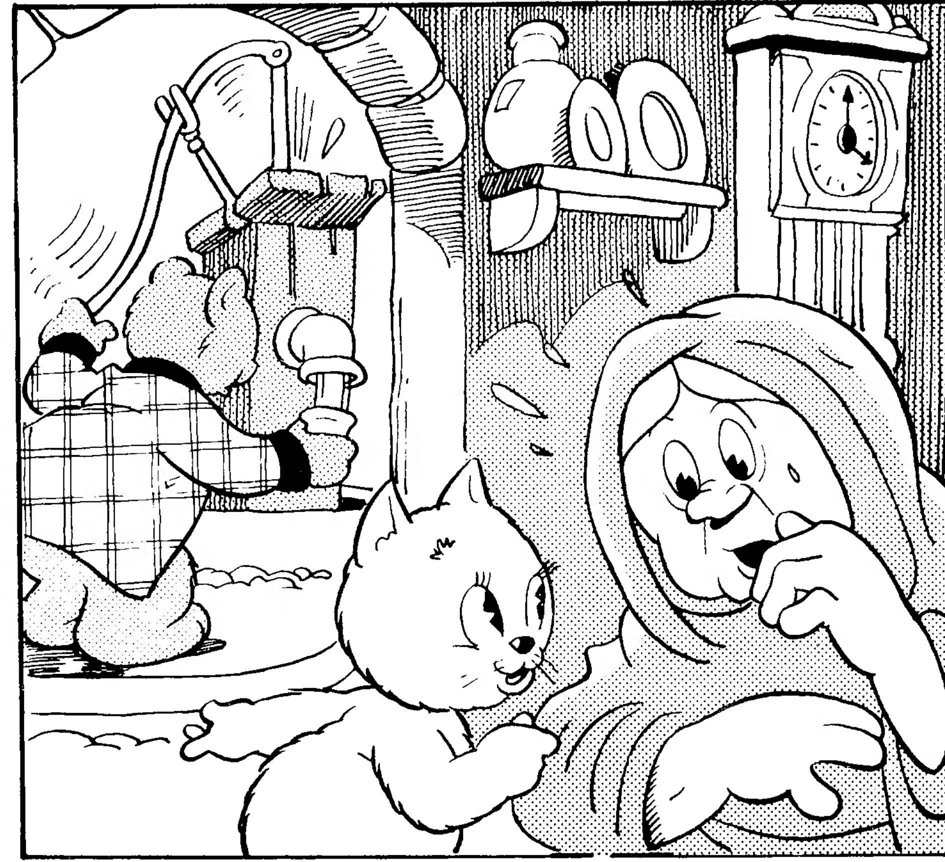
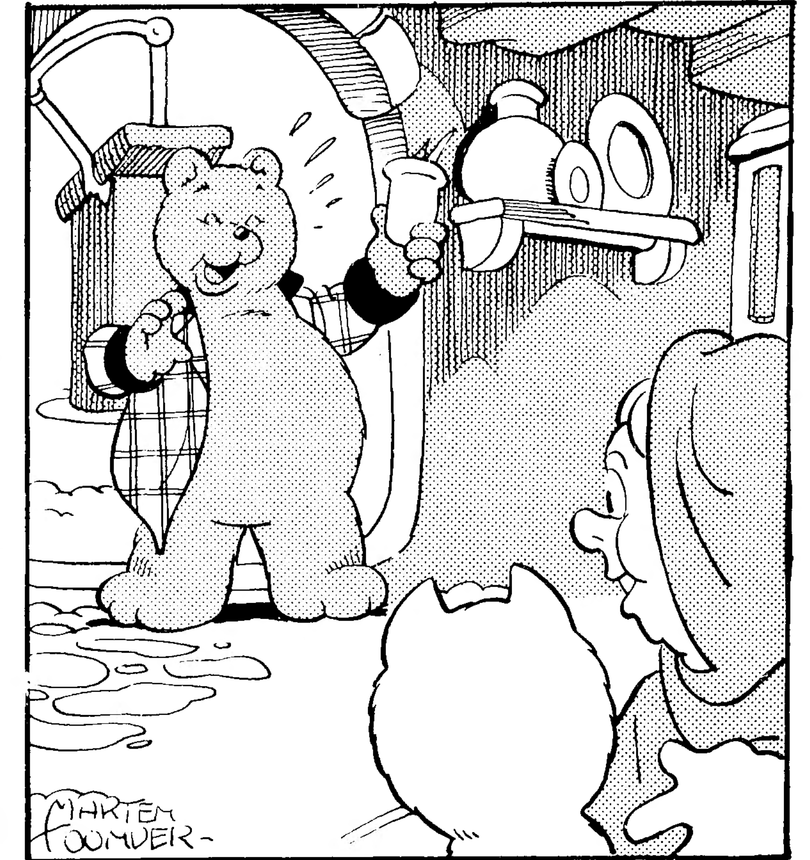
'Wij komen uit verre streken en hebben lang gelopen. Hebt u misschien een glas water voor ons?'

'Kom binnen!' zei de boerin, 'kom gauw binnen en ga zitten! Hoe durft u zo maar buiten te lopen! Dat is toch vreselijk gevaarlijk!'

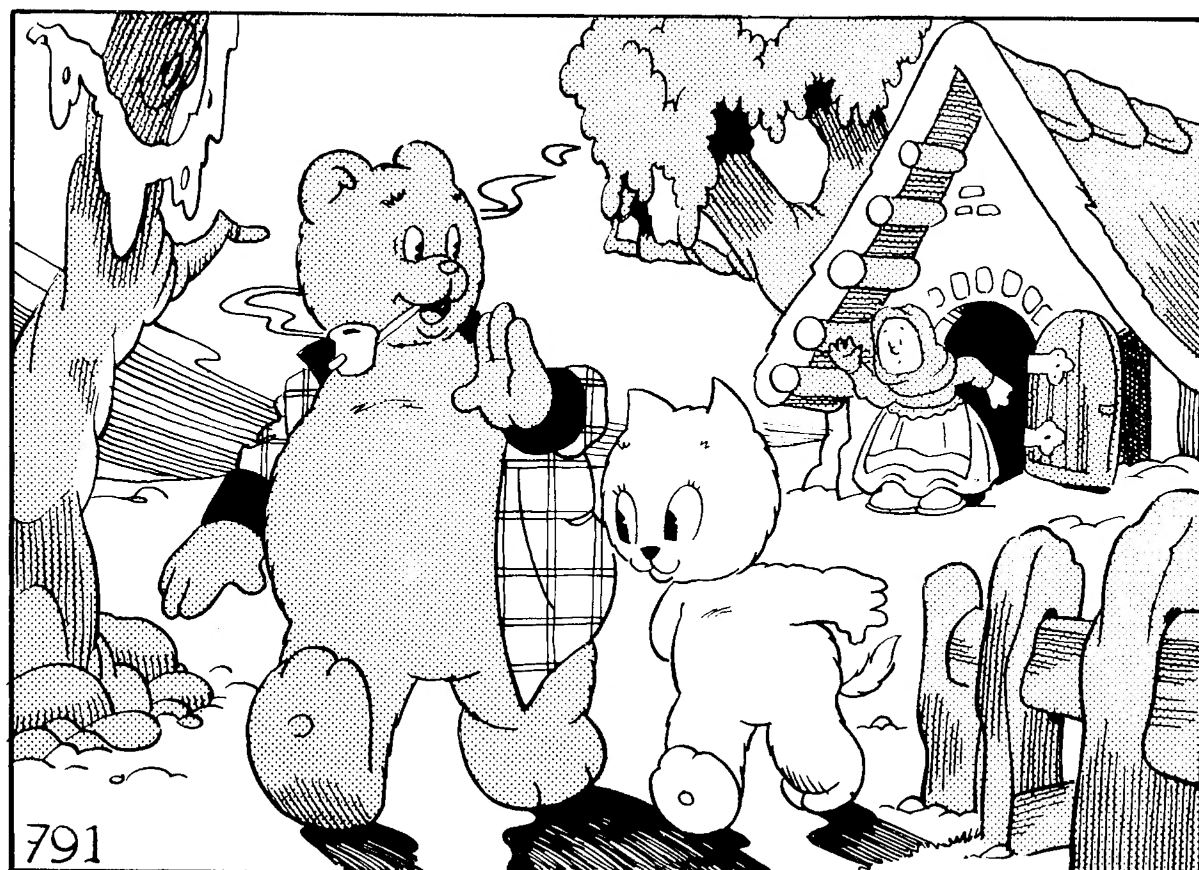
'Wat is er gevaarlijk, goede vrouw?' vroeg heer Bommel. 'Wat is er eigenlijk aan de hand? Waarom ziet dit land er zo verwaarloosd uit?'

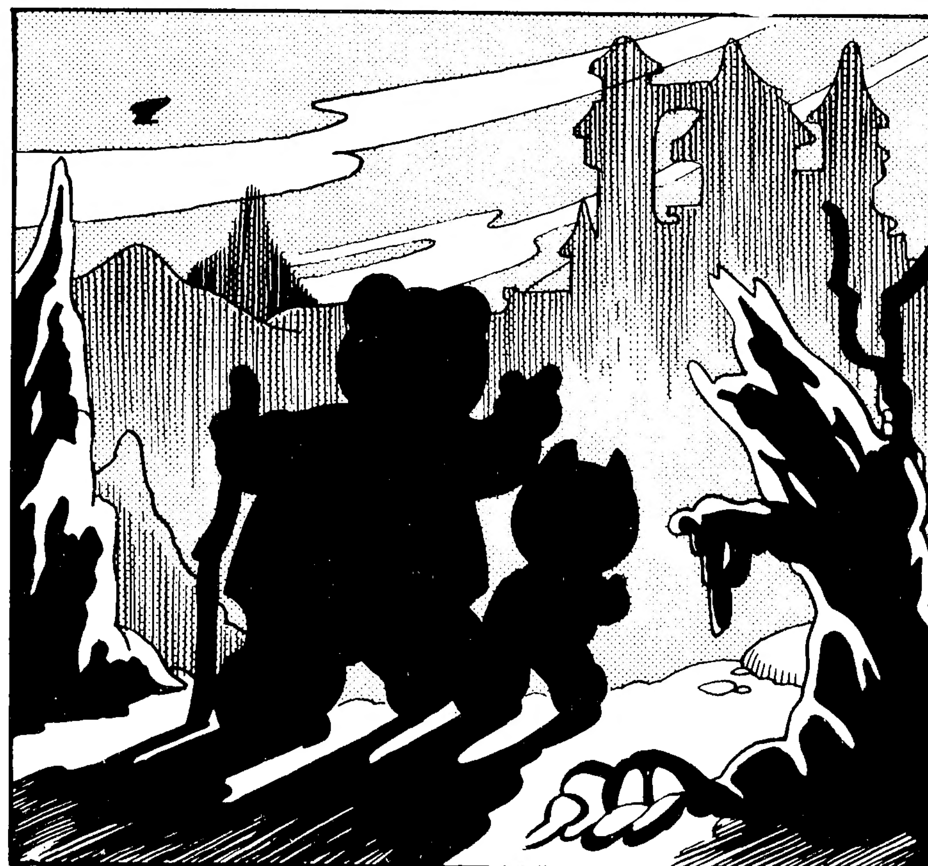
'Maar weet u het dan niet??!!' riep de boerin. 'Weet u dan niet, dat er een verschrikkelijke draak in dit graafschap woont, die mensen eet? Hoe is het mogelijk? Elke week moeten er zeven mensen uit het graafschap naar het hol van de draak gebracht worden, voor elke dag één. En wanneer dat niet gebeurt, zal het monster worden losgelaten en dan gaat iedereen er aan!! Hoe is het mogelijk dat u dat niet weet...'

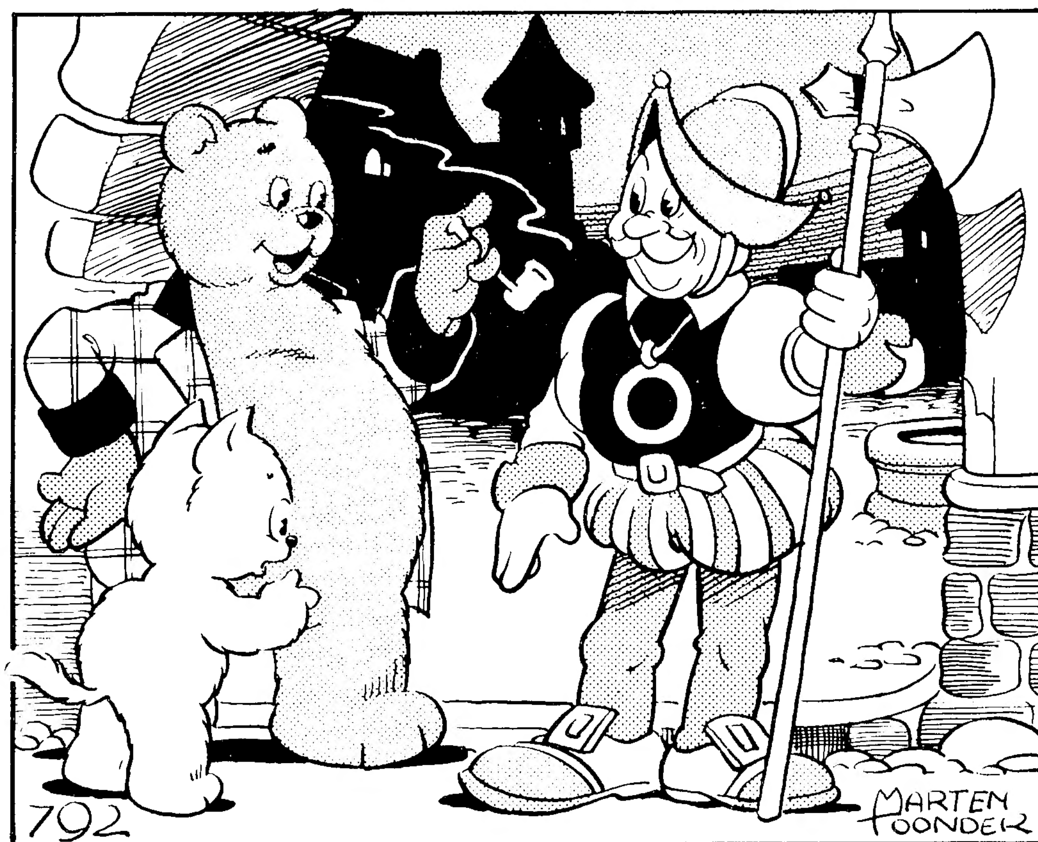

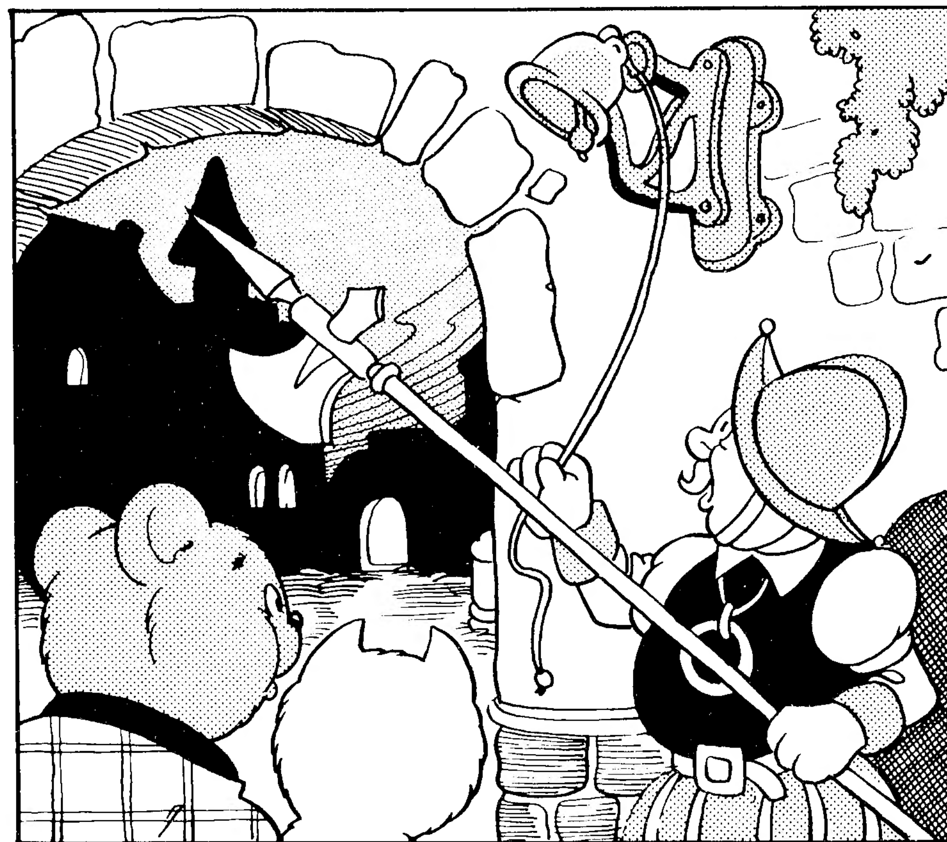
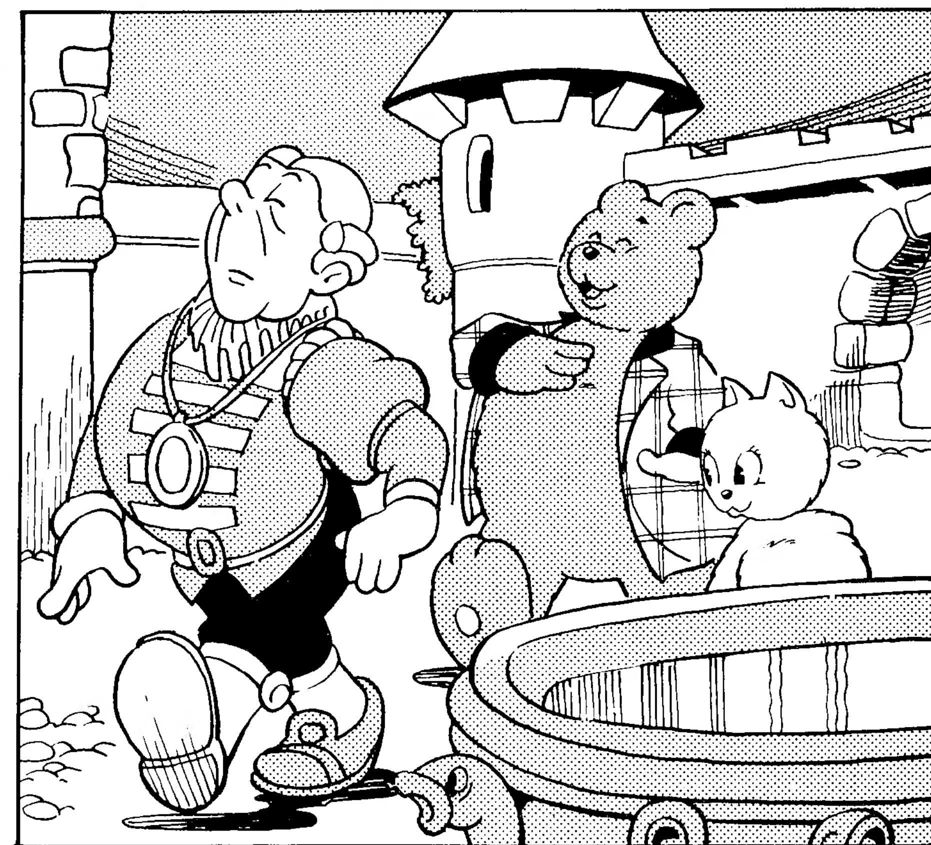
'Zit die draak opgesloten?' vroeg Tom Poes. 'Door wie wordt dat beest dan bewaakt?'
'Door een dwerg!' zei de boerin. 'Een gemene, lelijke, kleine dwerg! Hoe hij hier gekomen is, weet ik niet, maar op een morgen was hij er ineens. Hij woont in een grot, vlak bij de kloof, waarin de draak is opgesloten en hij heeft de graaf een boodschap gestuurd, waarin hij dreigde het monster los te zullen laten, wanneer wij er niet voor zorgden, dat er elke week zeven mensen kwamen om zich op te laten eten. Nu, wat konden wij doen? We hadden geen keus, nietwaar? Wat kunnen wij arme boeren tegen een draak beginnen? En daarom loten we nu elke week wie er aan de beurt is; voorlopig alleen de mannen, maar als die opgegeten zijn, zullen de vrouwen ook wel aan de beurt komen! O, het is ontzettend!'
'Maakt u zich maar niet bezorgd!' zei Tom Poes. 'Ik zou Tom Poes niet zijn, wanneer ik daar niets op wist te verzinnen!' Heer Ollie was intussen water gaan halen om zijn dorst te lessen en toen hij een flinke slok genomen had, sprak hij: 'Het komt in orde met dat draakje, goede vrouw. Een Bommel weet overal raad op, wat jij, Tom Poes?'

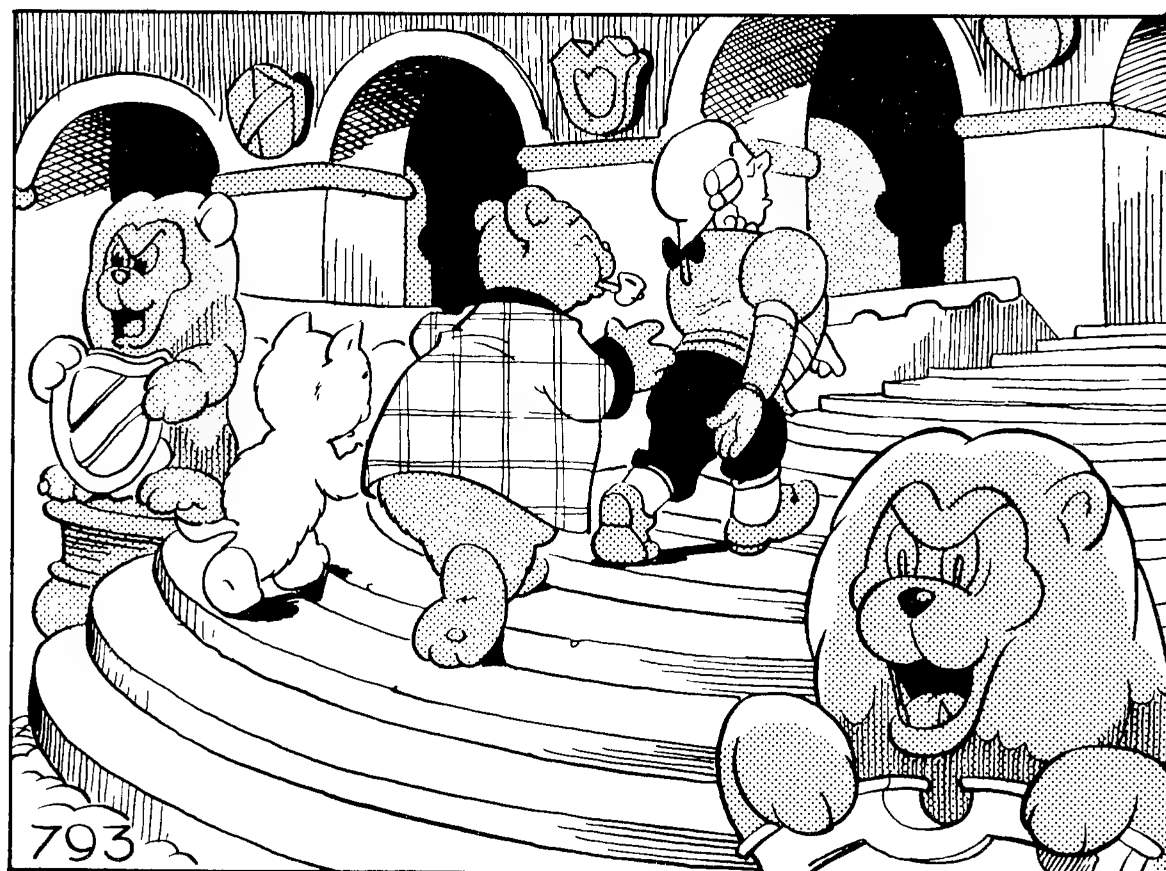

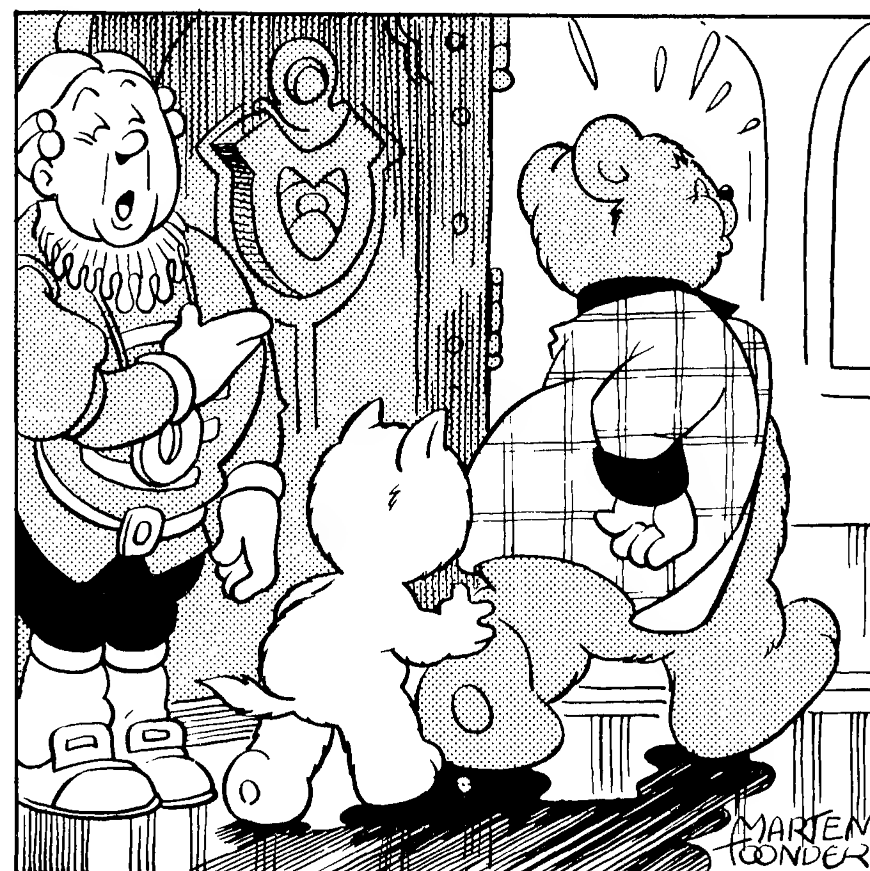

Tom Poes en heer Ollie namen afscheid van de boerin en liepen verder. 'Dat wordt net iets voor ons, Tom Poes!' zei heer Bommel. 'Een draak en een dwerg! Ha! Die zouden vannacht niet lekker slapen als ze wisten wie er aankomen!'
'Hm,' zei Tom Poes, 'over slapen gesproken, we moeten zien een onderdak voor de nacht te vinden, heer Ollie! Het begint donker te worden en ik voel er niets voor om buiten te overnachten!'
'Wel, dat treft,' riep heer Ollie, 'daar op die heuvel ligt een kasteel! Ik wil er iets onder verwedden, dat daar de graaf woont. Daar gaan we naar toe, jonge vriend! We gaan de graaf onze hulp aanbieden en de zaak met hem bespreken. Dat kan nog best een gezellige avond worden, met edellieden onder elkaar! Kom mee!'
Heer Bommel sneed een dikke tak van een boom af en liep met flinke, veerkrachtige passen het bergpad naar het kasteel op.
'Ik geloof, dat u deze zaak te licht opvat!' zei Tom Poes. 'Ik heb zo het idee, dat het niet zo gemakkelijk zal gaan deze keer...'

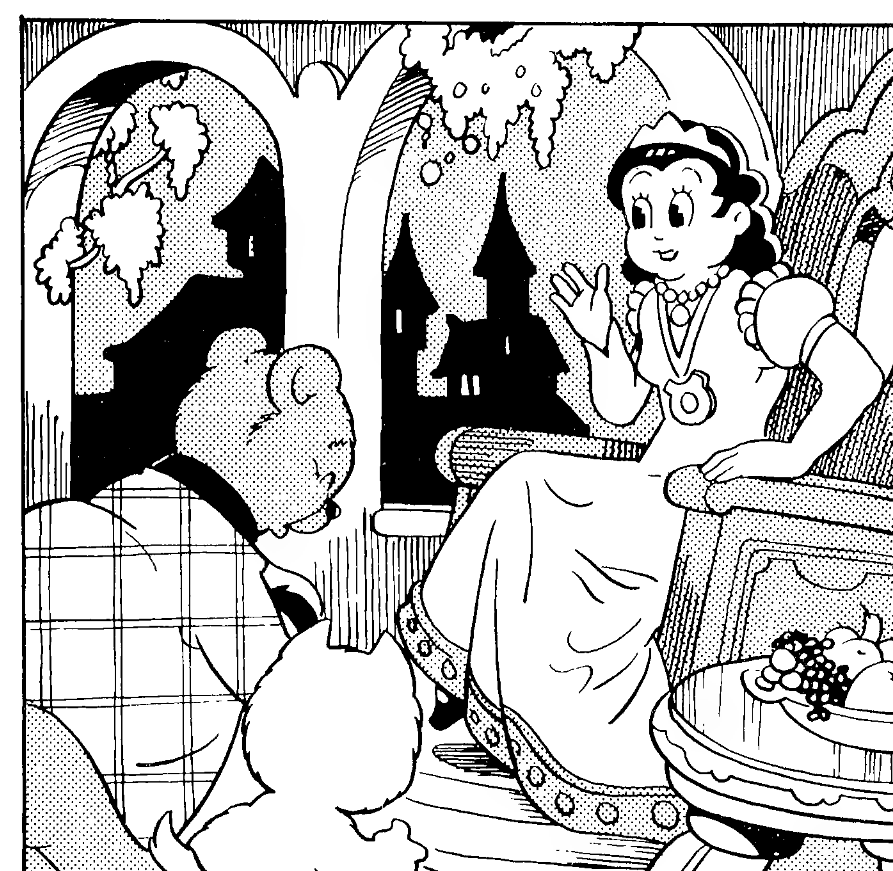

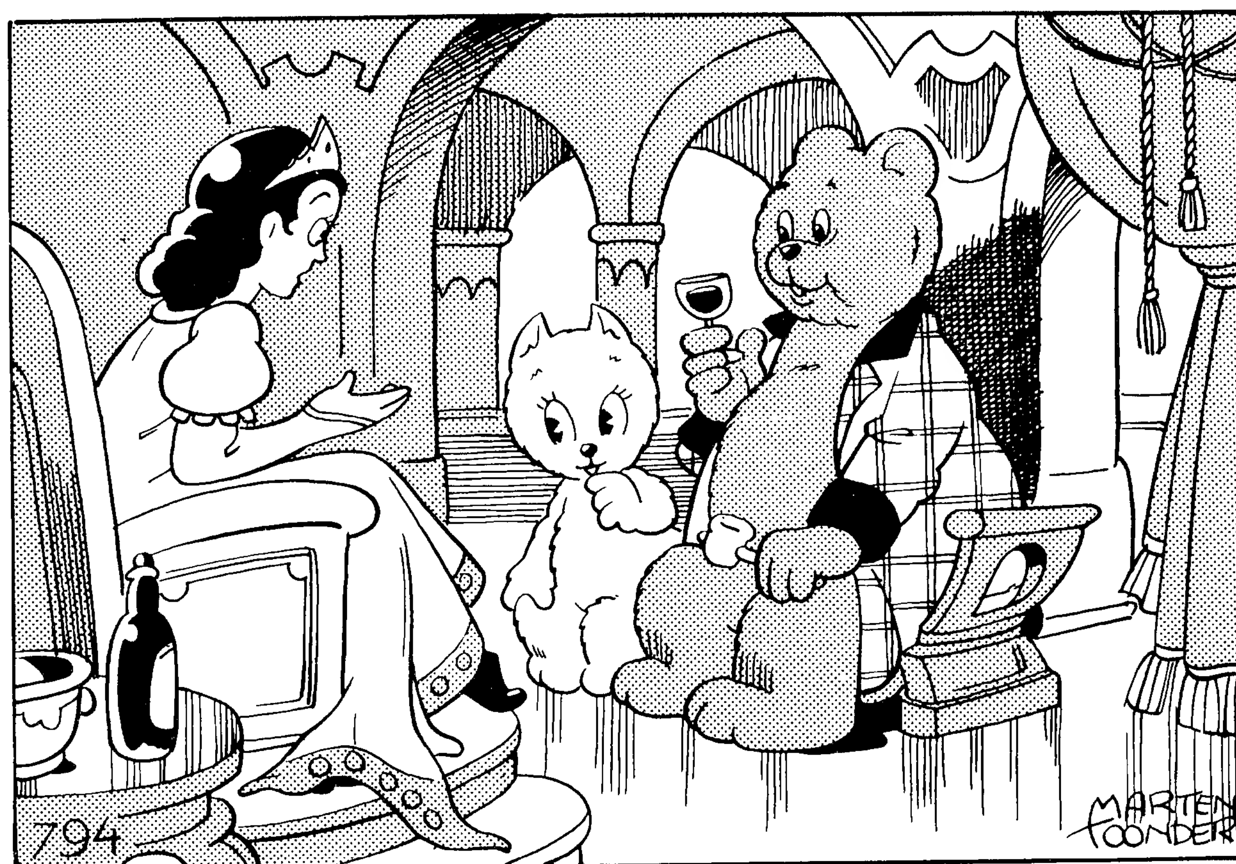
Toen ze het rotspad beklommen hadden, en de ophaalbrug waren overgegaan, stonden heer Bommel en Tom Poes voor de poort van het kasteel. Een schildwacht met een hellebaard in de hand hield hen tegen.
'Wat moet dat?' vroeg hij. 'Wat zijn jullie van plan? Na de zonsondergang wordt er niemand meer toegelaten. Maak maar gauw, dat je wegkomt!'
'Kalm een beetje, goede vriend!' zei heer Ollie waardig.
'Ik ben heer Bommel van Bommelstein en dit is mijn vriend Tom Poes. Wij moeten direct de graaf spreken. Zeg maar, dat het erg belangrijk is, het gaat over de draak.'
'Da's wat anders,' zei de schildwacht geschrokken en hij luidde een grote bel, die naast de poort hing. 'Maar het treft slecht, de graaf is niet te spreken. Misschien dat de gravin...'
Op dat moment verscheen er een zeer deftige bediende.
'Volg de kamerheer maar,' vervolgde de schildwacht. 'Hij zal u bij de gravin brengen.'
Zo liepen Tom Poes en heer Bommel dus het binnenplein over en heer Ollie vroeg: 'Waarom is de graaf niet te spreken, kamerheer?'
'Mijnheer de graaf is door de draak als maaltijd uitgenodigd,' sprak de kamerheer.

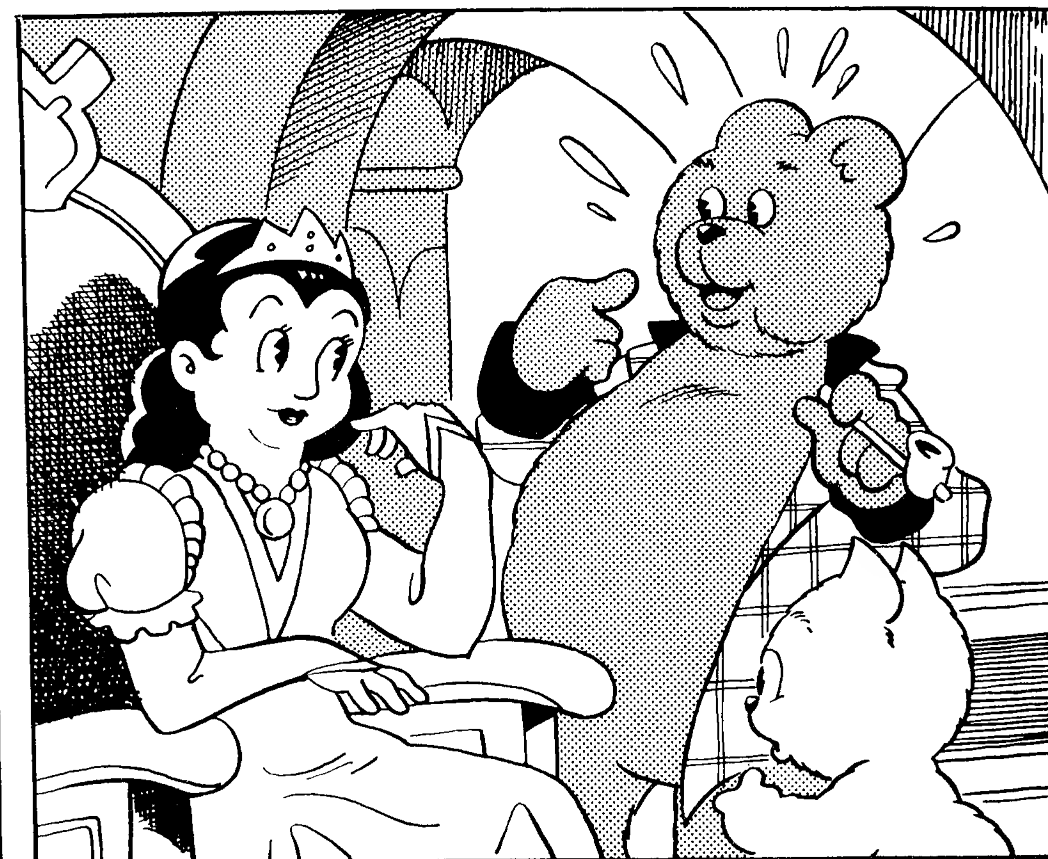

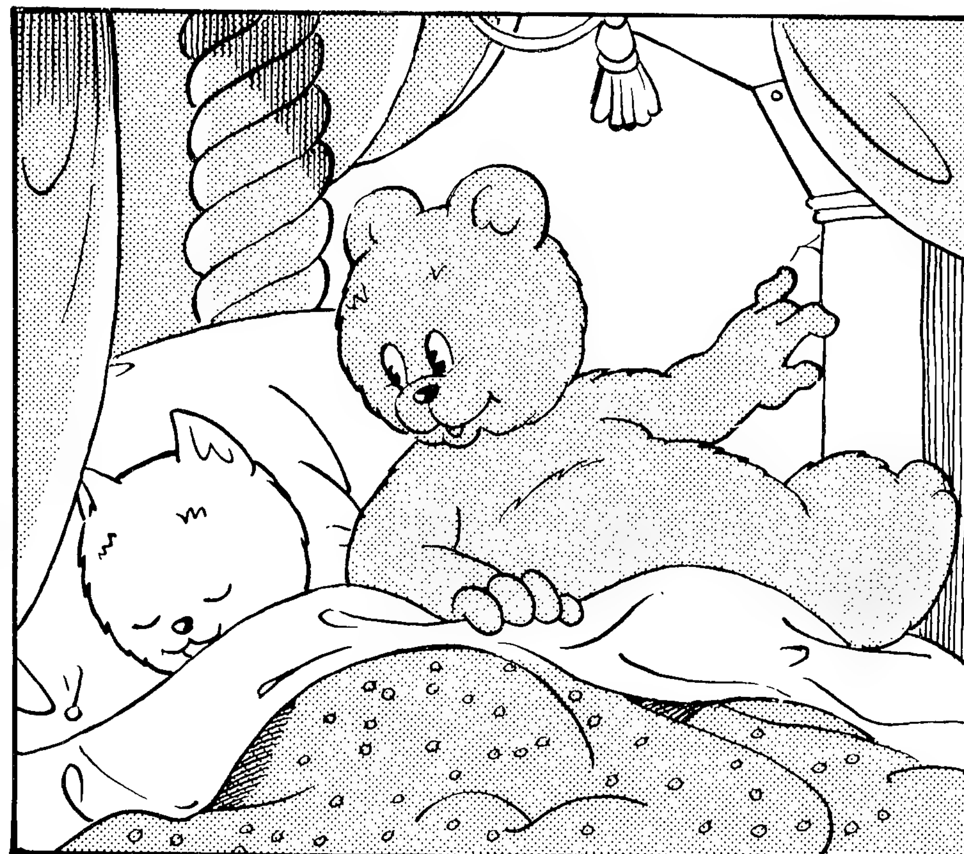
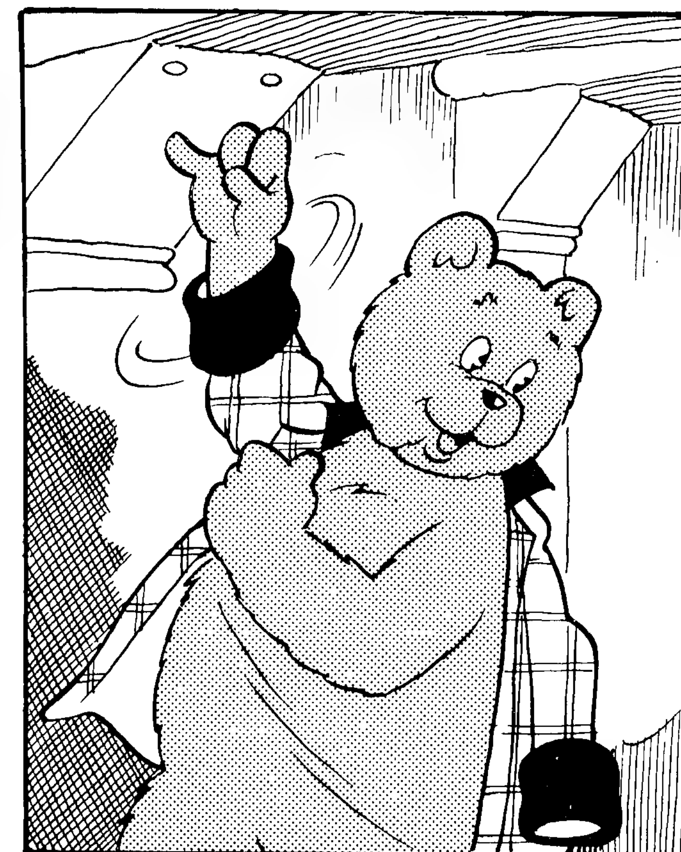
Heer Ollie en Tom Poes liepen achter de deftige bediende aan en beklommen een hoge marmeren trap. ‘Bedoelt u, dat de graaf door de draak zal worden opgegeten?’ vroeg Tom Poes.
‘Mijnheer de graaf behoort tot de zeven heren die deze week de maaltijd van de draak zullen vormen,’ zei de kamerheer. ‘Hij is ongelukkig geweest bij het loten. Mevrouw de gravin is hier binnen en ik verzoek u haar niet te vermoeien. Zoals u zult begrijpen, verkeert zij in een droevige stemming.’
‘Laat dat maar aan mij over,’ mompelde heer Bommel, die met veerkrachtige passen naar binnen liep. Vóór de stoel, waarop de gravin zat, bleef hij stilstaan, maakte een diepe buiging en zei plechtig: ‘Hier staat uw dienaar, mevrouw! Heer Bommel van Bommelstein is mijn naam en dit is mijn vriend Tom Poes. Wij zijn beschermers van de zwakken en steunen weduwen en wezen. Wij zijn ridders in de ware zin van...’
Tom Poes duwde hem op zij.
‘Wij komen u aanbieden om de draak te verjagen,’ zei hij ernstig.

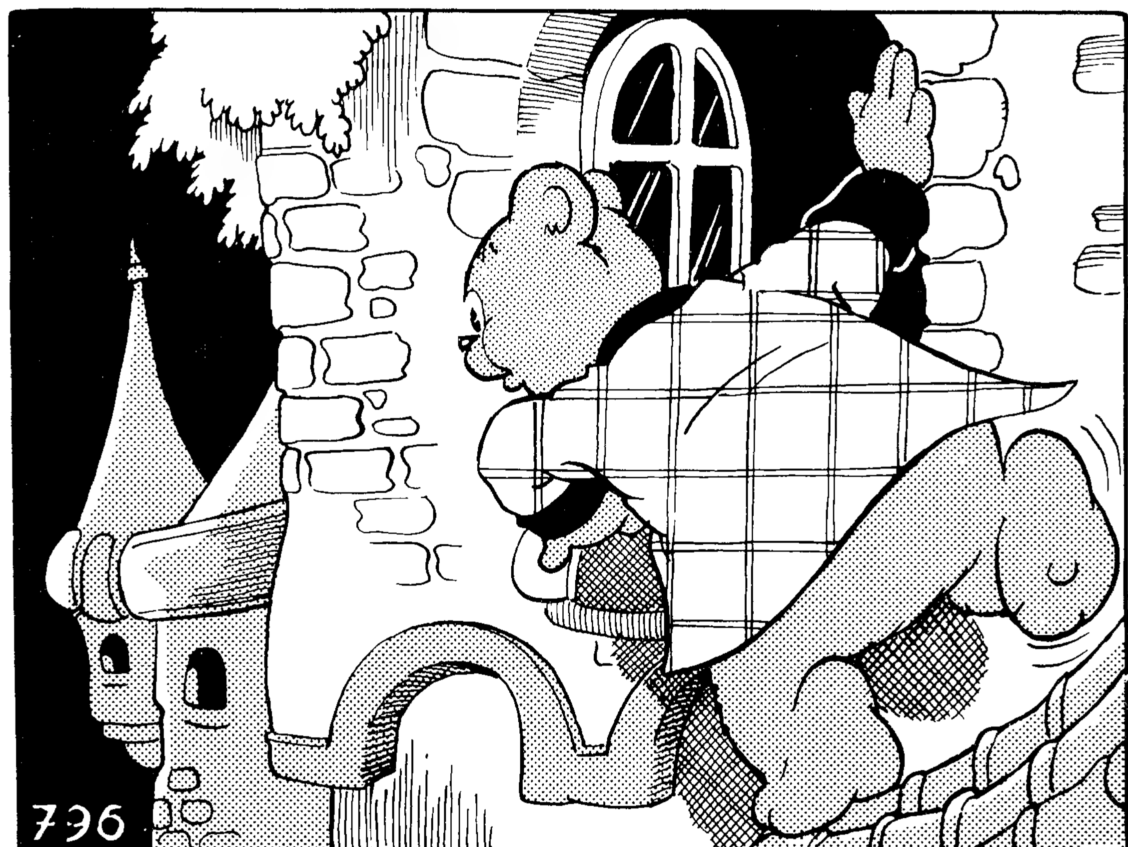
'O!' zei de gravin. 'Als dat eens waar was! Als u beiden dit land eens kon redden van de draak, wat zou ik u dan dankbaar zijn! Maar dat is onmogelijk! De dapperste ridders hebben het monster bevochten, maar ze zijn nooit teruggekeerd! En mijn dappere echtgenoot, de graaf, heeft met een leger van tien kloeke ruiters het ondier bestreden... Hij alleen heeft er het leven afgebracht... Ach, en het heeft hem niets geholpen... Gisteren heeft het lot hem aangewezen om met zes andere dappere mannen als maaltijd voor de draak te dienen... Ach... wat moet ik beginnen? Ik ben maar een vrouw en nu mijn heer de graaf er niet meer is, kan ik niets meer doen voor dit arme land...'
Heer Ollie stond op en deed een pasje nader.
'Laat dit aan mij over, edele vrouwe!' zei hij. 'Geloof mij, al schijnt dit allemaal ook nog zo moeilijk en droevig, een Bommel weet overal raad op; niet waar Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes, 'in ieder geval zullen wij proberen u te helpen, mevrouw!'

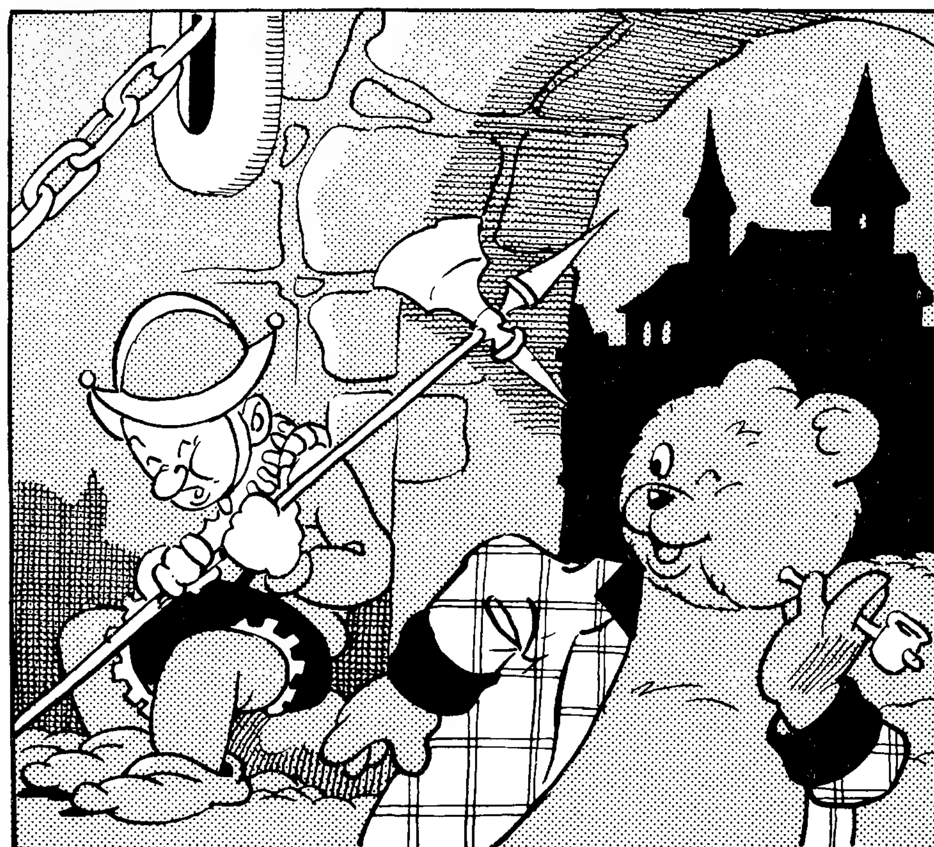

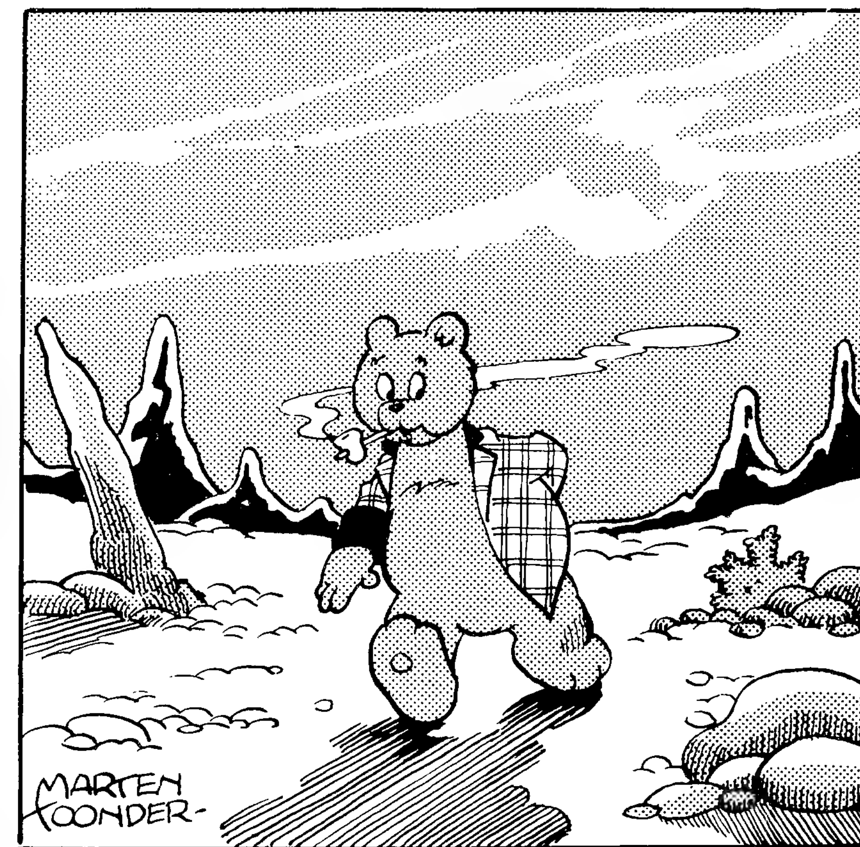

Het was intussen nacht geworden en de gravin liet heer Bommel en Tom Poes een logeerkamer aanwijzen om de nacht door te brengen. Nu, Tom Poes sliep al heel gauw. Hij was moe en hij vond, dat hij de volgende morgen goed uitgeslapen moest zijn om een list te bedenken om de draak te bestrijden. Maar heer Ollie dacht er anders over. Hij hield zich een poosje slapende, maar toen hij aan de ademhaling van Tom Poes hoorde, dat die vast sliep, ging hij voorzichtig overeind zitten.

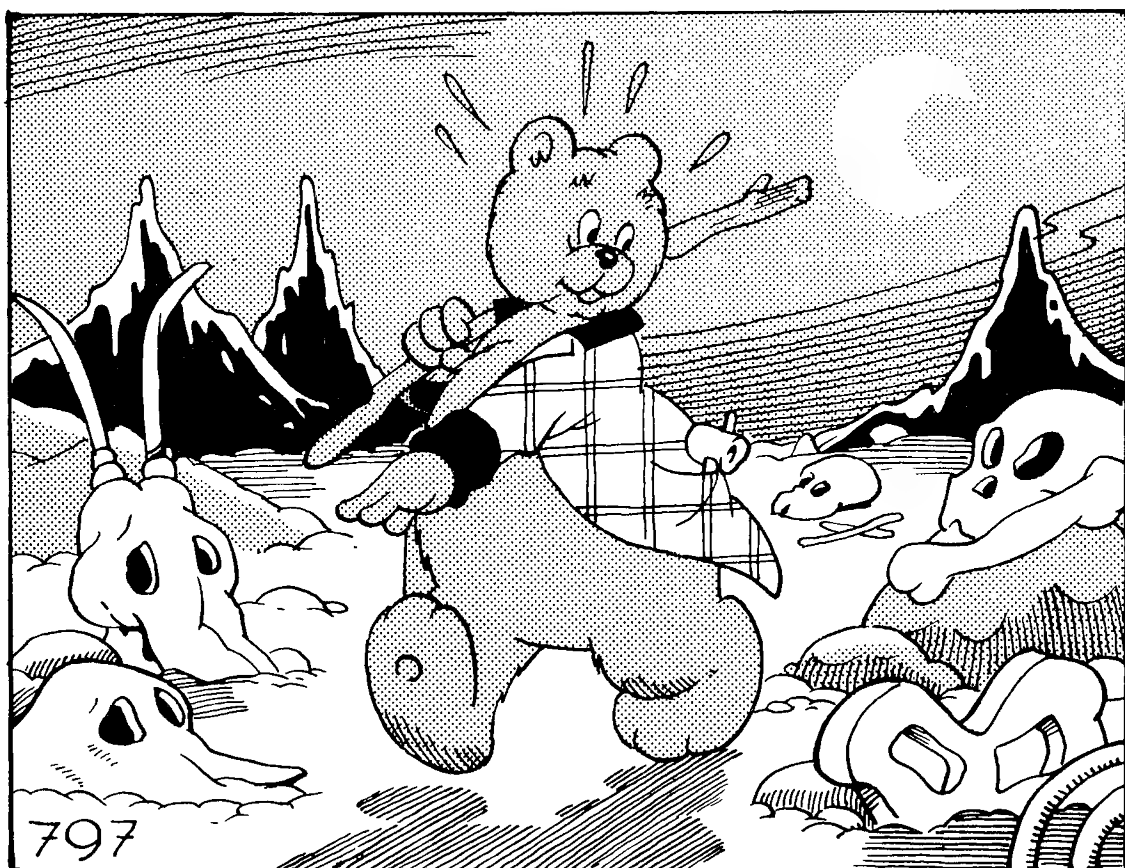
'Het is niet juist om nu te gaan rusten!' mompelde hij. 'Terwijl wij hier liggen, kan de draak de graaf net hebben opgegeten of iets anders verschrikkelijks doen. Een echte ridder kent geen rust, voordat alle onrecht gewroken is! Ik ga er op uit! Ik ga de draak alleen bestrijden! Tjonge, tjonge, wat zal iedereen opkijken, wanneer ik morgenochtend dat dier aan een touw mee naar huis neem! Heer Bommel, de drakenridder, zal men mij gaan noemen! Ha!'
En heer Ollie trok vlug zijn mooie geruite jas aan...

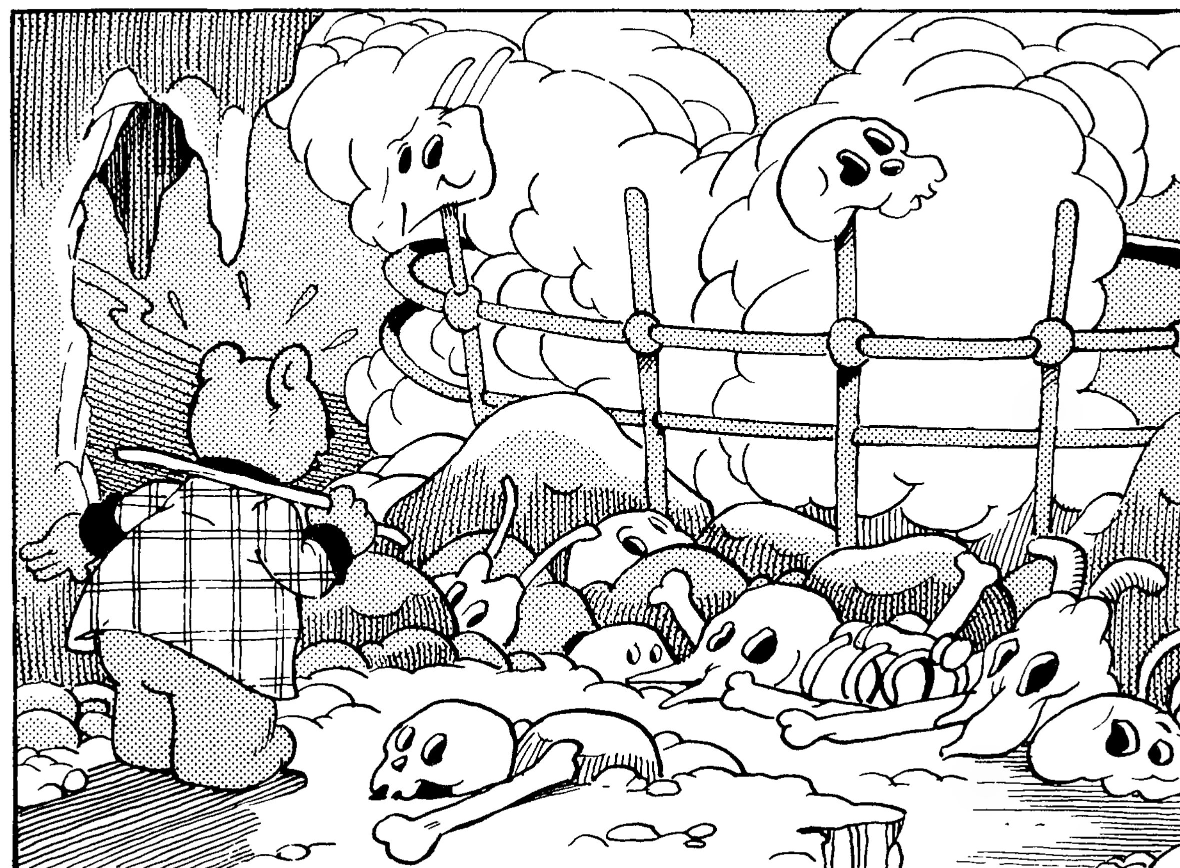
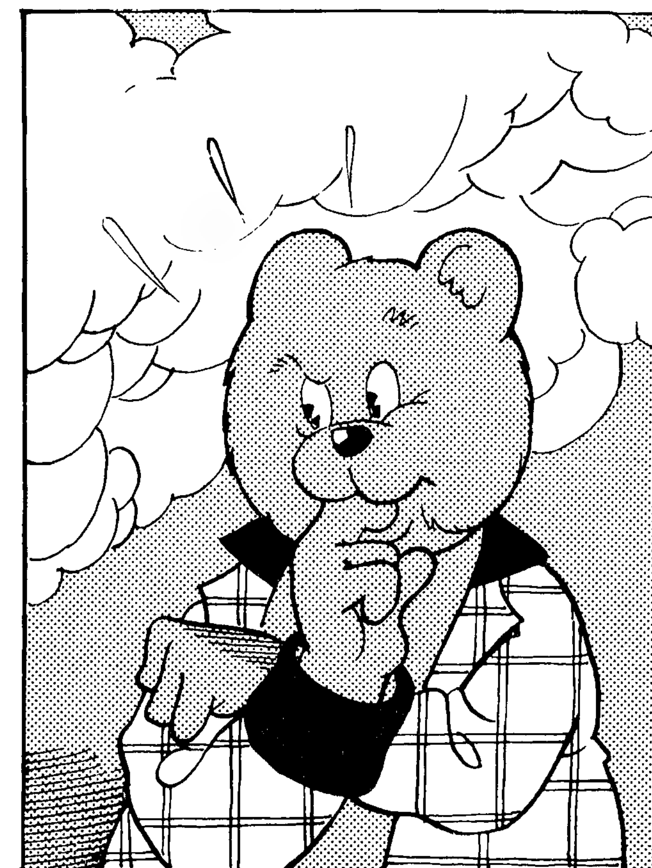

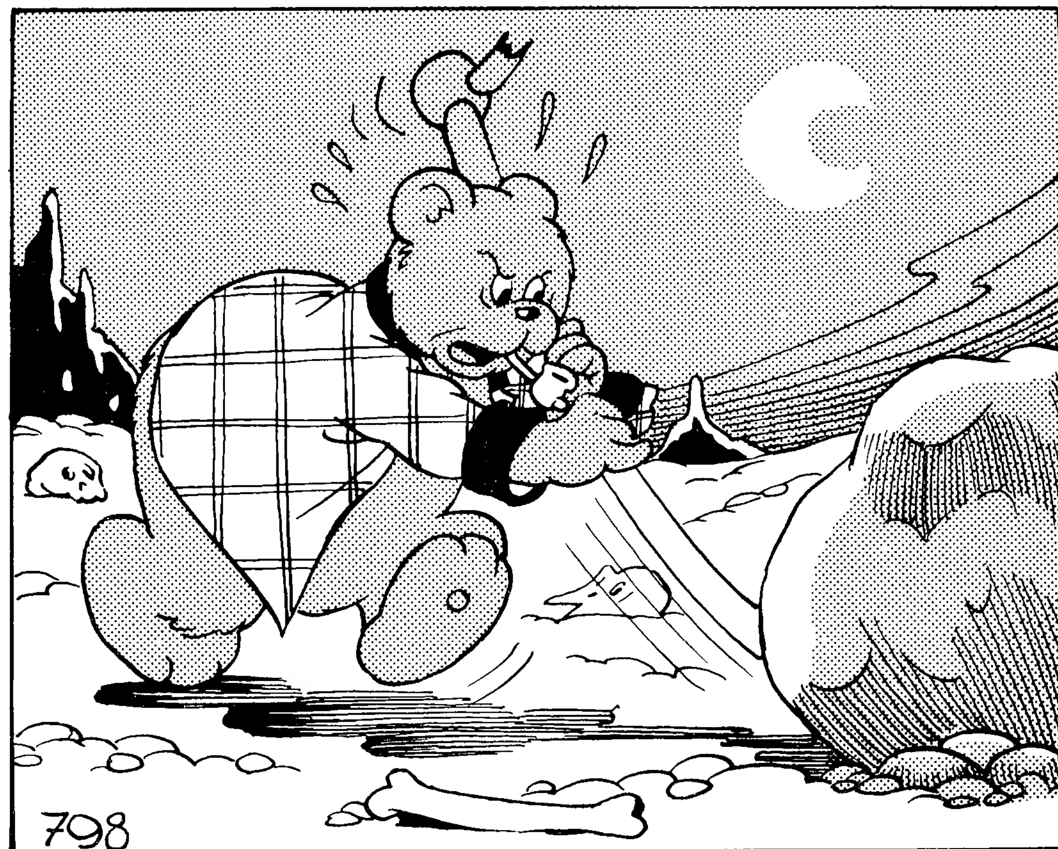

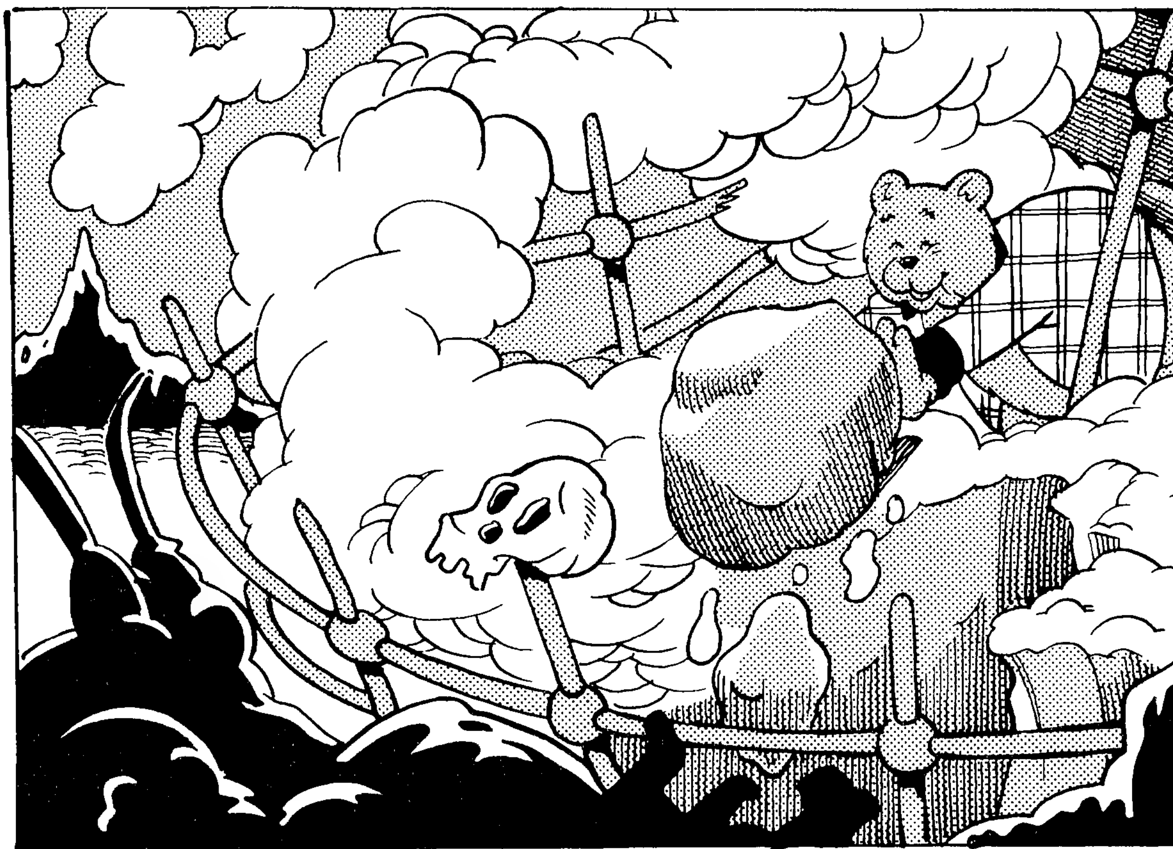
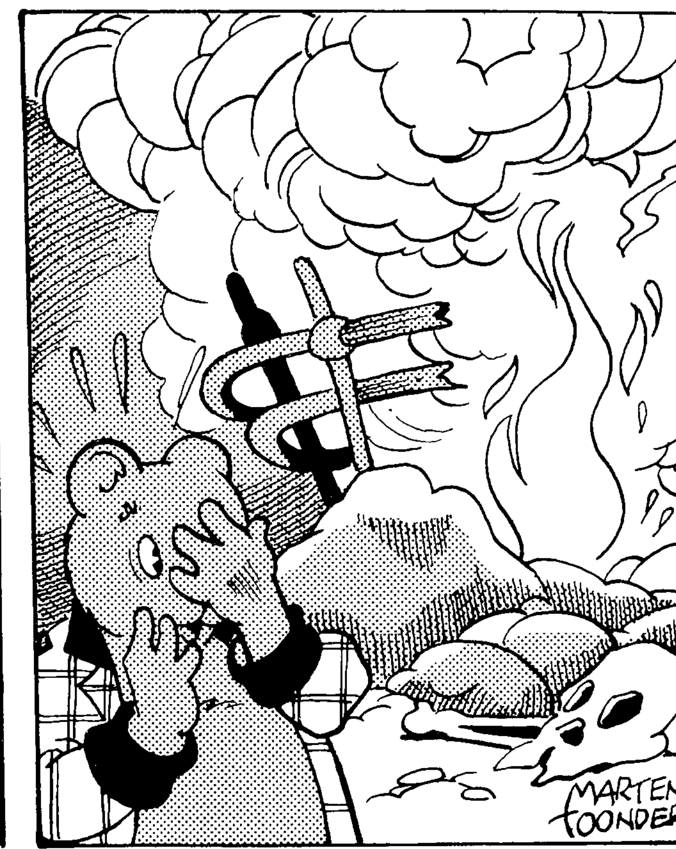
Om niemand tegen te hoeven komen, ging heer Bommel niet de gang over, maar liet hij zich door het raam op een afdakje zakken. Na een klein sprongetje stond hij toen op de grond en sloop voorzichtig langs een slapende schildwacht het kasteel uit.
'Niemand hoeft ten slotte te weten, wat ik doen ga!' dacht hij. 'Ik houd er niet van om zoveel reclame voor me zelf te maken. Wat ik nu doe moet in alle stilte geschieden... mijn daden spreken voor zich zelf!' Hij kuierde welgemoed het rotspad af en sloeg de weg naar de bergen in, die duidelijk in het maanlicht te zien waren. Hoe verder hij liep, hoe troostelozer werd het landschap en na een uurtje was het een gewone woestijn, waar heer Bommel doorheen kwam.
'Je kunt duidelijk zien, dat de mensen bang voor dat monster zijn!' mompelde hij. 'Hier is in geen tijden een levende ziel geweest... Hm... Het is toch wel dapper van mij, dat ik dit zo maar doe... Hoewel het niet gezellig is... nee, prettig is het niet... Oei! Ik begin het koud te krijgen...'

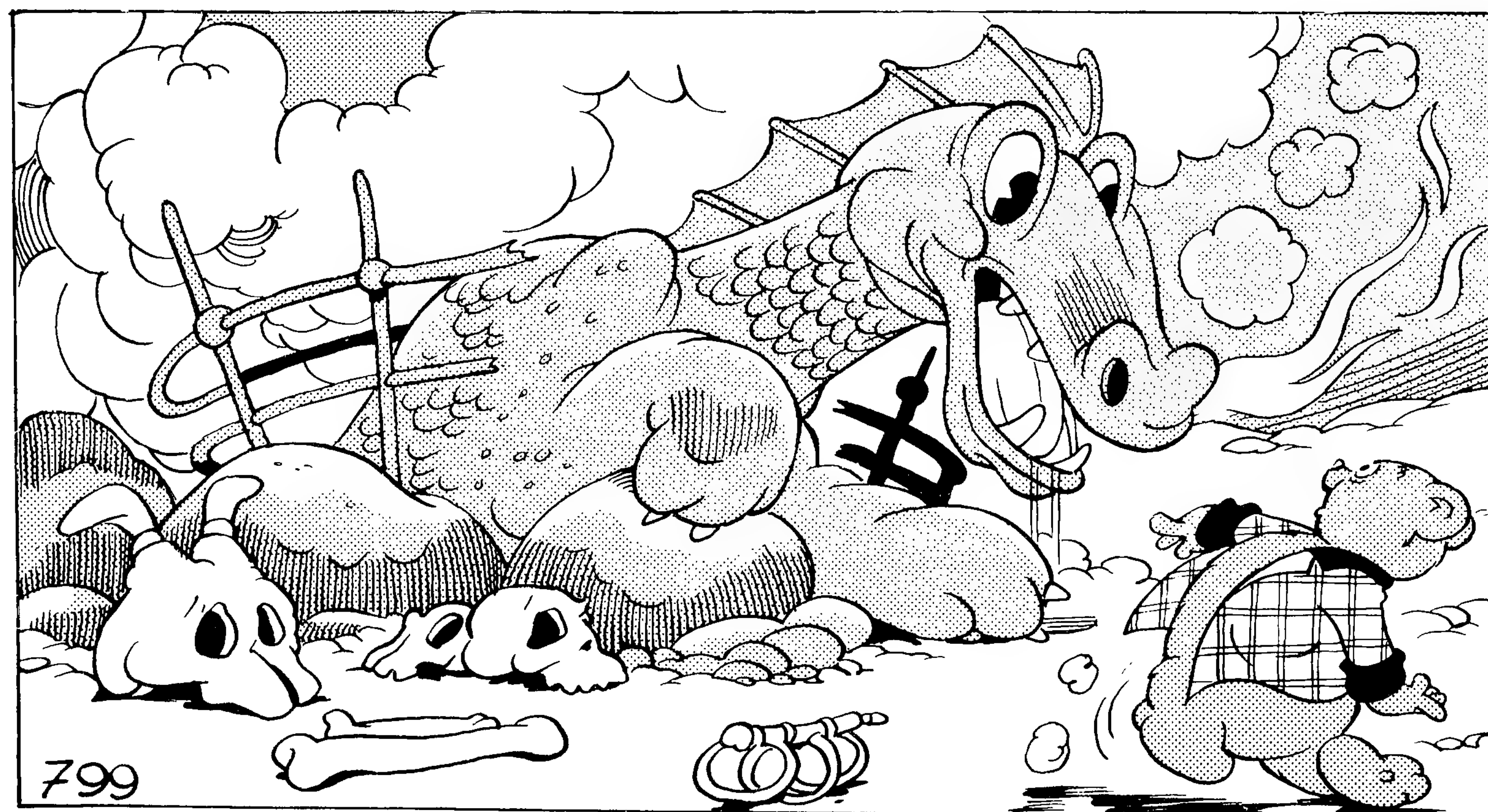
Toen heer Bommel nog een half uurtje gelopen had, kwam hij op een kale vlakte terecht, die vol lag met beenderen en afgekloven schedels. 'Ik weet niet wat het is,' mompelde hij in zichzelf, 'maar ik voel me een beetje rillerig! Zeker kou gevat. Zeker een beetje koortsig! Het is hier bepaald kil! Ik... d-denk, d-dat hier de d-draak in de buurt woont... K-kijk, d-daar is een put met een hek er omheen, waar rook uit komt. Daar zal het beest wel zitten!'
Heer Ollie omklemde stevig de stok, die hij onderweg had opgeraapt en schoof voorzichtig naderbij. Maar er gebeurde niets. Uit de diepte van de put stegen snurkende en zagende geluiden op, zodat het waarschijnlijk was, dat de draak daar lag te slapen.
'Hm!' bromde heer Ollie en stak een vinger in de mond om beter te kunnen nadenken. 'Daar ligt hij nu... Hij slaapt! Wat staat me te doen?! Ik moet een list verzinnen... Wacht eens, die stenen, dat hek... Goed zo, Olivier B. Bommel! Goed gedacht! Ik weet al wat ik ga doen!'

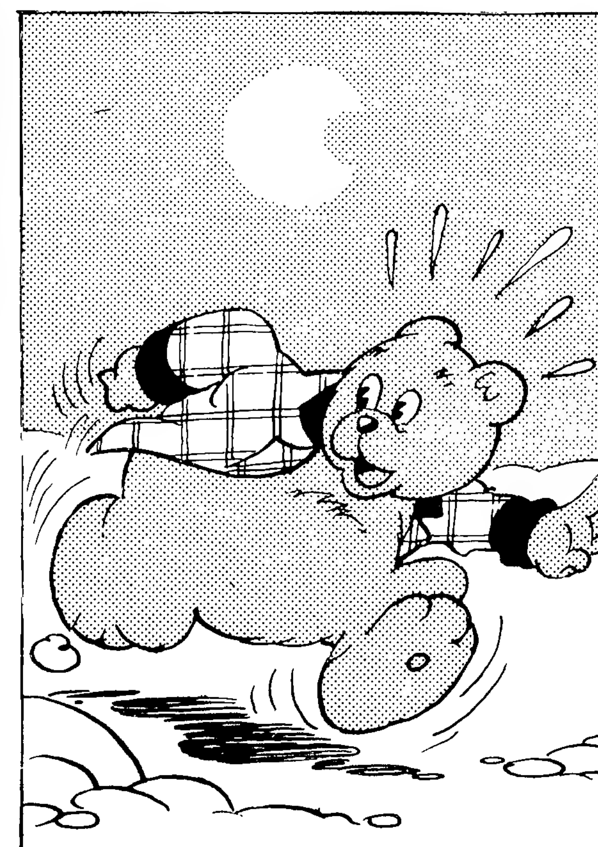
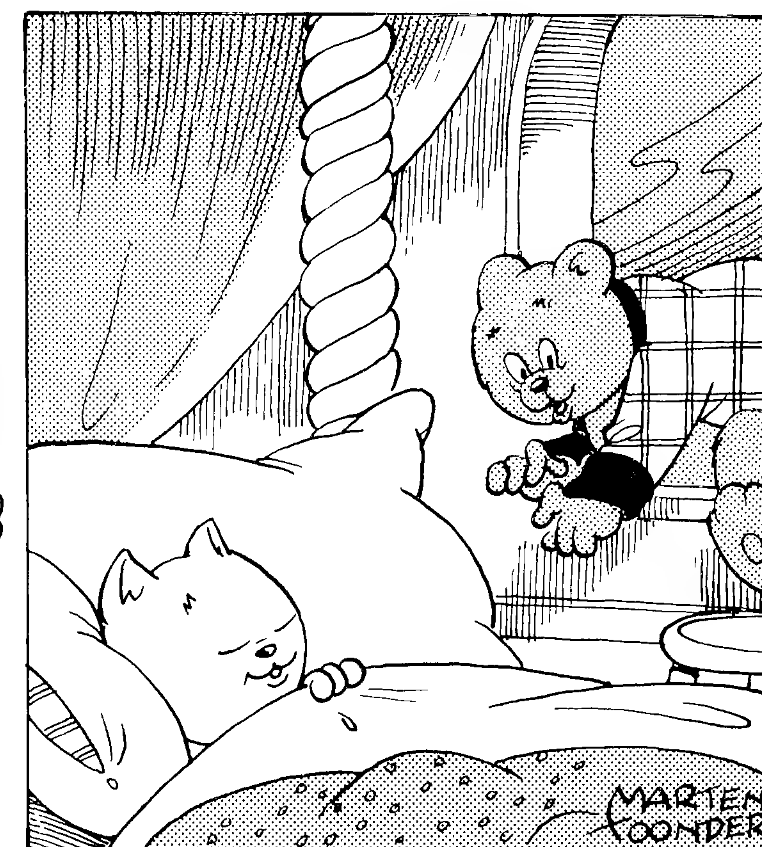

Heer Ollie trok één van de spijlen, die het hek steunden, uit de grond en begon met behulp daarvan een paar stenen los te wrikken. Het moet gezegd worden, dat hij dat allemaal heel zachtjes deed. De draak scheen er niets van te merken, het snurken verminderde ten minste geen ogenblik en ook van de kant van de bergen, waar de dwerg woonde, was niets te zien of te horen. Zo gelukte het hem om een paar grote rotsblokken naar de rand van de put te rollen.
'Dat is dat!' mompelde hij. 'Je bent er haast, oude makker! Nu nog een klein zetje... één... twee... hoepla!'

De eerste steen kantelde en stortte met een doffe klap in de kuil; gevolgd door de tweede en de derde.
'Hola! Hoepla!' zong heer Ollie, die er plezier in kreeg. 'Hier beest. Daar heb je wat! Ik zal je leren om...'
Maar op dat moment steeg er zo'n gebrul uit de put op, dat heer Bommel van schrik naar beneden tuimelde en zijn gezicht achter zijn handen verborg. Een hoge, laaiende vlam schoot naar boven en de rookwolken werden nog dichter...

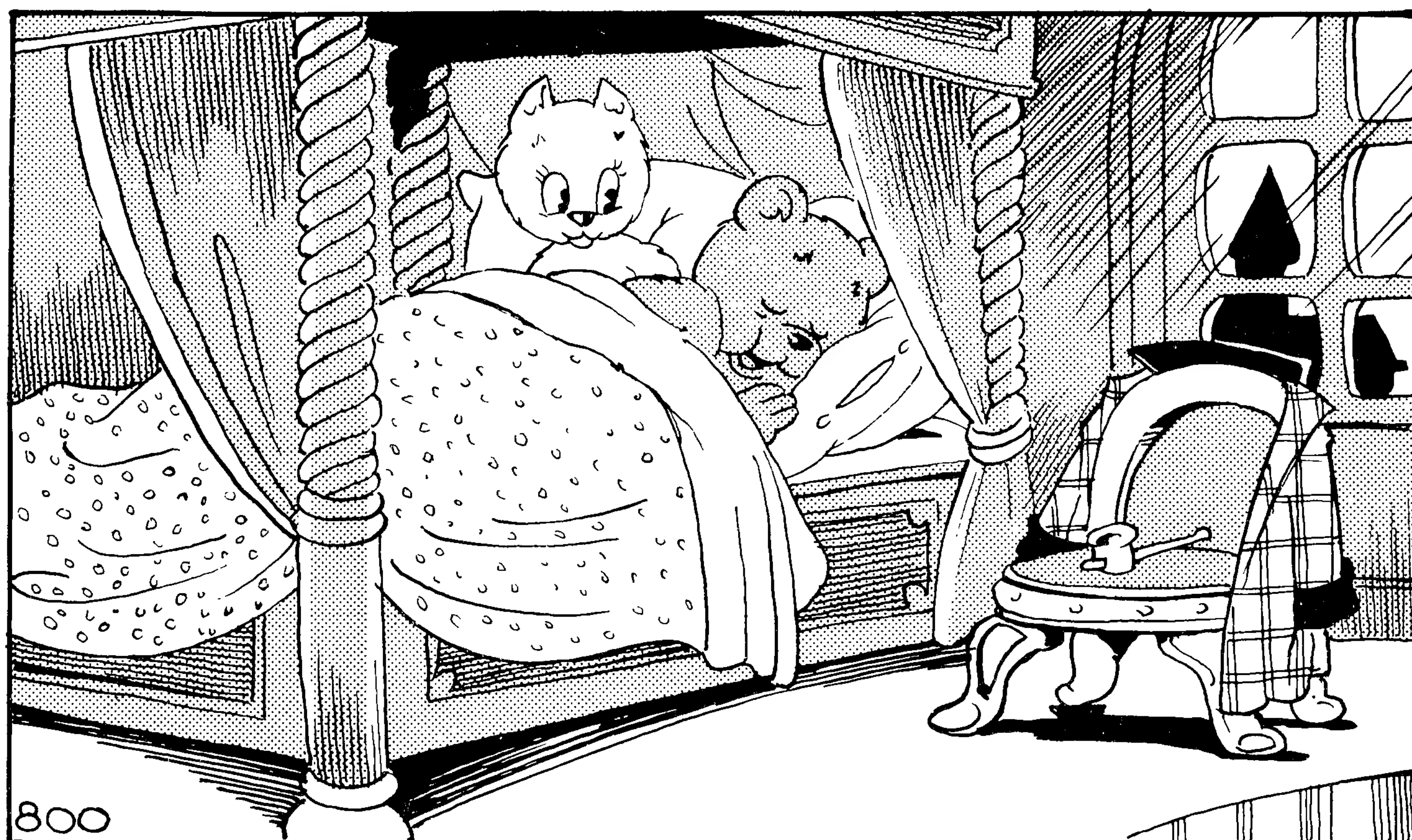

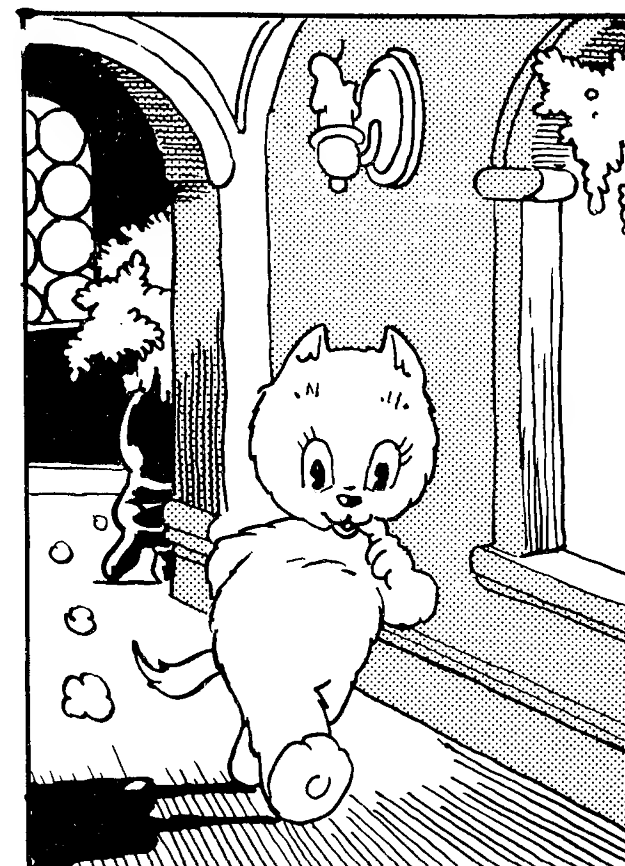
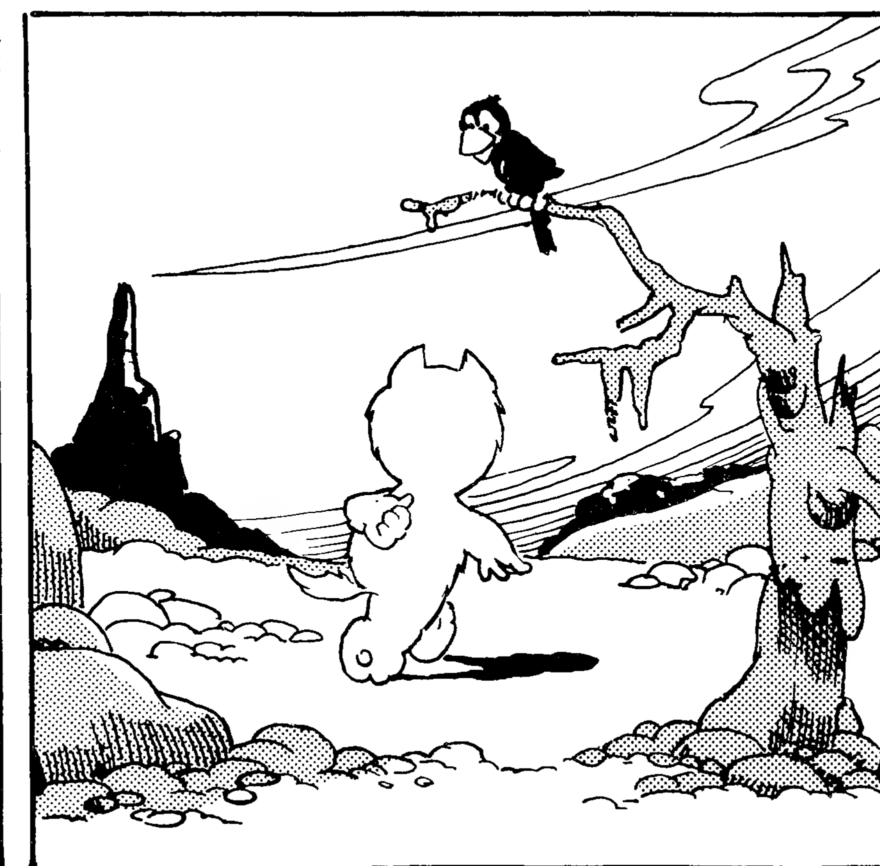

Heer Bommel zat bibberend op de grond en keek tussen zijn vingers door naar de put waaruit dichte zwaveldampen en hoge vlammen kwamen. Hij hoorde een hol, grommend geluid en toen, plotseling, verscheen er een verschrikkelijk monster boven de rand! Uit de neusgaten van het ondier spoot vuur en de kam, die het op zijn kop droeg, trilde van kwaadheid.

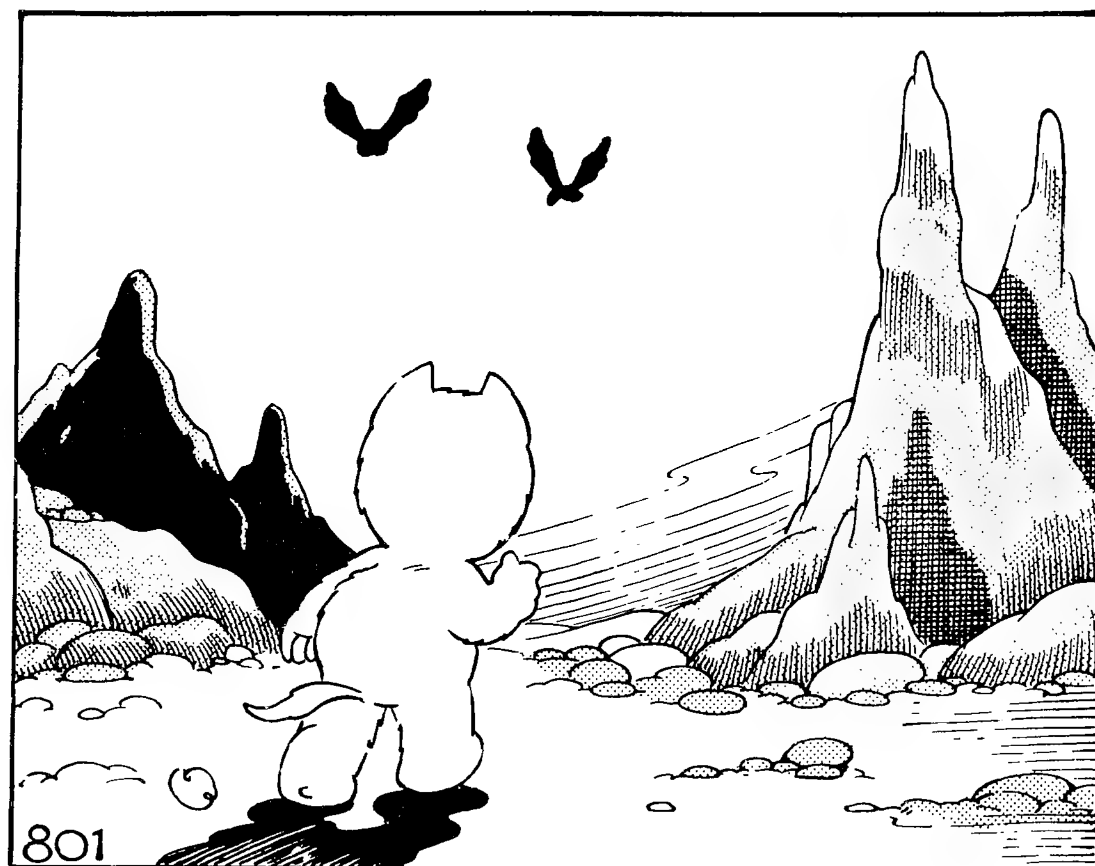
'Uch-oef-help!!!!' schreeuwde heer Ollie. Hij sprong wel een meter hoog, draaide zich toen om en liep zoals hij nog zelden gelopen had. Ik weet niet, wat de draak deed, maar het is wel haast vast, dat hij niet achter heer Bommel aan kwam. Toen die tenminste na een poosje omkeek, zag hij niets achter zich dan een verlaten vlakte waarboven de maan kalm en onbewogen stond te schijnen. Maar hij had de schrik zó te pakken, dat hij bleef rennen, totdat hij weer bij het kasteel was aangekomen. Daar klauterde hij hals over kop weer de slaapkamer binnen, waar Tom Poes nog steeds lag te slapen.

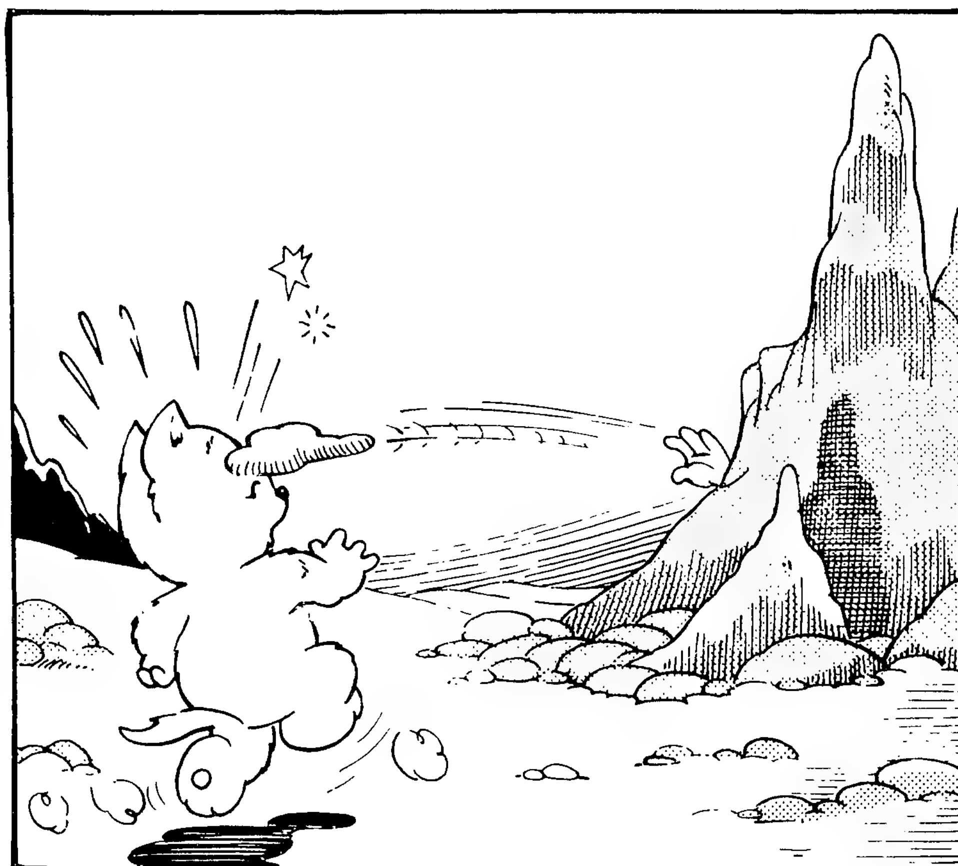
'Dat is dat!' mompelde heer Ollie. 'Ik heb een begin gemaakt, laat Tom Poes nu straks de rest maar doen...'

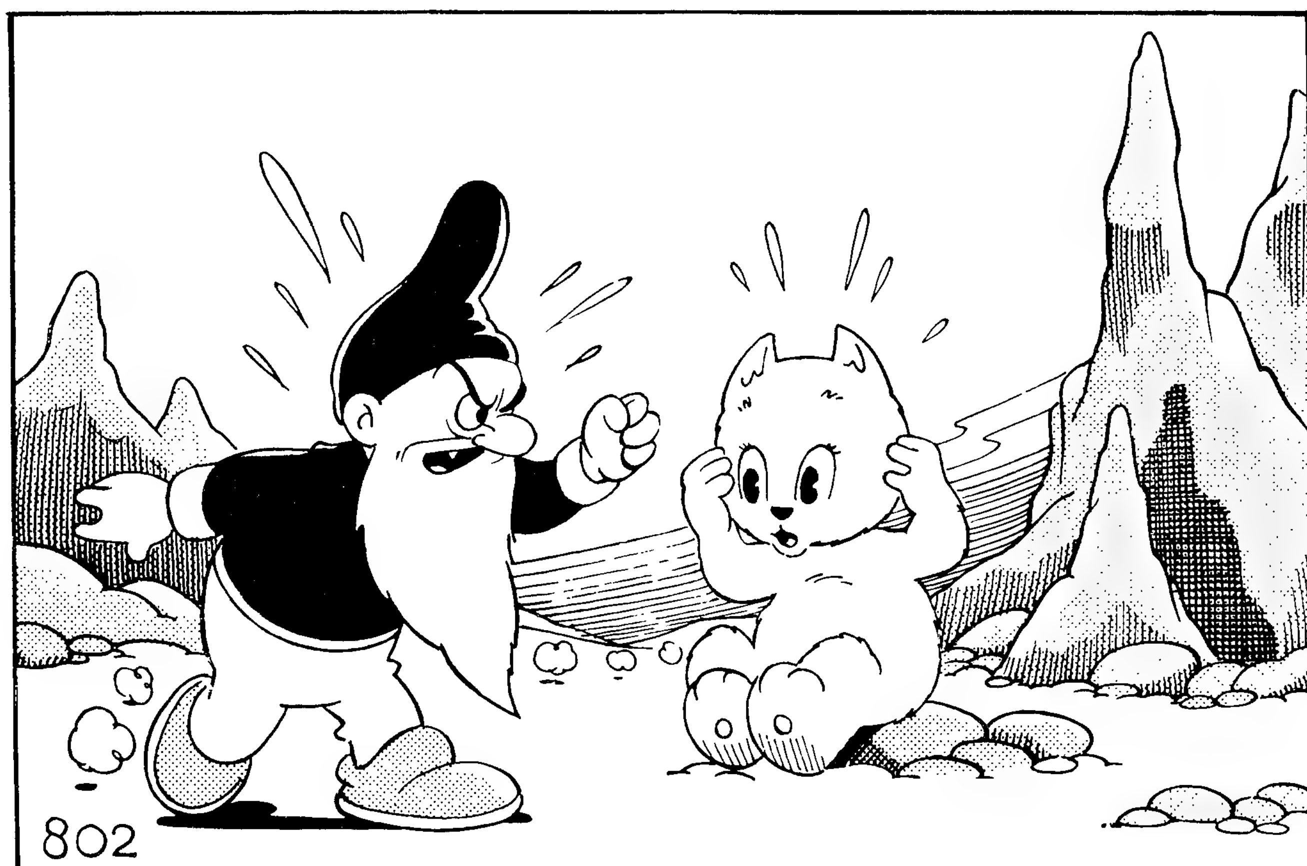
Toen Tom Poes de volgende morgen wakker werd, scheen de zon al in de kamer. Heer Bommel lag luid te snurken en er was nog geen beweging in hem te krijgen.
'Heer Ollie schijnt moe te zijn!' dacht Tom Poes. 'Ikzal hem maar laten slapen, dan ga ik eens alleen op onderzoek uit! Het is nog vroeg, ik kan zo tegen het ontbijt weer terug zijn als ik voortmaak!'
Zo gedacht, zo gedaan. Tom Poes ging zachtjes de kamer uit en liep de lange gang door, die naar buiten voerde. En even later wandelde hij over de kale vlakte, waar ook heer Bommel die nacht gelopen had.
'Het lijkt mij het beste, om eerst maar eens rond te kijken, waar die draak woont!' dacht Tom Poes. 'Dan zie ik meteen, waar die mensen gevangen worden gehouden en misschien kom ik op een idee, om dat monster onschadelijk te maken. Op het ogenblik weet ik zelf nog niet, wat ik tegen een draak beginnen moet! Om met zo'n beest te vechten heb ik geen zin... nee, ik moet een goeie list verzinnen, dat is altijd beter!'

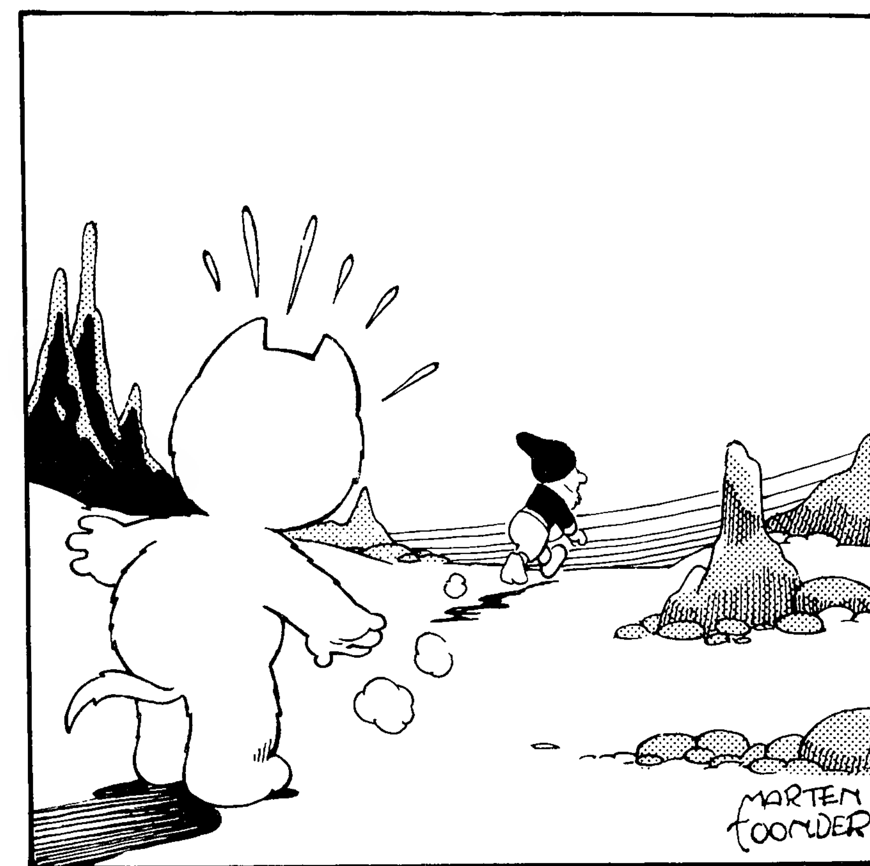

Tom Poes liep flink door en omdat het licht was, kwam hij veel vlugger bij de bergen dan heer Bommel die nacht. 'Het ziet er hier kaal en somber uit!' dacht hij. 'Het kon best zijn, dat de dwerg die dat monster bewaakt, hier in de buurt rondzwerft. Misschien heeft hij me al gezien! Ik moet een beetje oppassen, want het zou niet best zijn, wanneer die me te vlug in de gaten kreeg! Ik...'
Verder dacht Tom Poes niet, want op dat moment suisde er een groot stuk steen door de lucht en kwam met een klap tegen zijn hoofd aan.

Tom Poes viel op de grond en zat met een suf gezicht om zich heen te kijken zonder te begrijpen, wat er eigenlijk gebeurd was.
Toen verscheen er achter een rots vandaan, plotseling een lelijke, oude dwerg, die luid grinnikte. 'Dat had je niet gedacht, hè?' kakelde het mannetje. 'Lelijke indringer! Wat heb jij hier te maken? Wil je zo graag opgegeten worden? Mooi zo! Goed hoor! Kom maar... Maar ik ken jou toch??! Jij bent toch... Jij bent Tom Poes!!!...'

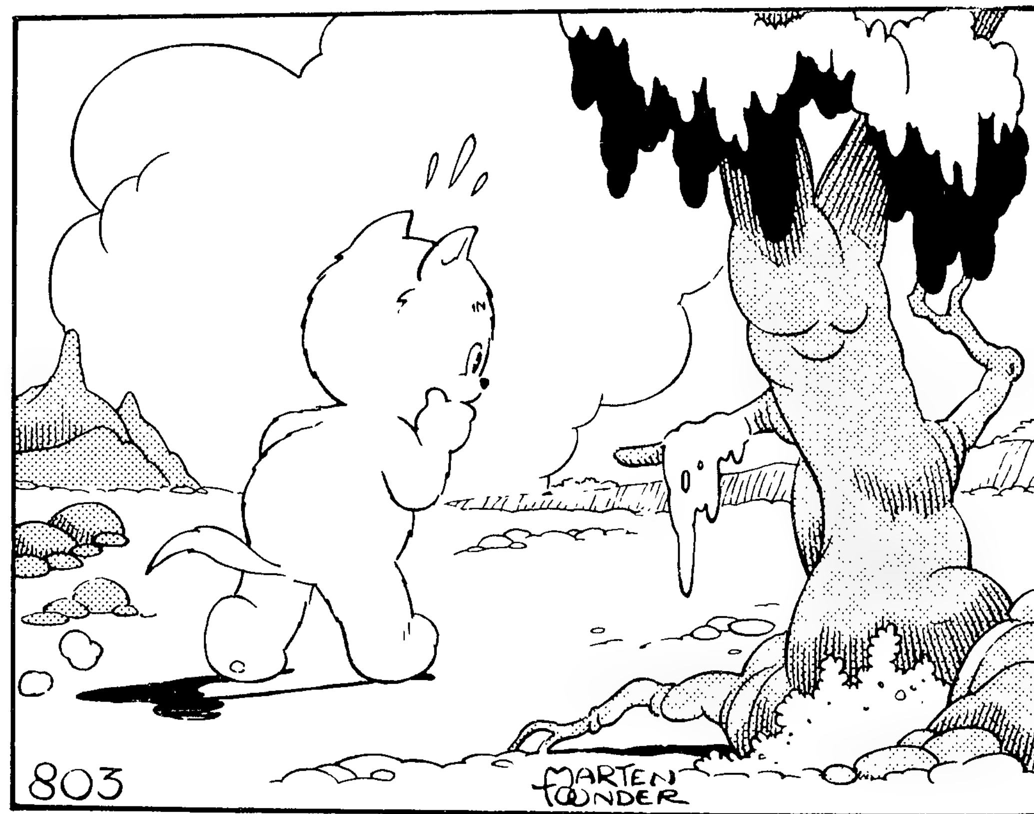

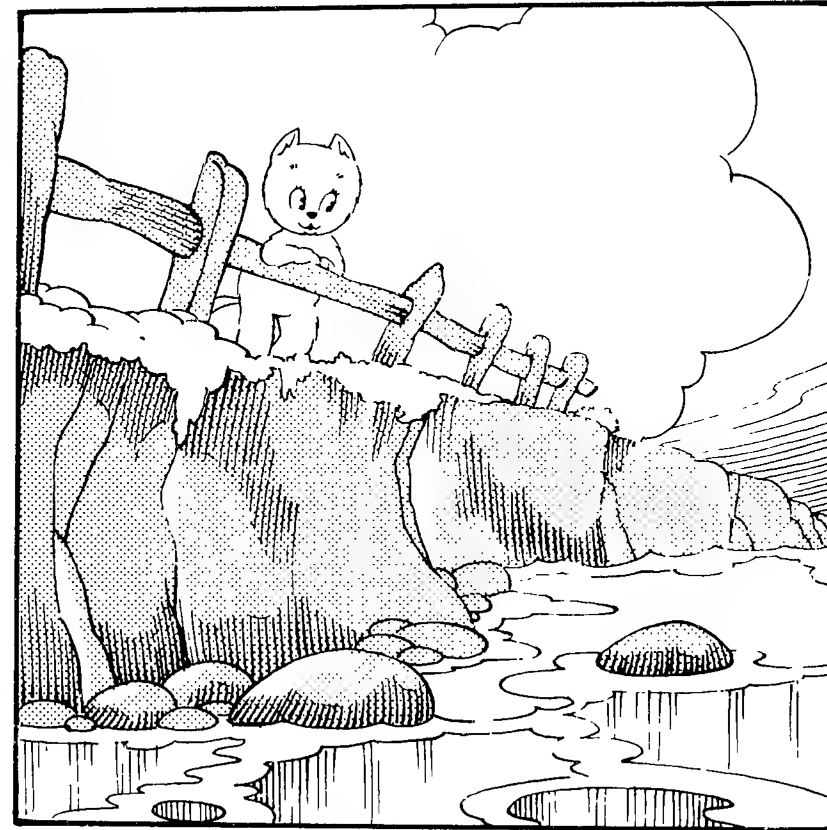
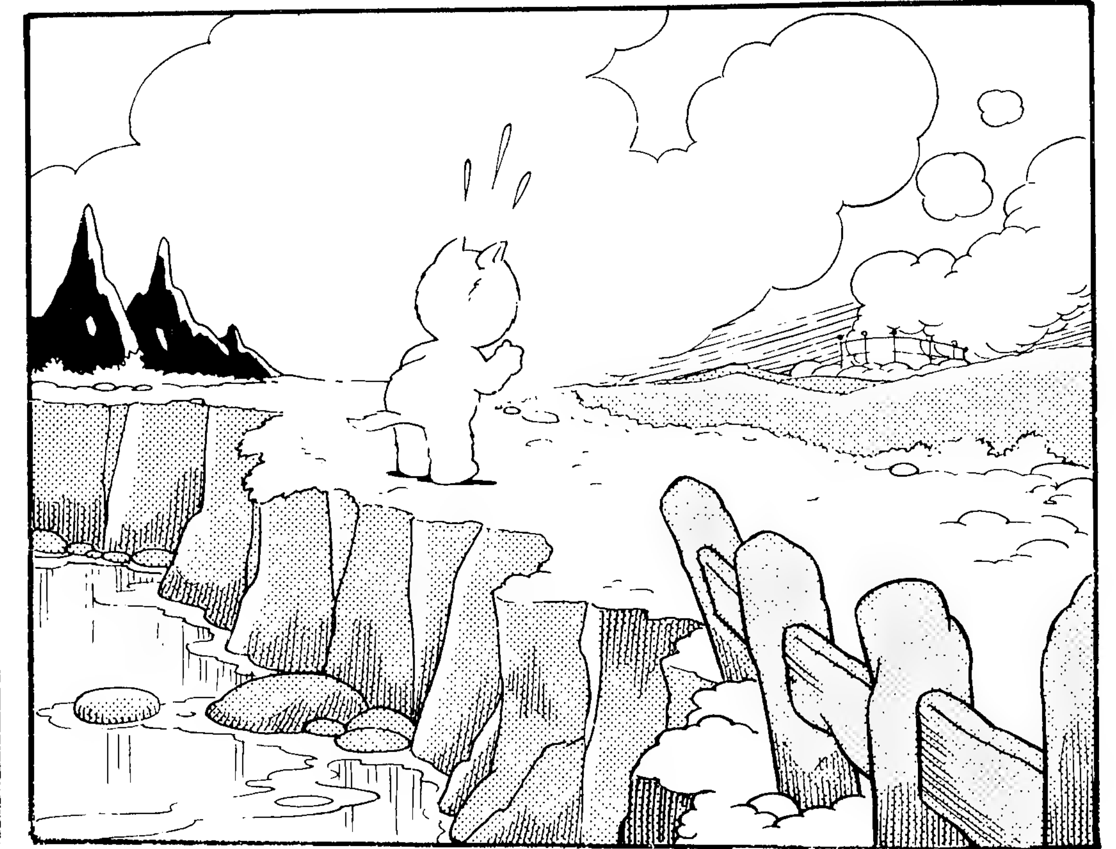
De dwerg holde achter de rots vandaan en sprong voor Tom Poes. Nu, die had zich een beetje hersteld van de steen, die hij op zijn hoofd had gekregen en zat met grote ogen naar de dwerg te kijken.

'Tom Poes!!' riep het mannetje. 'Als dat Tom Poes niet is! Heb ik van mijn leven! Alle aardgeesten in een kiezelsteen! Dat is de tweede keer, dat ik je ontmoet, maar deze keer zal ik je te slim af zijn!'

'Pikkin!!' stotterde Tom Poes. 'Ben jij het werkelijk? Het is dom van me, dat ik er niet aan heb gedacht, dat jij de dwerg met de draak kon zijn! Wat wil je nu van me?'

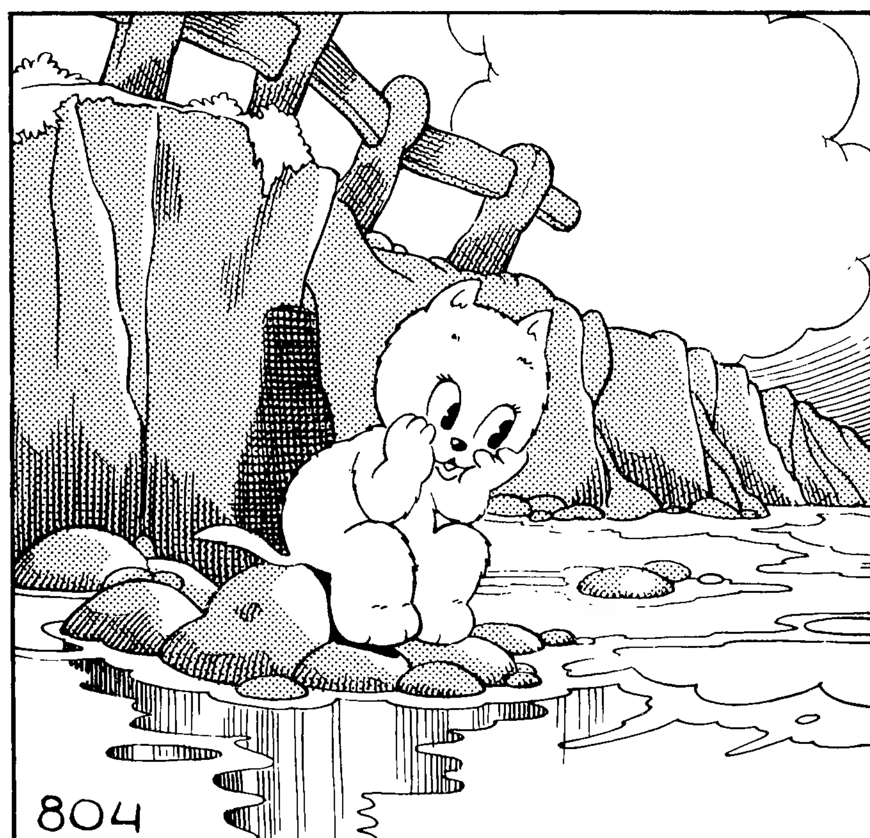
'Wat ik wil?' kraaide Pikkin. 'Luister goed! Vannacht heeft iemand mijn mooie, lieve draakje met stenen gegooid! Ik wil, dat jij er voor zorgt, dat die iemand vanmorgen hier komt om opgegeten te worden. En als hij niet komt, zal ik de draak loslaten, dan kan hij zelf zoeken! Hihihi! Met jou zelf reken ik later wel af! Goed begrepen? Tot ziens dan!!' En Pikkin liep met grote passen weg, Tom Poes verbluft achterlatende...

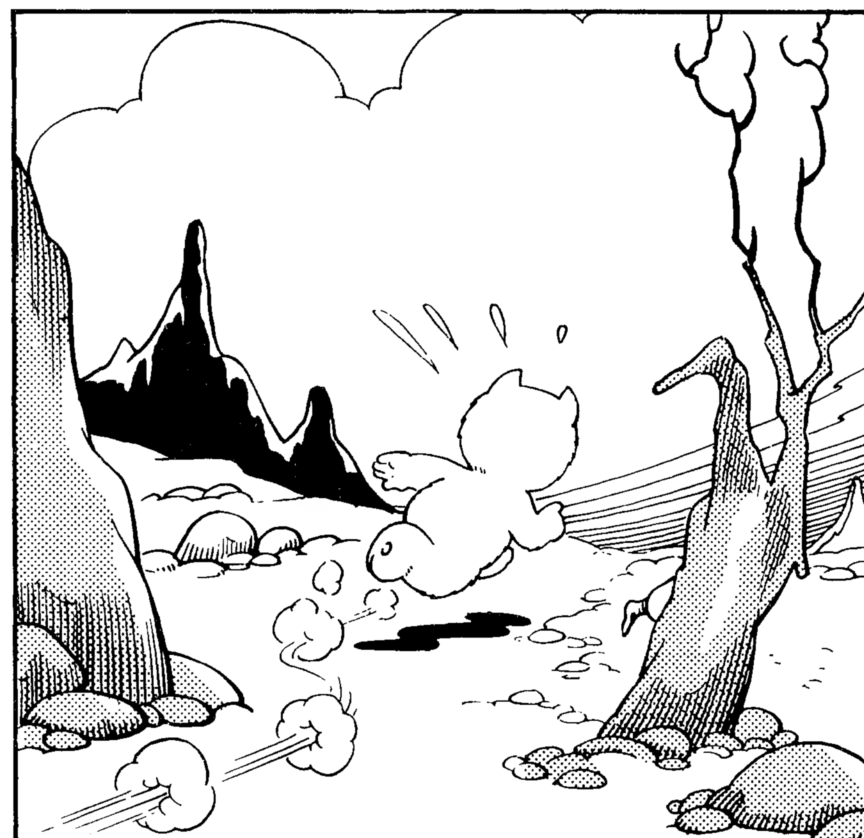
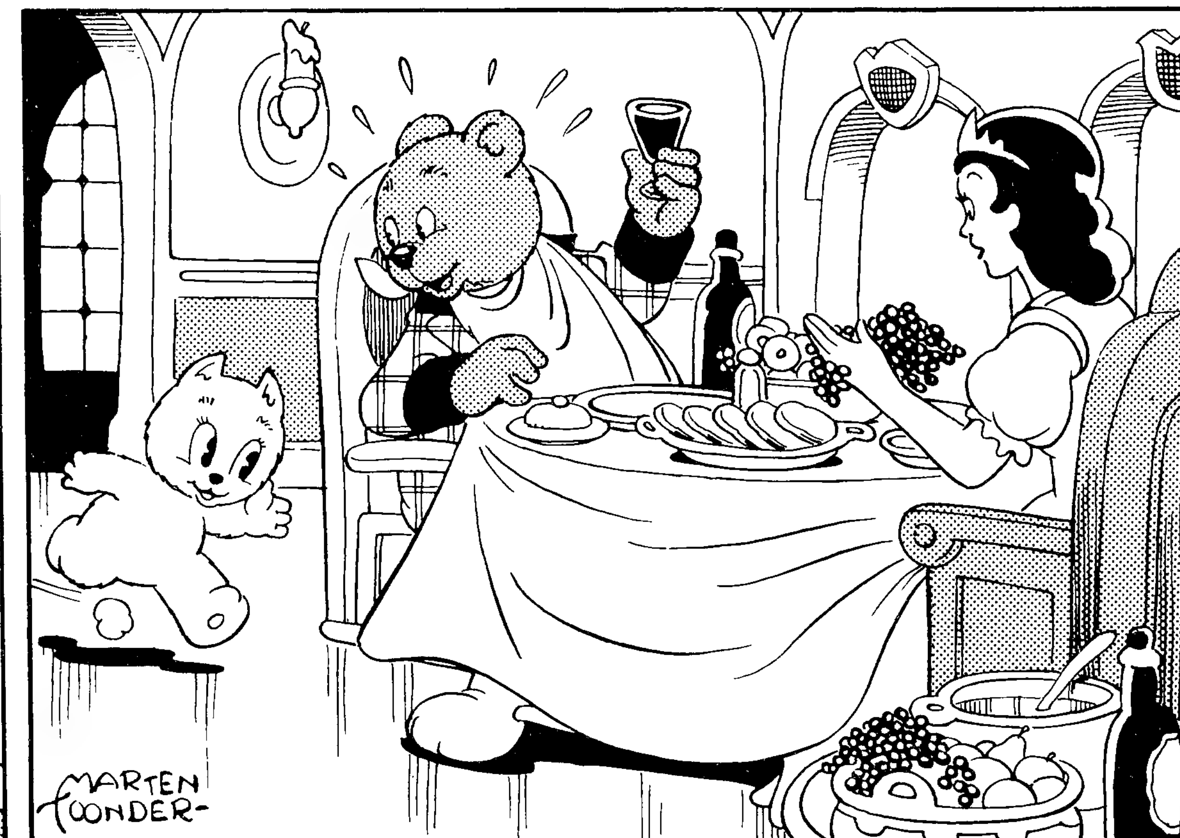

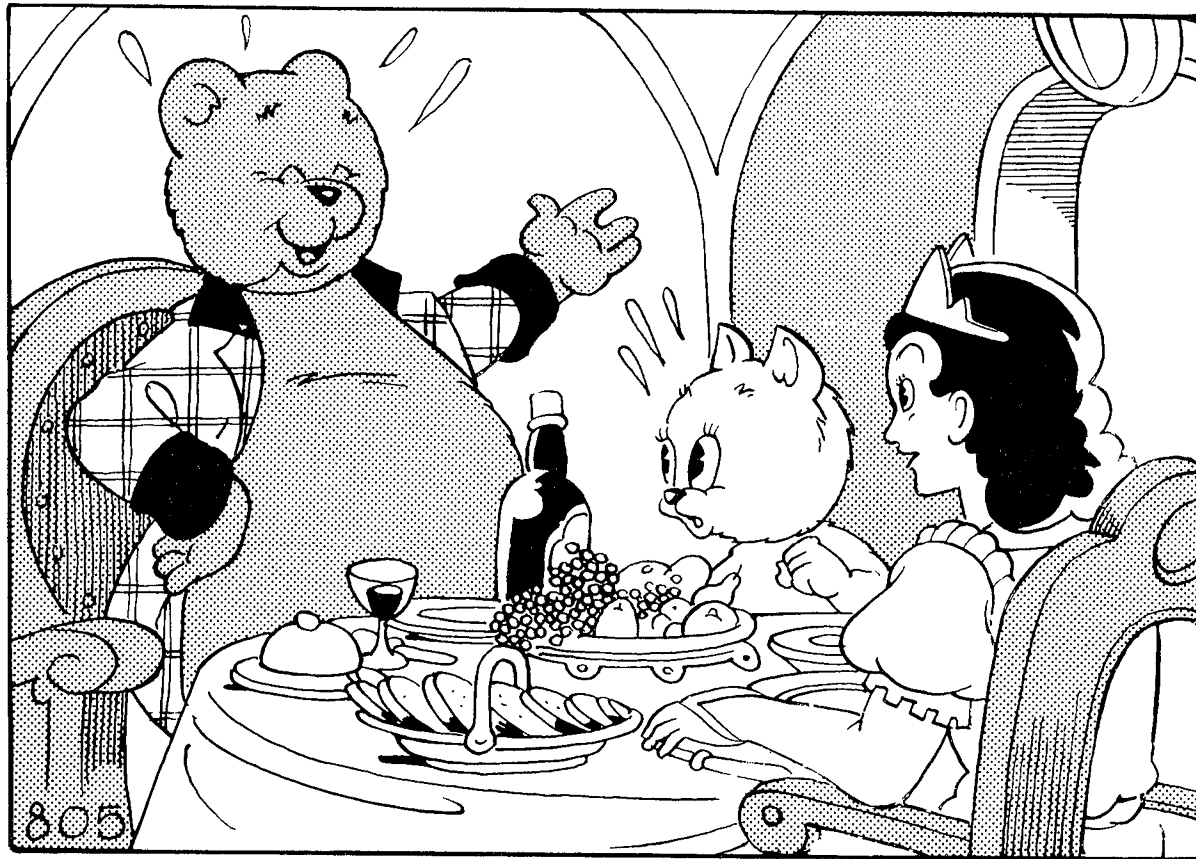
Tom Poes keek Pikkin nog een poosje na en liep toen nadenkend verder.
‘Wie had dat kunnen denken?!’ mompelde hij. ‘Pikkin zelf! En het ziet er naar uit, of die lelijke, kleine dwerg nu kan doen en laten wat hij wil. Hij heeft een draak en daar kan niemand iets tegen beginnen. Ik ben wel benieuwd, wie er vannacht stenen naar dat monster heeft gegooid! Dat is toch wel het stomste wat men doen kan! En nu moet ik maar zorgen, dat degene die dat gedaan heeft, zichzelf aanmeldt om opgegeten te worden! Hm, niet zo’n leuke boodschap...’

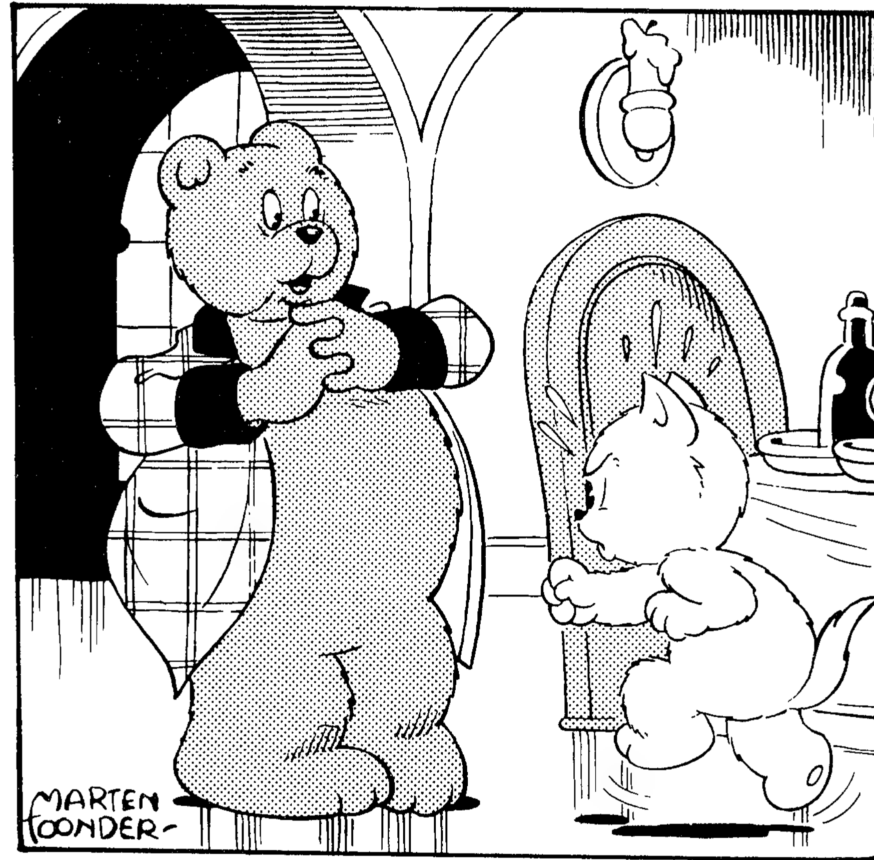
Tom Poes was intussen op een hoge dijk gekomen, die daar gemaakt was om een woest stromende rivier binnen de oevers te houden en hij keek peinzend een poosje in het water.
‘Hoe maak ik die draak nu onschadelijk?’ dacht hij. ‘Eens kijken, daar in de verte zal dat beest wel wonen, daar waar al die rook uit de grond komt... Hm, het dier schijnt aardig vuur te spuwen... Het lijkt me haast onmogelijk om iets te beginnen, dit is wel de moeilijkste opdracht die ik ooit gehad heb. En waar haal ik zo gauw een list vandaan?...’

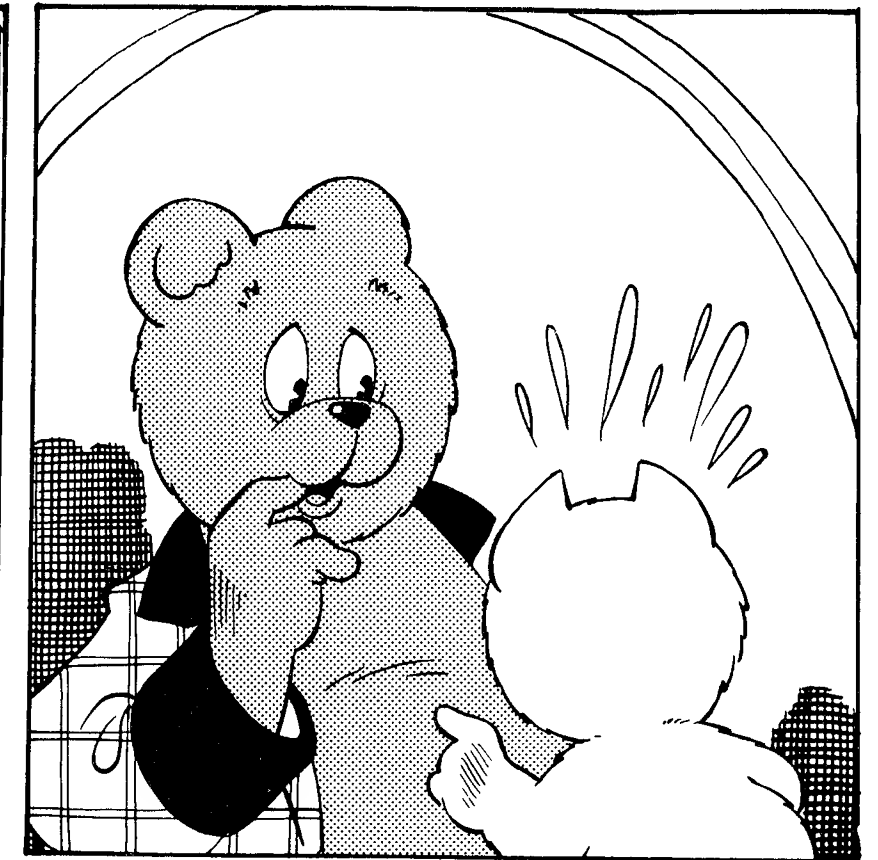

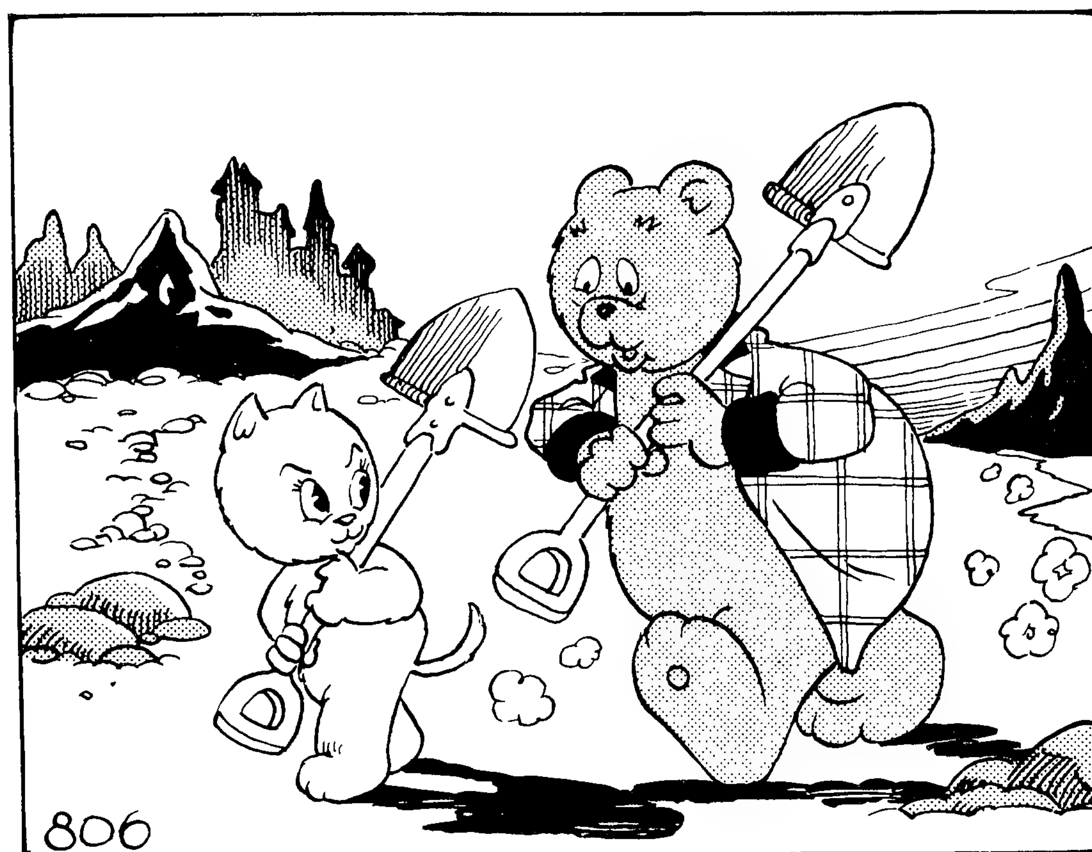
Tom Poes ging op een grote steen in de rivier zitten en steunde zijn hoofd in zijn handen. ‘Een vuurspuwende draak!’ mompelde hij. ‘Hoe maak je zo’n dier onschadelijk? Zou er iets zijn, waar zo’n monster niet tegen kan??’
Maar er was niemand, die hem antwoord gaf, het water kabbelde langs hem en de tijd verstreek. Maar ineens kreeg Tom Poes een idee.
‘Ik ben stom!’ riep hij. ‘Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Ik moet vlug aan het werk!...’ En hij holde en rende aan één stuk door naar het kasteel terug. Toen hij daar binnen kwam, zaten heer Ollie en de gravin juist aan een overvloedig ontbijt en hij hoorde juist heer Ollie zeggen: ‘Och, er is niets aan, edele vrouwe! Ik voor mij, heb al een aardige list bedacht en ik ben er zeker van, dat het diertje binnenkort om genade zal janken! Ik zal hem... Maar daar hebben we Tom Poes! Goeden morgen, jonge vriend, waarom zo’n haast?’
‘We moeten aan het werk!’ riep Tom Poes. ‘Kom mee, heer Bommel! Iemand heeft vannacht stenen op de draak gegooid en Pikkin is woedend. Hij wil het monster loslaten! We moeten opschieten!...’

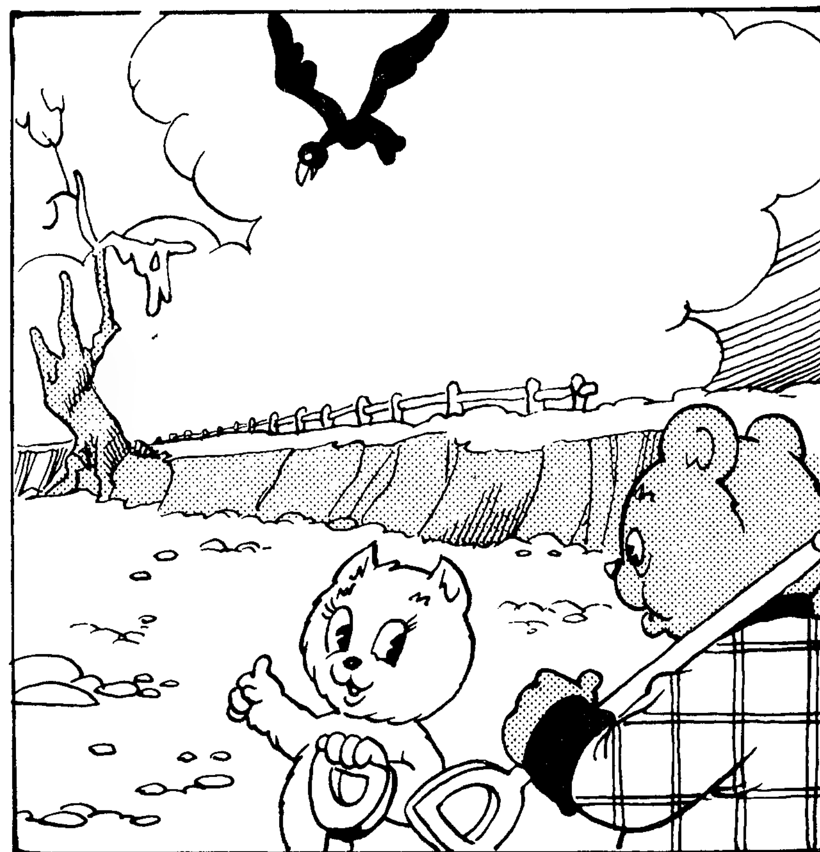

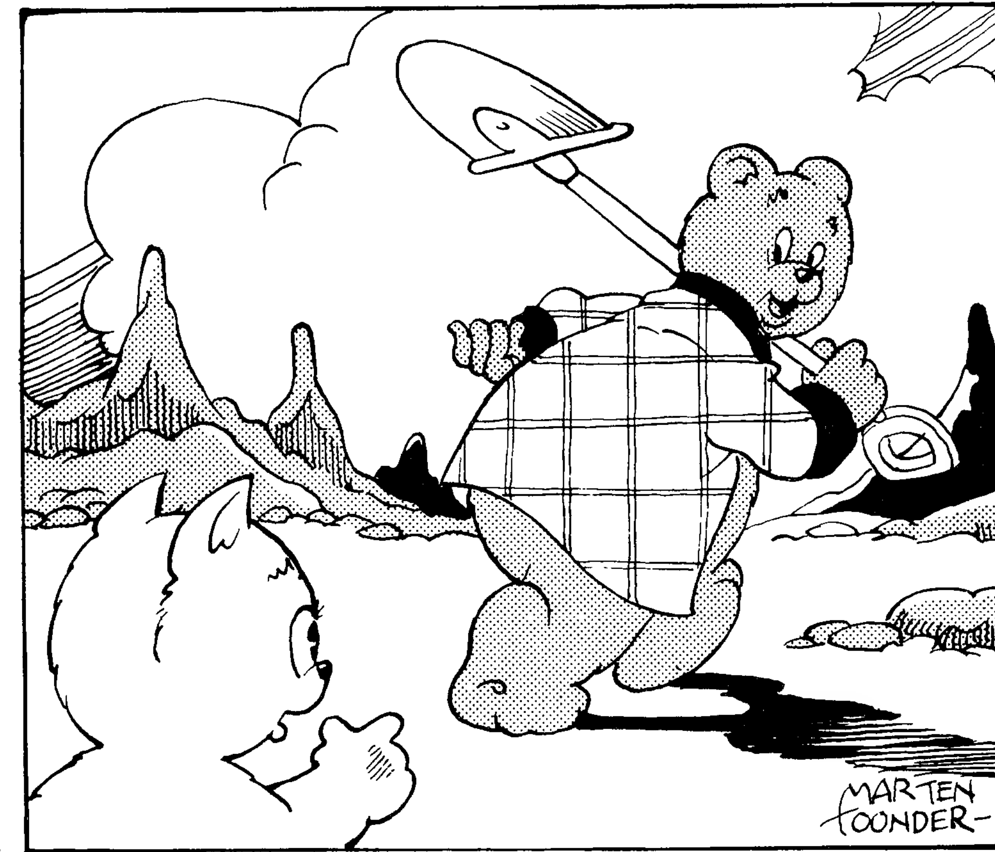

Heer Ollie stond op van zijn stoel, maakte zich zo groot mogelijk en zette een hoge borst op. 'Ik wist al, dat er vannacht iemand stenen op dat monster heeft gegooid!' zei hij plechtig.
'Wist u dat al?' riep Tom Poes. 'Maar hoe kunt u...'
'Een ogenblikje, jonge vriend!' vervolgde heer Ollie. 'Ik wist dat, omdat ik het zelf gedaan heb! Niemand minder dan heer Bommel van Bommelstein is in het diepst van de nacht met levensgevaar naar de put geslopen en heeft grote rotsblokken op het slapende monster geworpen! Mijn naam zal bekend worden als heer Bommel de Drakendoder! Ik...'
Maar Tom Poes liet hem niet uitpraten. 'Weet u wat u bent?' riep hij woedend. 'Heer Bommel de Grote Domkop! Pikkin wil, dat degene die die stenen gegooid heeft, vanmorgen nog bij hem komt om opgegeten te worden! En als die iemand niet komt, zal hij de draak loslaten! Dat wil Pikkin! En neem nu een flinke schep mee, dan gaan we naar de draak!'
Heer Bommel was erg bleek geworden en bibberde als een juffershondje. 'M-meen je d-dat, Tom P-poes?' stotterde hij.

Even later liepen Tom Poes en heer Bommel met een paar schoppen gewapend in de richting van de drakenput. Heer Ollie zweette van de angst.

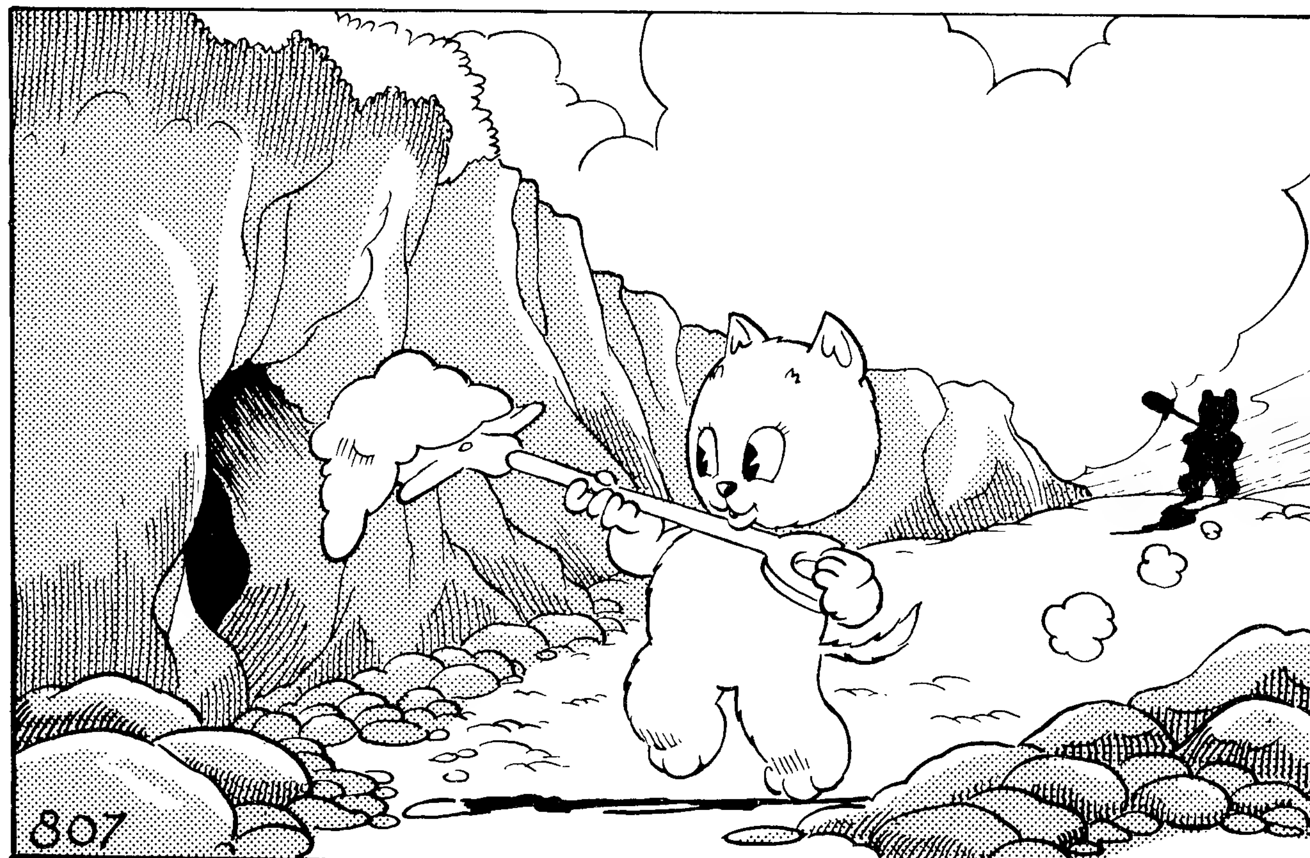
'Wat g-gaan we nu eigenlijk doen?' vroeg hij met een klein stemmetje. 'Wat-wat ben je van p-plan, Tom Poes? Moet ik heus naar die draak om opgegeten te worden?'

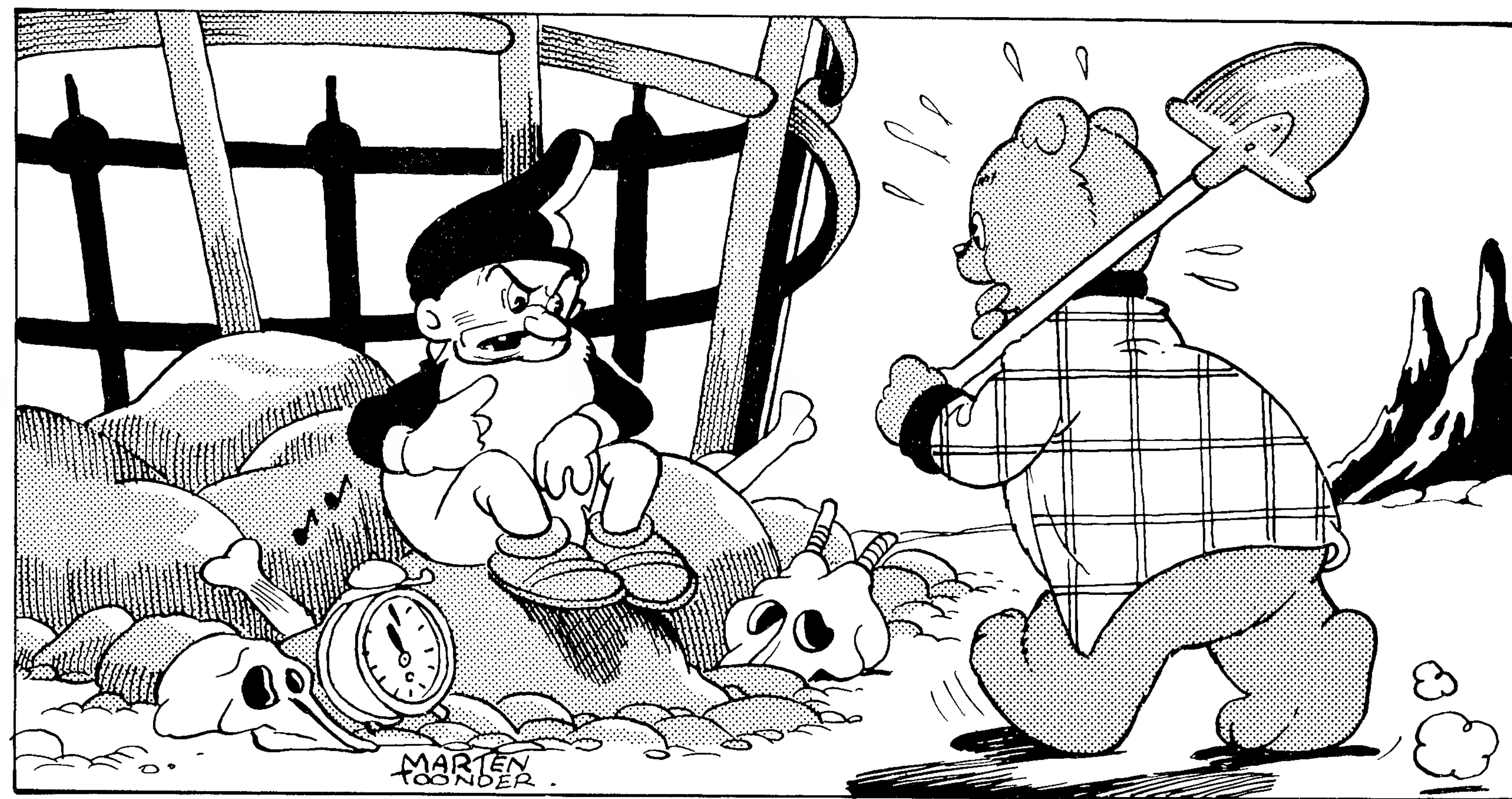
'U verdient het wel!' zei Tom Poes. 'Maar ik heb iets bedacht, dat misschien die draak onschadelijk zal maken! Kijk, hier is een dijk en aan de andere kant daarvan stroomt een woeste rivier. U moet me helpen om die dijk weg te graven.'

'Ik begrijp nog niet, wat je van plan bent!' zei heer Ollie, 'maar het zal wel goed zijn. Je bedoelt dus, dat ik niet opgegeten hoef te worden? Hoef ik niet naar die draak toe?'

'U moet nu naar Pikkin gaan, daar bij die put!' zei Tom Poes, 'en zeg hem dan maar, dat u heer Bommel bent! Houd hem in ieder geval een beetje aan de praat, want voordat onze dijk dóór is, kunnen we niets beginnen! Wees een beetje slim, heer Bommel! Laat Pikkin niet merken, wat we van plan zijn!'

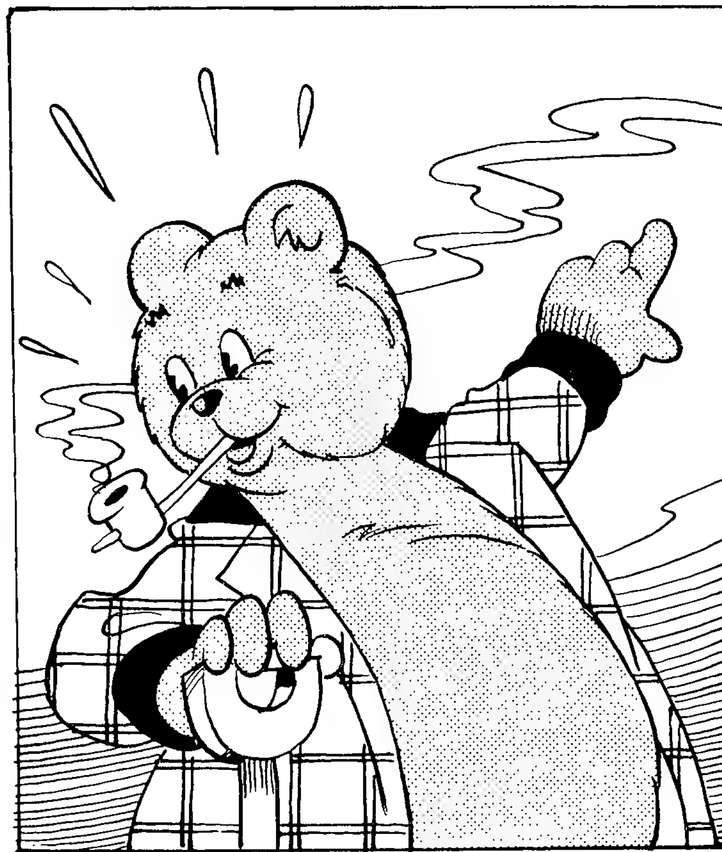
'Laat dat maar aan mij over!' zei heer Ollie. 'Je weet, een Bommel is altijd slim!'

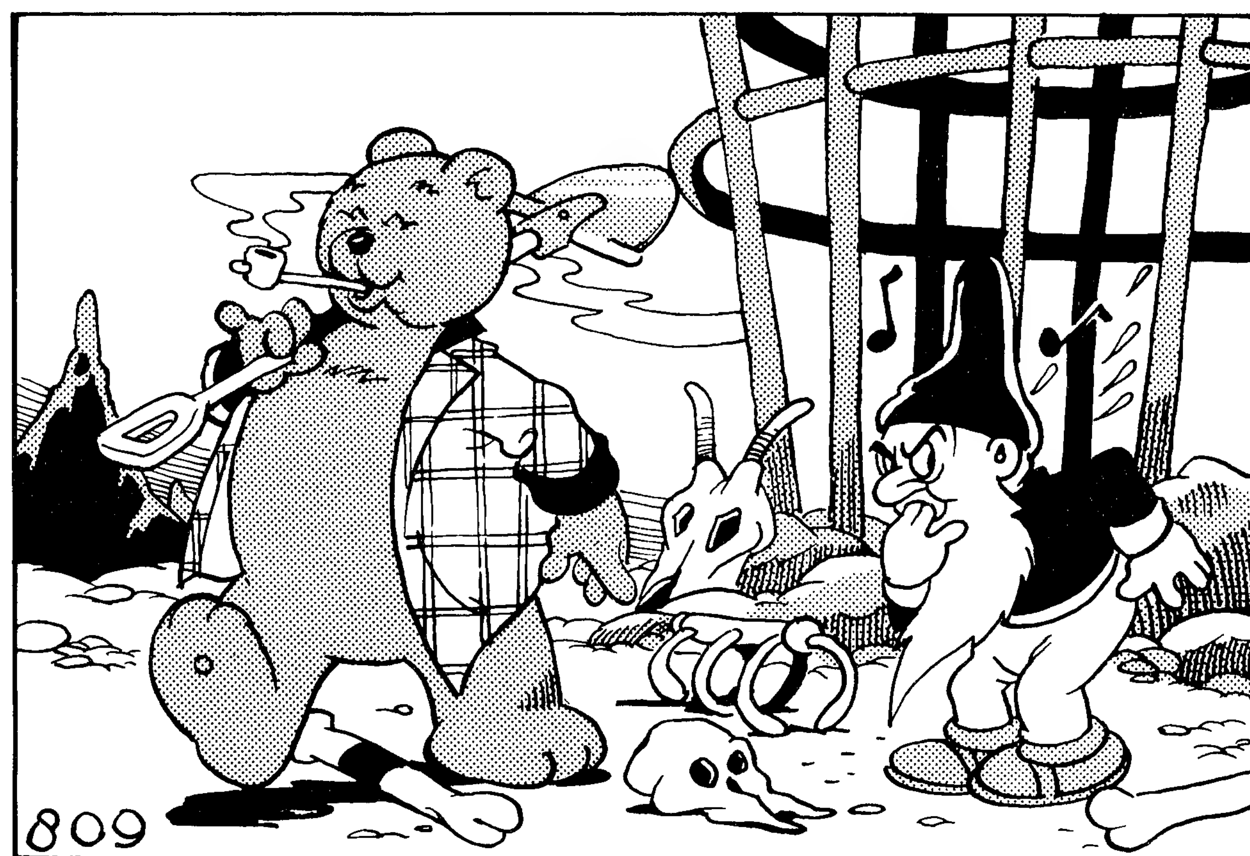

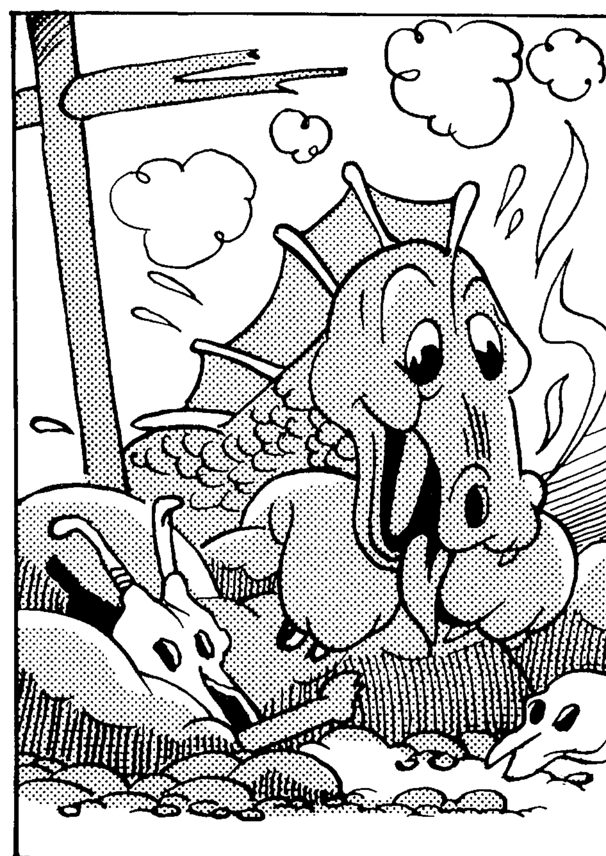
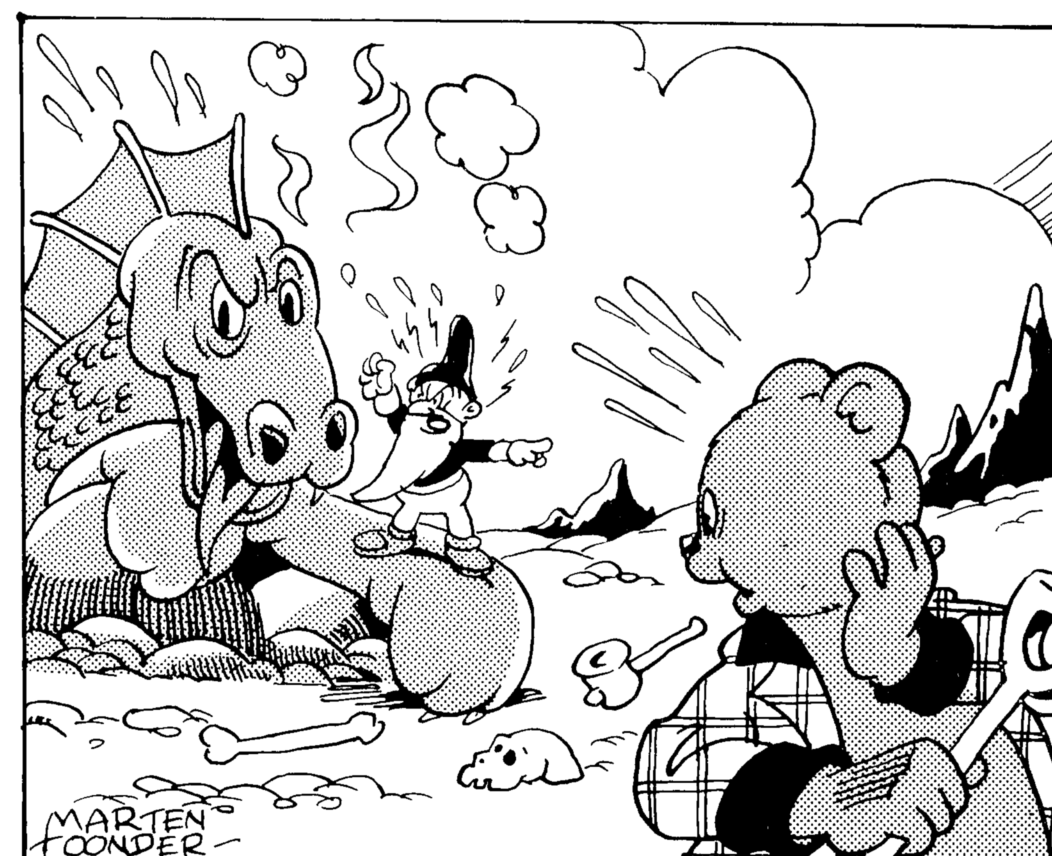
Tom Poes begon dus zo vlug als hij kon een gat in de dijk te graven en heer Ollie liep met grote stappen in de richting van de drakenput. Na een kwartier kwam hij daar aan en zag op een steen een dwerg zitten met een grote wekker naast zich.
'Bent u misschien heer Pikkin?' vroeg hij beleefd. 'Ik ben Pikkin!' zei de dwerg, 'en wie ben jij? Ben jij misschien de man, die vannacht stenen op mijn draak heeft gegooid?'
'Ik ben geen man, ik ben een heer!' zei heer Bommel waardig. 'En als u het weten wilt, ben ik de heer, die vannacht rotsen op dat monster in die put heeft geworpen. U kunt aan dat hek nog zien, hoe ik met mijn reuzenkrachten de spijlen er uit heb getrokken. Ik hoorde, dat u eens met me wilde praten en daarom ben ik hier nu...'
'Zo! Aha!' gilde de dwerg. 'Dus jij hebt dat gedaan, hè? Wel, dan zal jij de eerste maaltijd zijn, die mijn draakje vandaag krijgt! Maak je maar gereed, vriendje!'
'Ik ben je vriendje niet!' zei heer Bommel. 'En een maaltijd ben ik ook niet! Ik denk er niet aan! Trouwens, Tom Poes heeft een list bedacht en nu ben je er geweest met je draak, als je dat maar weet!'

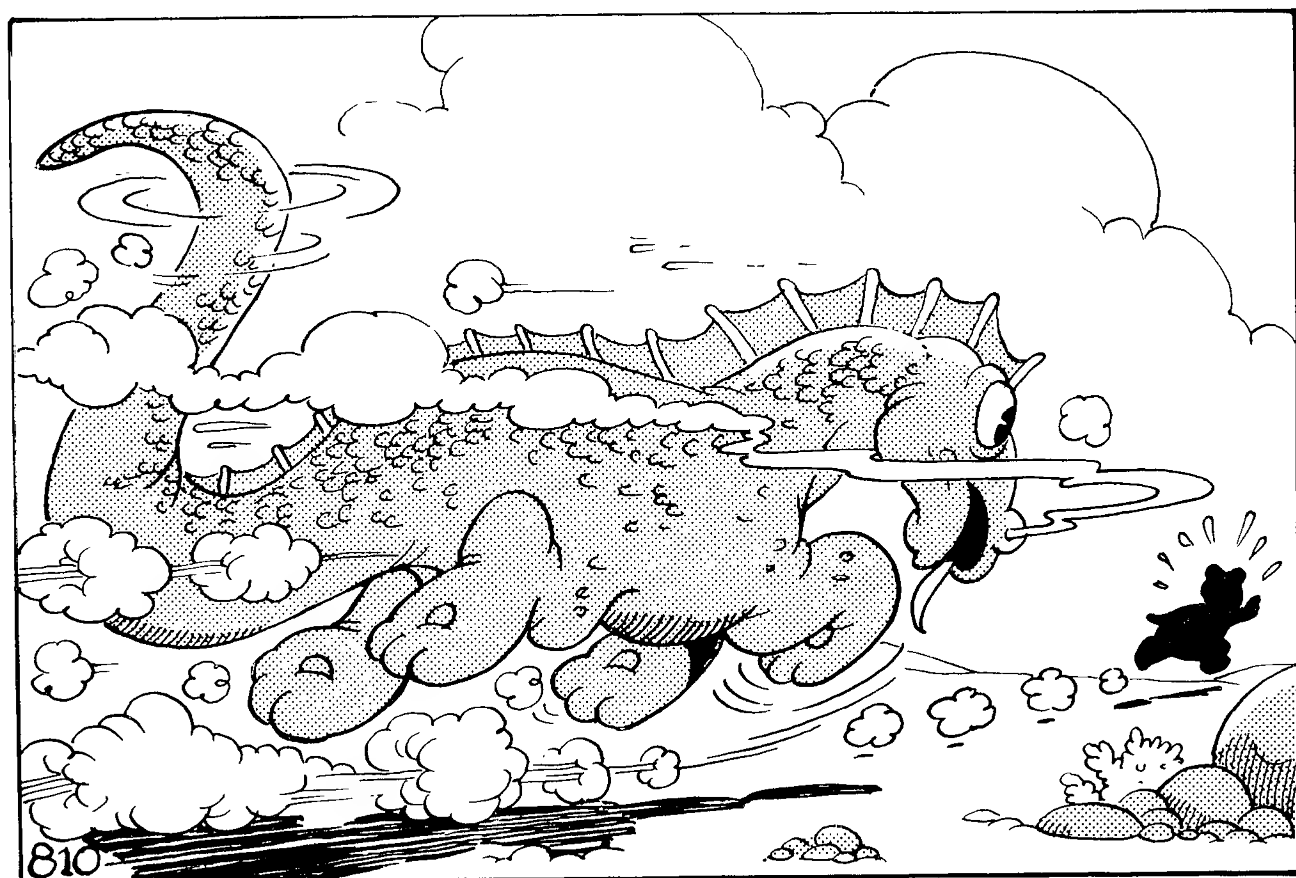

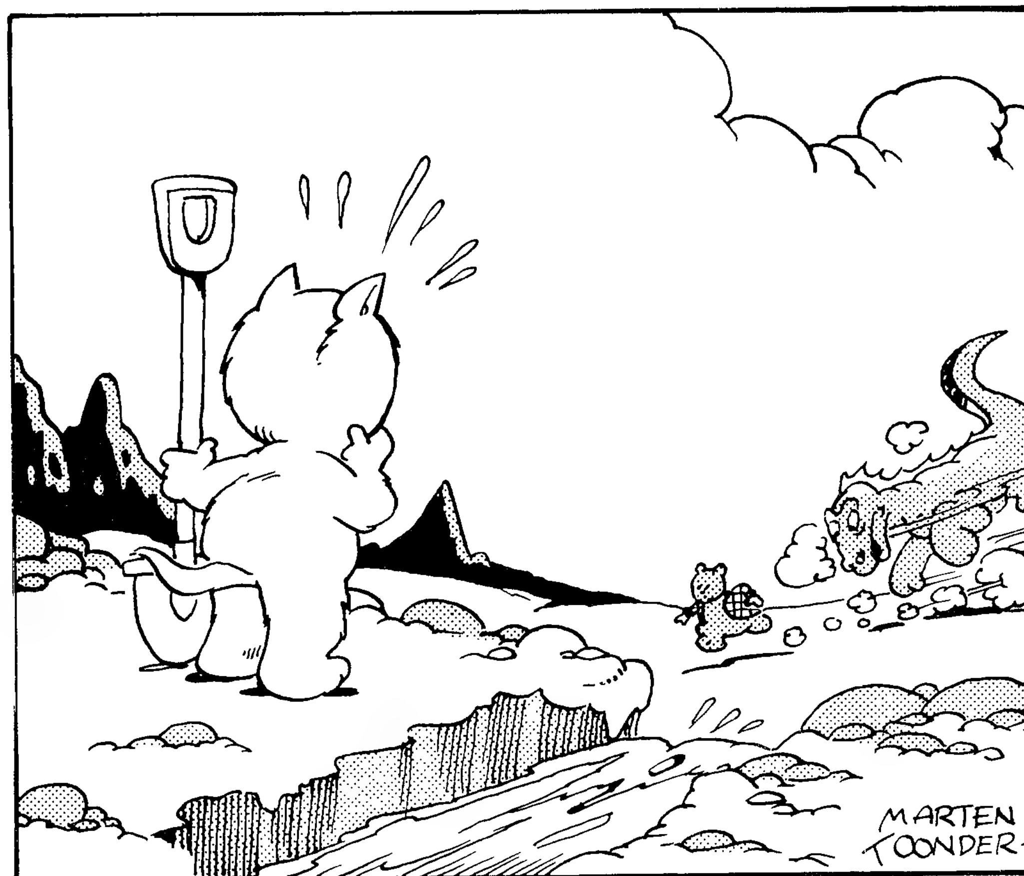

'Tom Poes?' riep Pikkin woedend. 'Wat heb jij met Tom Poes te maken? En wat voor een list heeft dat mormel bedacht? Waar heb je het over?'
'Uw toon bevalt mij niet!' zei heer Bommel. 'Zo spreekt men niet tot een heer! Maar ik wil u toch wel vertellen, dat Tom Poes mijn vriend en raadsman is. Hij zei tegen mij: heer Ollie! zei hij, ga naar Pikkin en houd hem een beetje aan de praat, maar doe het handig, zodat hij het niet merkt! Nu, en dat doe ik op het ogenblik! Maar ik heb toch geen zin om uw brutale gezegdes nog langer aan te horen, dan zou ik genoodzaakt zijn u mijn enorme kracht te laten voelen! Vaarwel en tot ziens!'
Heer Bommel draaide zich om en stapte waardig weg, terwijl Pikkin van woede begon te gillen en te stampvoeten.
'Aan de praat houden! Mij! Pikkin!' brulde hij. 'Ik zal ze! Ha! Nu zullen ze mijn draakje leren kennen!'

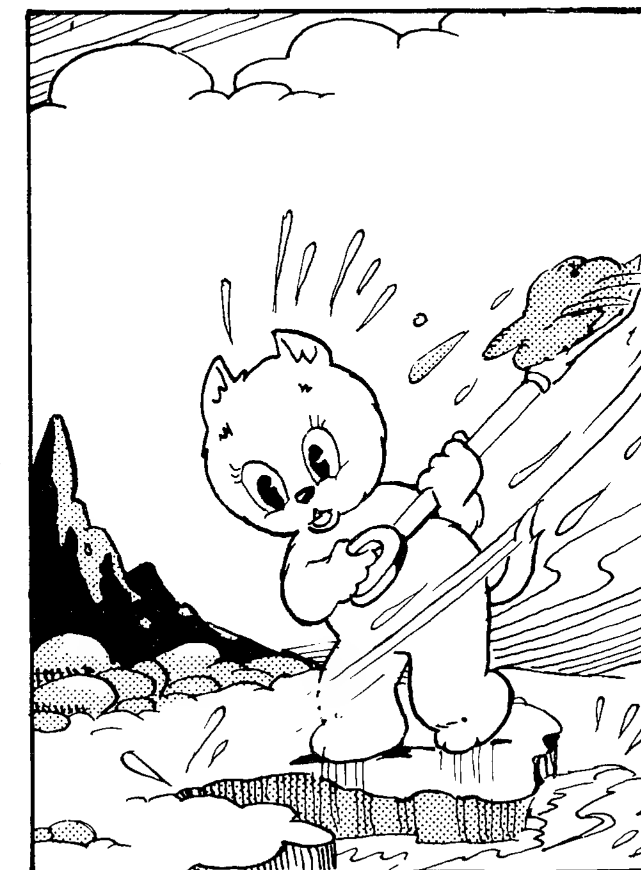

Heer Bommel trok zich van het woedende getier van Pikkin niets aan. Hij wandelde op zijn gemak weg en mompelde: ‘Dat heb ik hem eens flink gezegd. Zo’n akelig, klein dwergje! Zo’n brutaal mannetje! Wat verbeeldt hij zich wel?!’
Maar je begrijpt natuurlijk wel, dat Pikkin dit zo maar niet over zijn kant liet gaan. Heer Ollie had hem gewaarschuwd, dat Tom Poes iets van plan was en daarom besloot hij, om geen minuut langer te wachten. Zo hard als hij kon blies hij op zijn vingers een paar tonen en op hetzelfde moment begon het in de drakenput achter hem te dreunen en te rommelen. Er stegen een paar vlammen omhoog en toen verscheen de geweldige kop van de draak weer boven de rand uit.
‘Heisa! Hop!’ riep Pikkin. ‘Daar loopt de kerel, die jou vannacht met stenen heeft gegooid! Grijp hem! Kraak hem! Maal hem! En verder ben je vrij! Je mag het hele graafschap opeten als je wilt! Ga je gang!’
Heer Ollie hoorde het geschreeuw en getier achter zich en toen hij omkeek, vloog zijn pijp van schrik uit zijn mond...

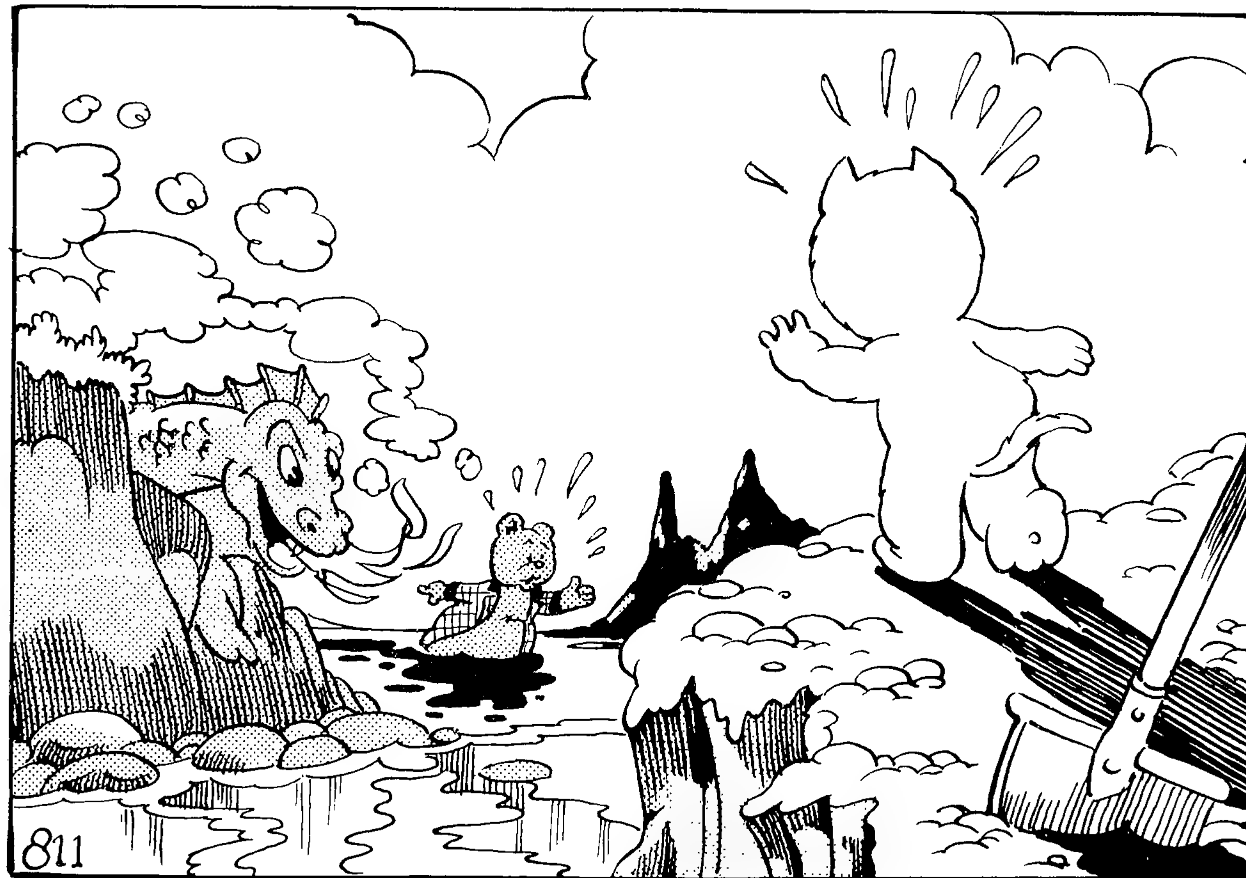

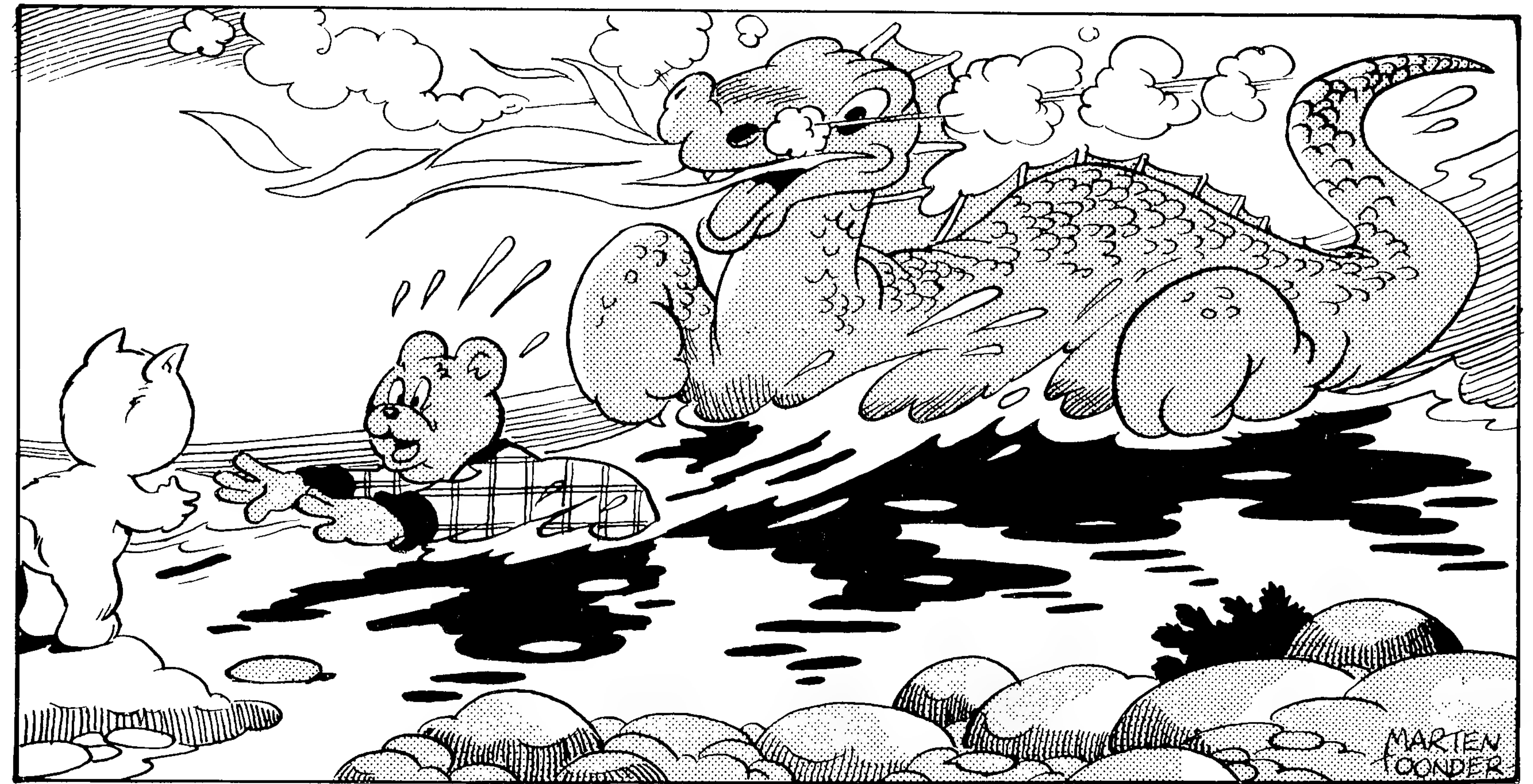

Ja, heer Bommel schrok ontzettend en dat valt te begrijpen. Toen hij omkeek, zag hij, dat de draak snuivend en briesend uit zijn kuil kwam, een sprong nam en begon te rennen. Dat zou op zich zelf niet zo erg geweest zijn, maar hij rende precies op heer Bommel af en aan de blik in zijn bloeddoorlopen ogen was duidelijk te zien, dat hij trek had in zo'n vet hapje. Tjonge, wat liep heer Bommel! Zijn dikke, korte benen vlogen als zuigerstangen op en neer, zijn ogen puilden wel een centimeter uit en zijn ademhaling leek op een stoommachine. Maar och, een draak kan toch altijd nog harder lopen dan een Bommel, al klinkt dat misschien overdreven: en zo kwam het dan ook, dat het monster heer Ollie al bijna had ingehaald toen ze in het gezicht van Tom Poes kwamen.

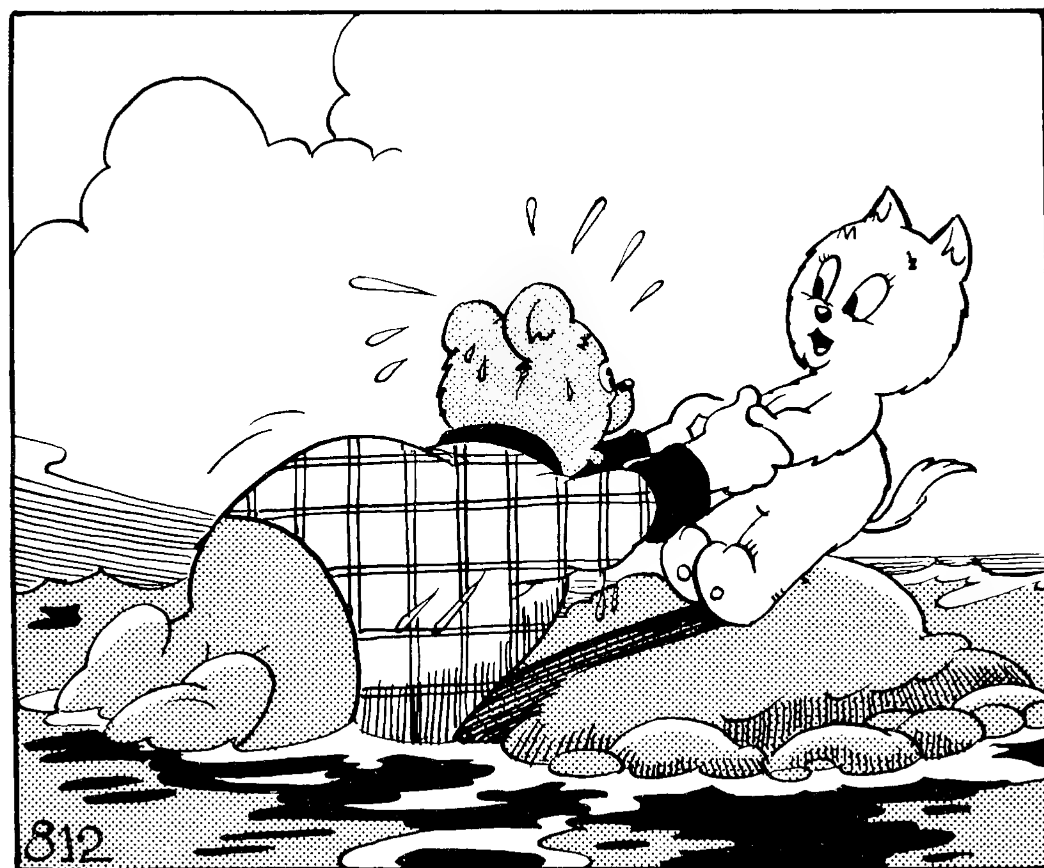
'Drommels!' dacht Tom Poes. 'Wat komt daar aan? Heer Bommel zit weer eens in moeilijkheden. Als ik hem daar nu maar uit kan halen!'

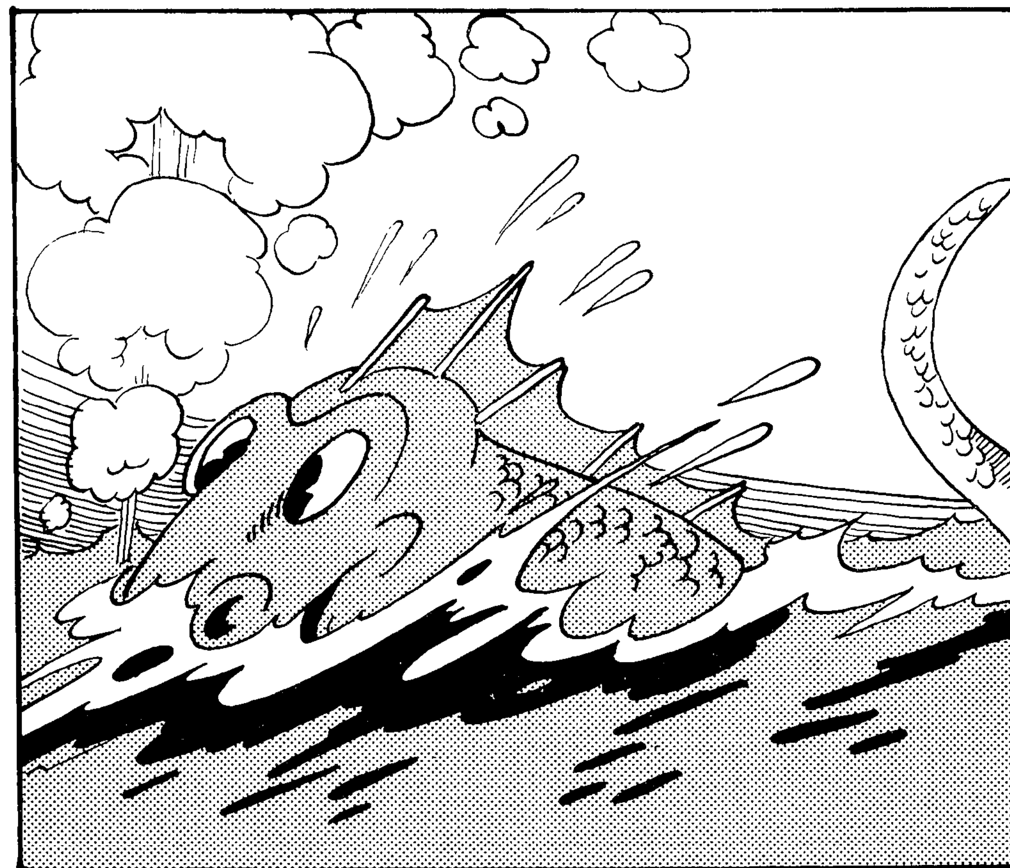
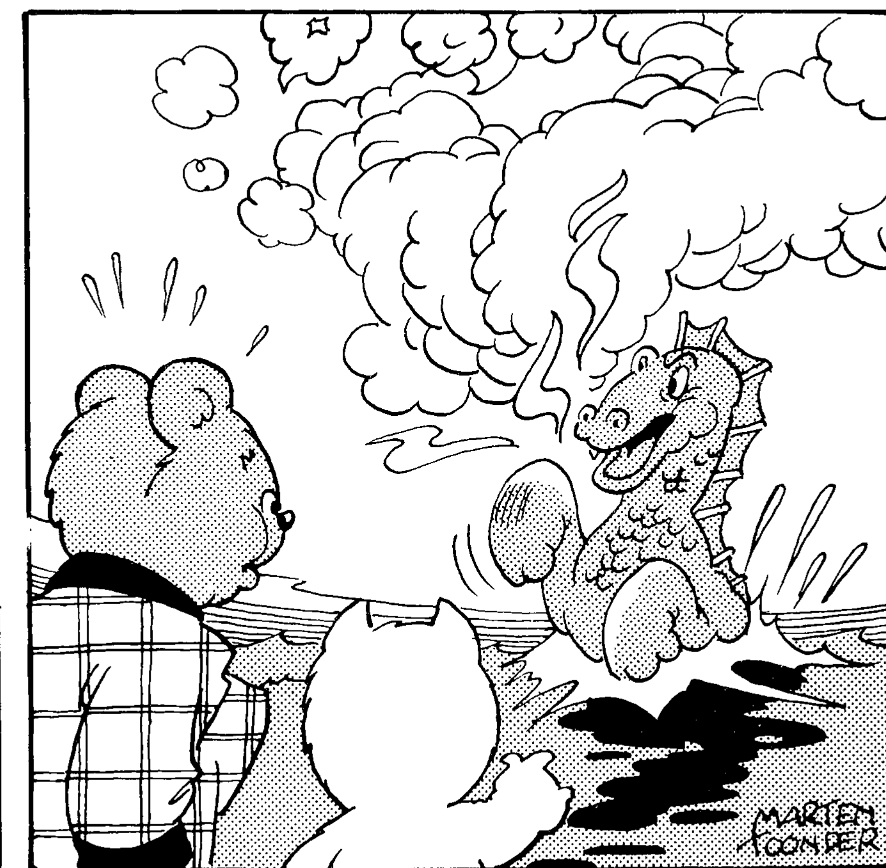
Tom Poes begon als een razende te werken...

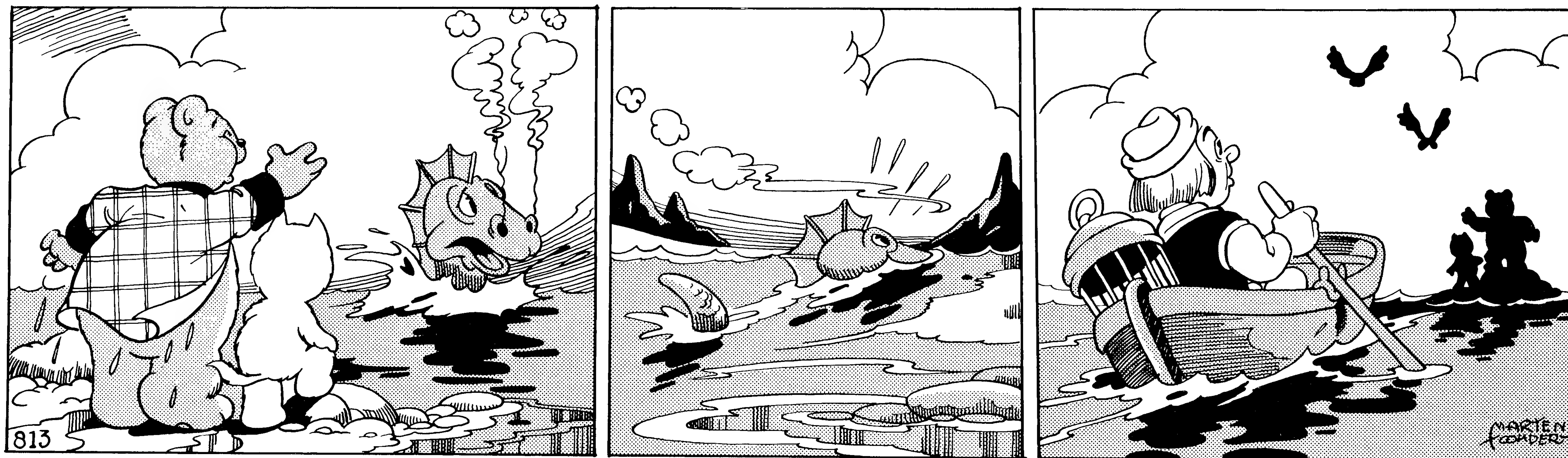
Tom Poes zwaaide zijn schep, alsof hij nooit anders gedaan had, de geul die hij in de dijk gegraven had, werd breder en breder en toen het water eenmaal doorgang had en er doorheen begon te stromen, groef de rivier zelf het gat verder uit!
Eerst was het een klein stroompje, maar binnen een minuut bruiste er een ware waterval door de dijk heen. Het land er achter begon te overstromen en al gauw rende heer Bommel tot aan zijn knieën in het water. Nu, in water kan men niet erg hard lopen en dat merkte heer Ollie dan ook. Maar gelukkig gold het ook voor de draak en het was te zien, dat het dier zich in water niet erg op zijn plaats voelde. Hij snoof verschrikkelijk en blies grote vlammen en rookwolken uit, terwijl hij zijn poten hoog optilde en plaste en ploeterde als een nijlpaard.
'Houd vol, heer Bommel!' riep Tom Poes. 'Nog een klein stukje, dan bent u op het droge!'
Maar hij dacht: 'Niet dat dat veel geeft, want die draak is er ook al haast!...'

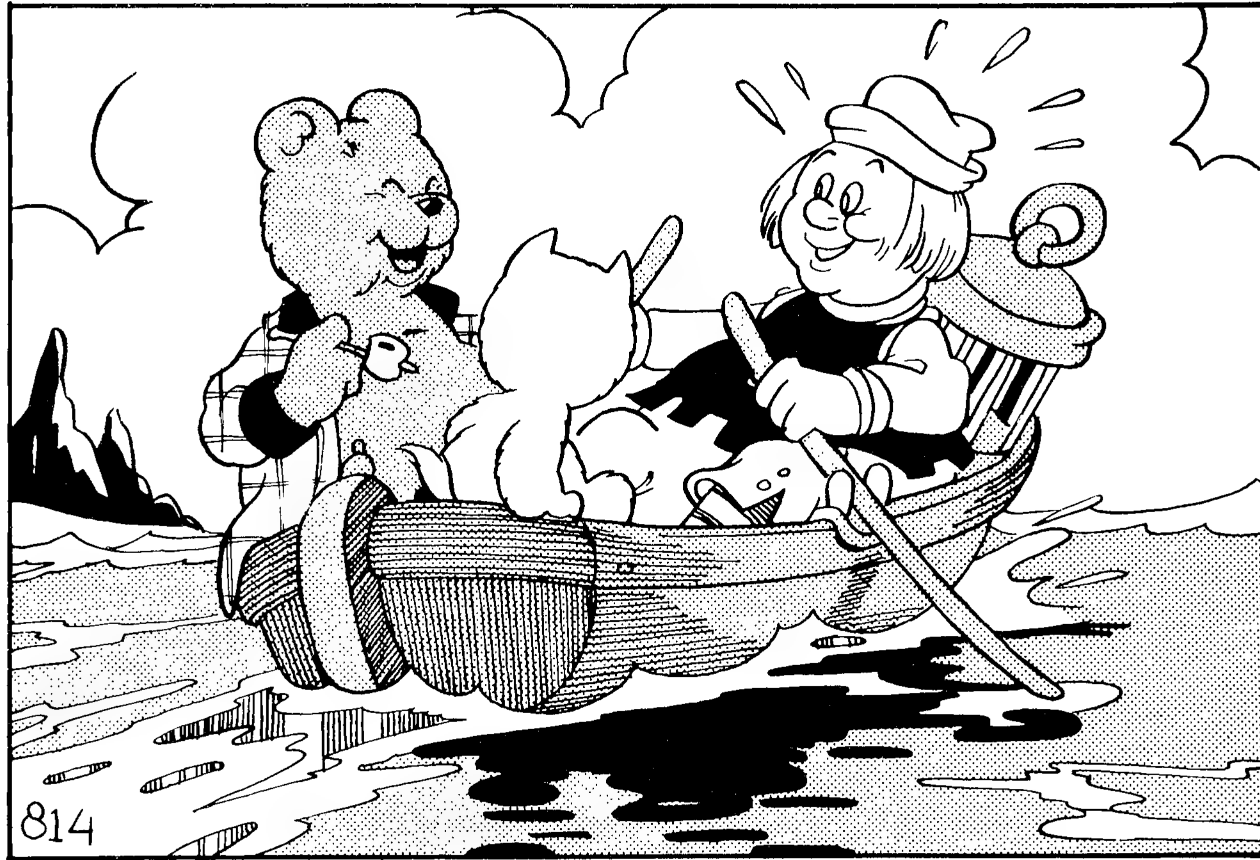

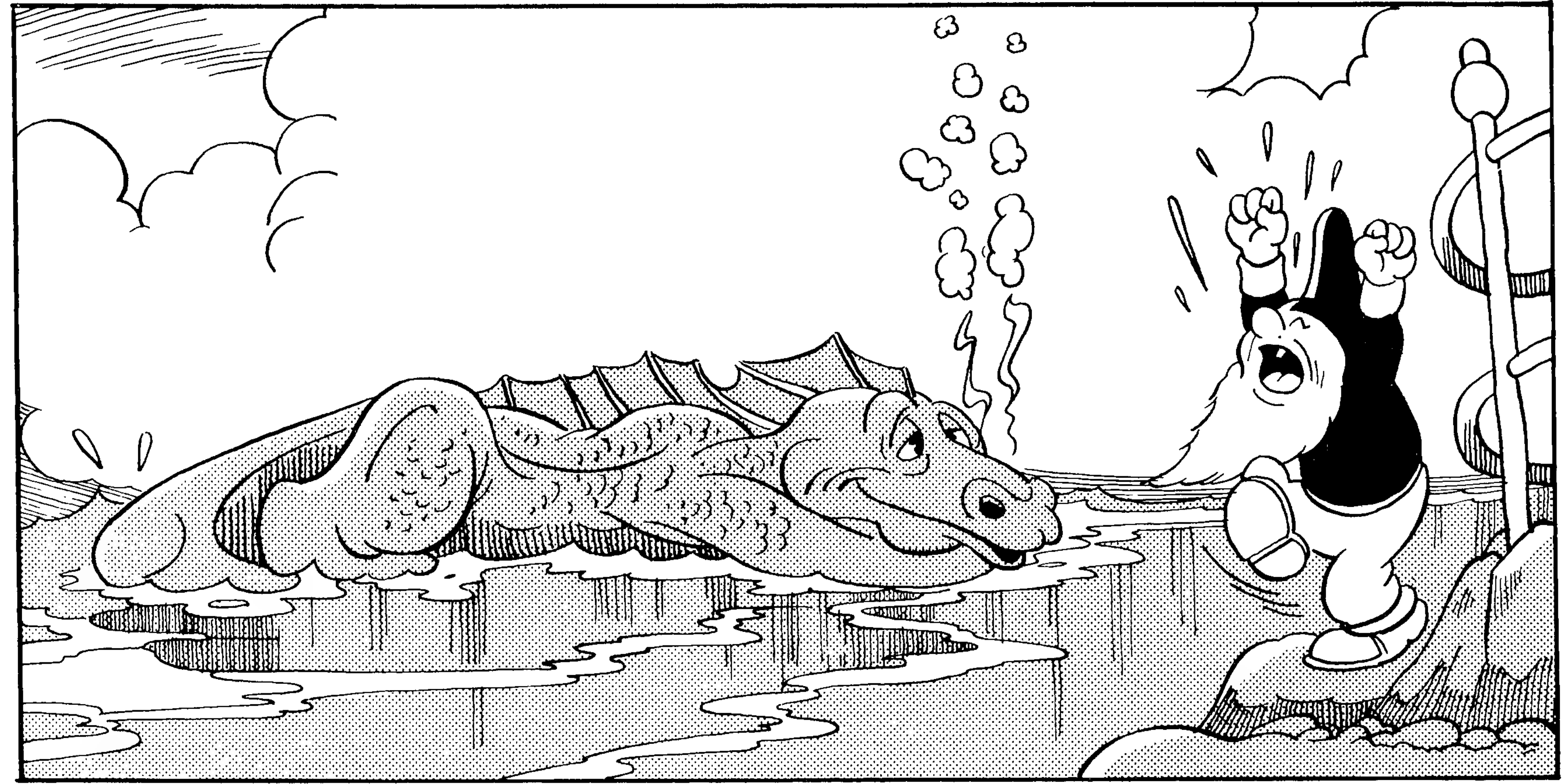
Tom Poes greep heer Bommel en rukte hem met alle macht op het stukje van de dijk, dat nog was blijven staan. Daar zaten ze nu! Het was een vreemd gezicht, want doordat de hele dijk was weggespoeld, leek het alsof er een groot meer was ontstaan, met als enige eiland het stukje dijk. In de verte staken de bergen, waar de draak vandaan was gekomen, boven de vloed uit, maar verder was alles één watermassa. En daarin, vlak bij de zitplaats van Tom Poes en heer Bommel lag de draak! Ja, de draak lag! Hij had helemaal geen belangstelling meer voor heer Ollie, nee, je kon zien, dat het water hem verschrikkelijk dwars zat en dat hij alle moeite deed, om op de glibberige modder weer overeind te komen. Maar telkens gleed hij uit en als dan zijn bek en neusgaten het water raakten stegen er met luid gesis grote stoomwolken op. Toen, ineens, nam hij een sprong en blies een paar vlammen uit zijn muil!

'Nu moet u eens opletten, heer Ollie!' zei Tom Poes.

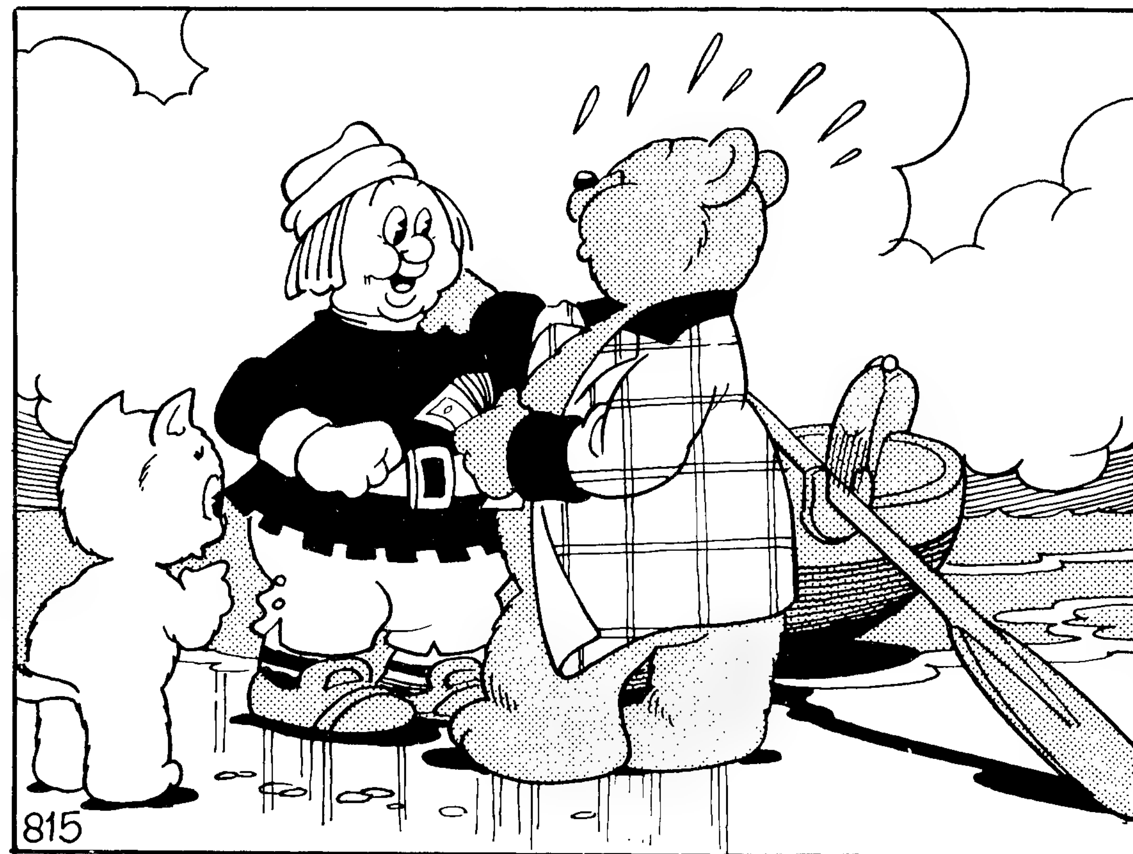
Nu, je ziet hoe het afliep met de draak. Na de sprong, die hij gemaakt had, zakte hij terug in het water, hij blies als een locomotief, maar er kwam geen vlammetje meer! Alleen een paar armzalige rooksliertjes kronkelden nog uit zijn neusgaten... nee, het was geen gevaarlijke vertoning meer die de draak maakte. Het scheen trouwens wel, dat het monster het zelf in de gaten had, want zonder nog een keer om te kijken of iets te zeggen, draaide het zich in de richting van de bergen en begon terug te waden naar waar hij vandaan gekomen was.
'Hij is geblust!' riep heer Bommel. 'Hoe is het mogelijk! Het vuur is uitgegaan! Dat was een pracht idee, jonge vriend! Zéér knap! Nee, nee, wees niet te bescheiden, Tom Poes! Het idee om dit land onder water te zetten en zodoende dat monster te blussen is een Bommel waardig!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Daar gaat een boot, die konden we wel eens praaien!'
'Gelijk heb je!' zei heer Ollie. Hij stak een arm op en begon te roepen. 'Wend je steven, goede vriend en kom hier!' riep hij. 'Hier staan de redders van je land, die graag mee willen varen!'

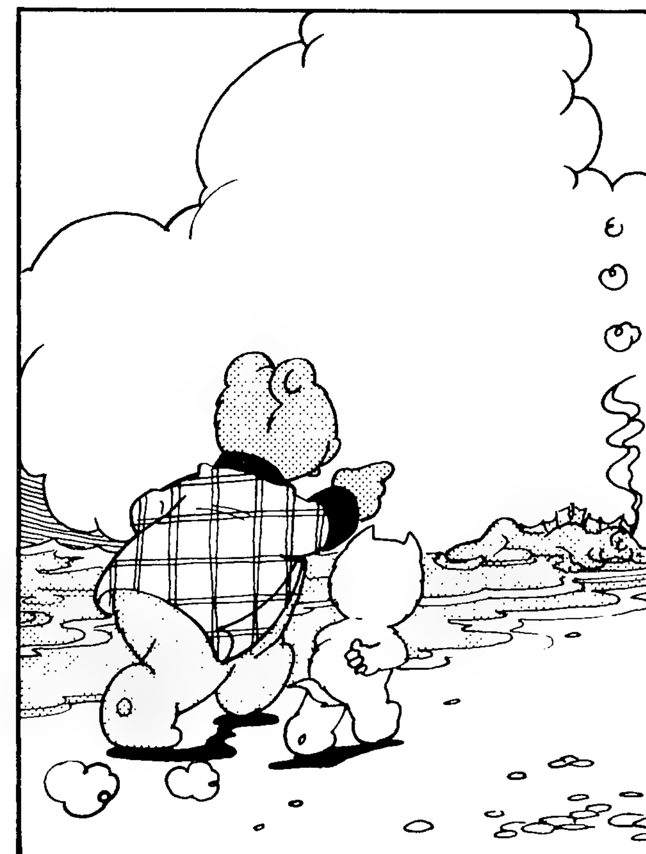
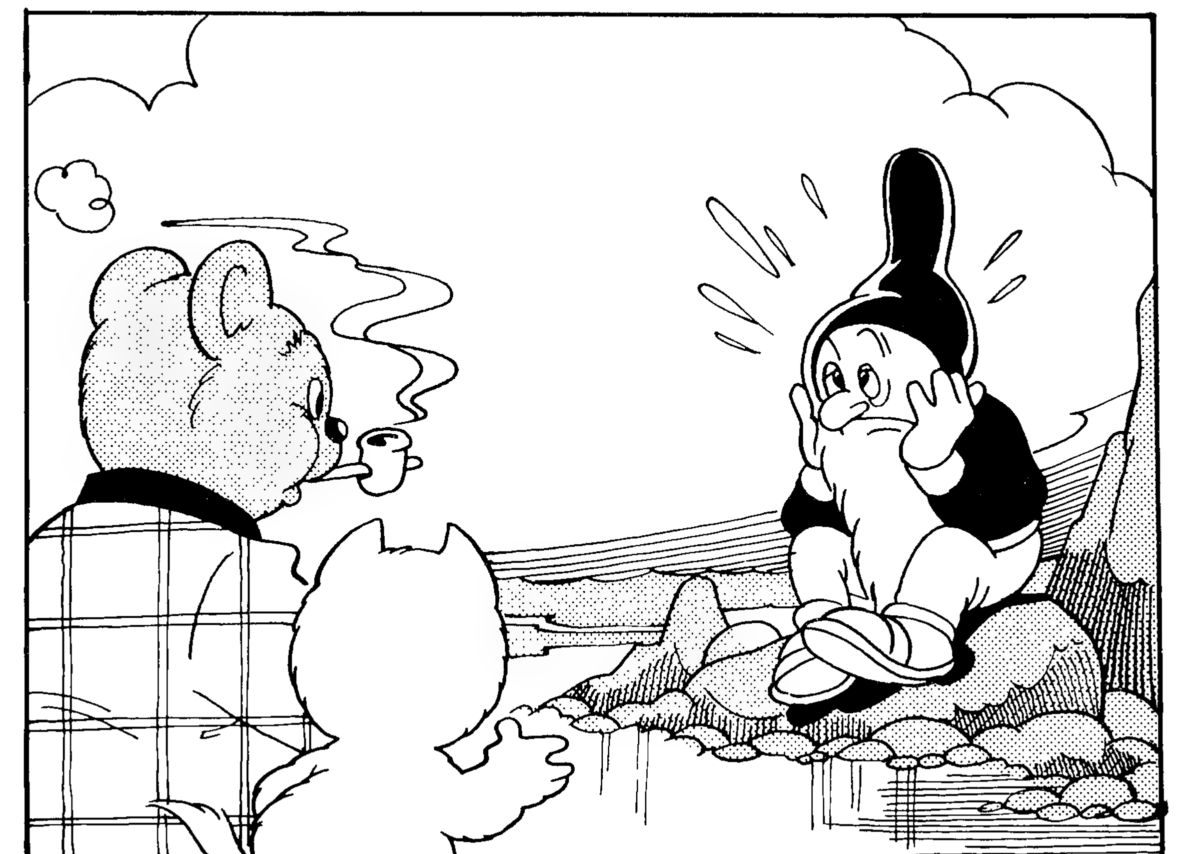

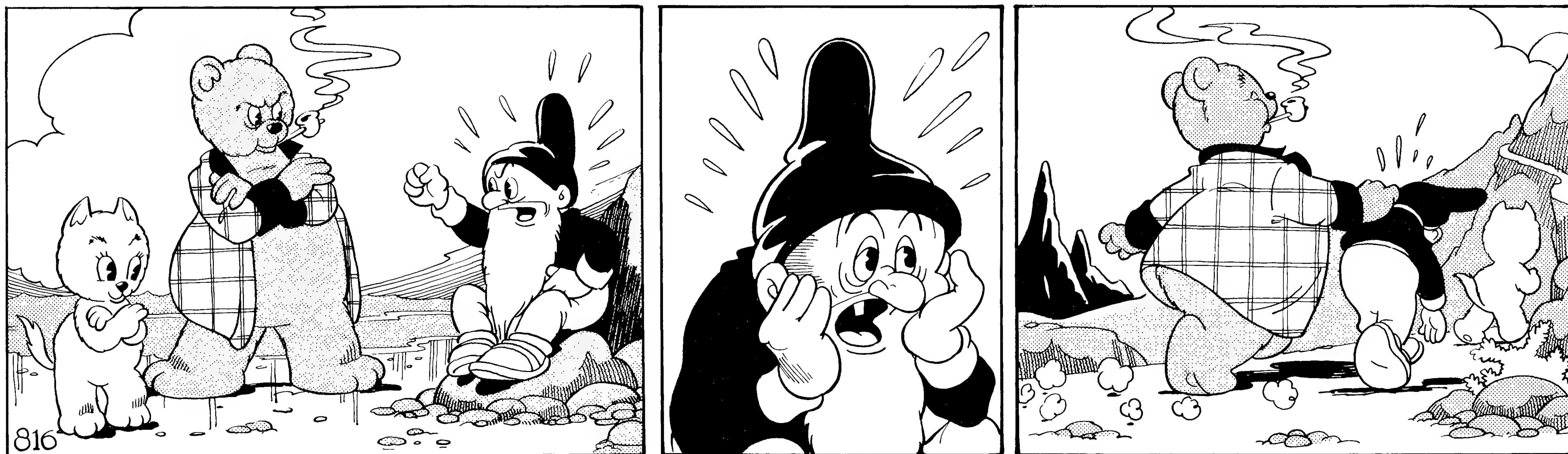
De visser, die in 't bootje zat, keerde terug en liet Tom Poes en heer Ollie instappen.
'Het is een vreemd geval!' zei hij. 'De rivier is overstroomd! Het hele land staat onder water! Maar het is niet in de haak, ik denk, dat hier opzet in het spel is! Tjonge, wat zal de dwerg daar wel van zeggen! Als hij maar niet boos is!'
'Laat hem maar rustig boos worden, goede vriend!' zei heer Bommel. 'Hij kan niets meer beginnen, want we hebben de draak verslagen! De draak is geblust! Ja, ja, met opzet hebben we de dijk doorgestoken! Wij hebben dat gedaan!'

'Wat u zegt!' riep de visser ongelovig. 'De draak verslagen? Dat kan ik haast niet geloven! Dat zou ik zelf eerst moeten zien!'
Nu, de draak was werkelijk verslagen en Pikkin was de eerste, die dat merkte! Het dier klom precies op de plek aan land, waar de dwerg stond te wachten, het wankelde steunend en schommelend door het water heen, gleed toen uit en viel petsend op de oever. Het blies een heel klein laatste rookwolkje uit en bleef liggen met een onnozele uitdrukking op zijn gezicht. Nu, je begrijpt, dat Pikkin kwaad was! Hij begon te gillen en te krijsen en te stampvoeten en wat hij precies zei, kan niet in een behoorlijke krant gedrukt worden...

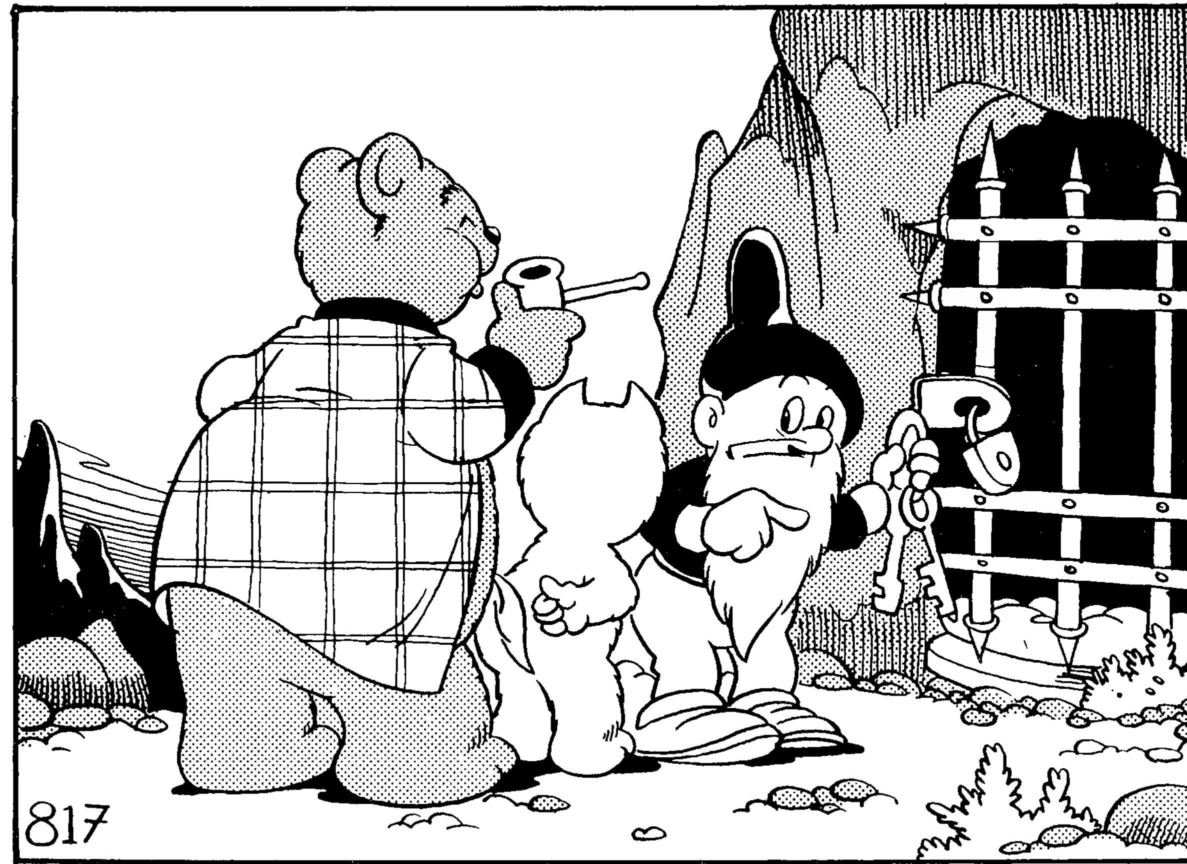

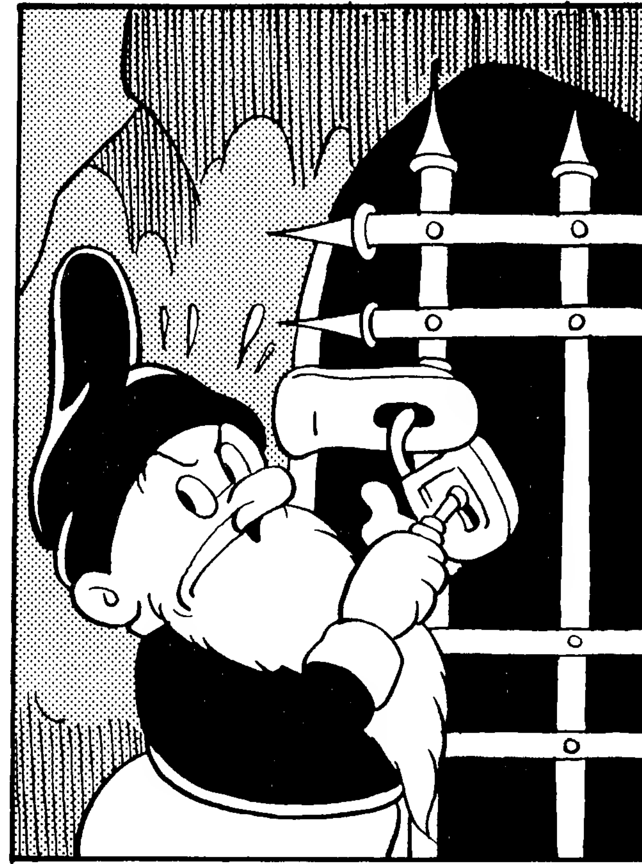
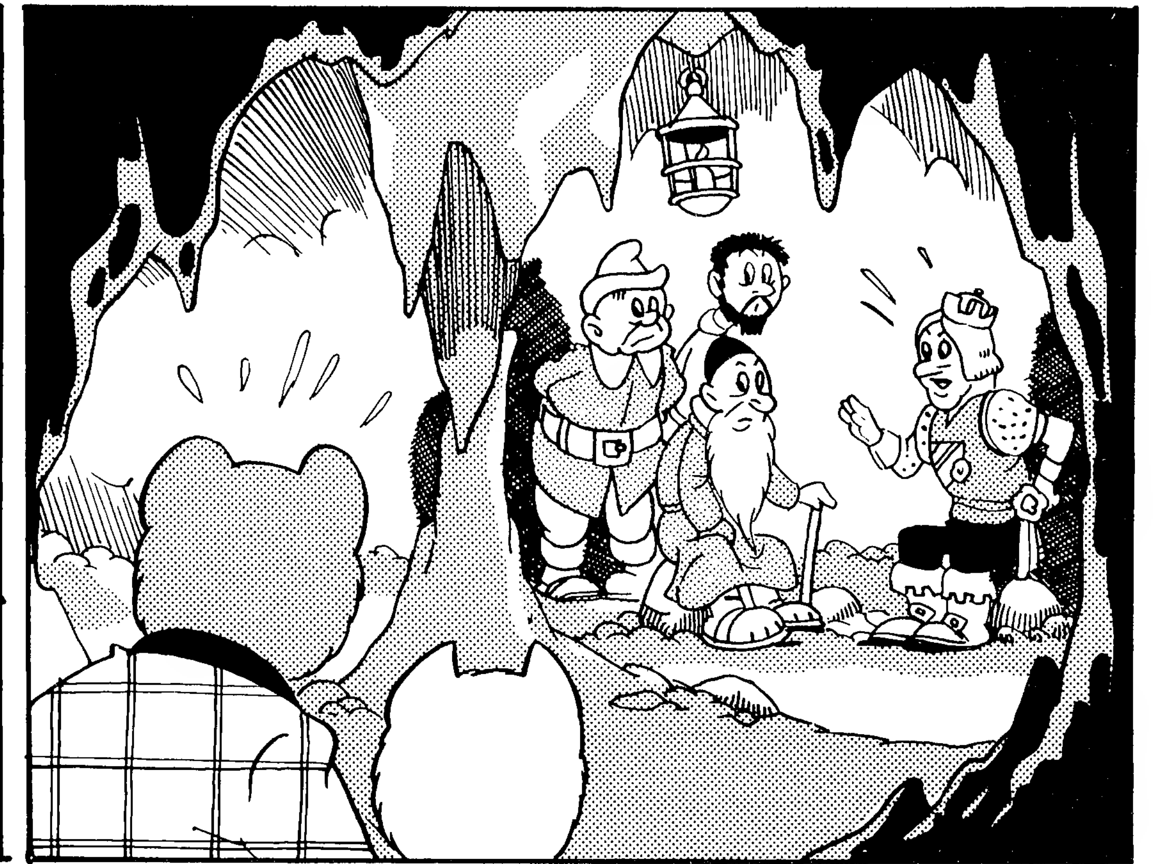

De visser zette Tom Poes en heer Bommel aan land, dicht bij de bergen waar Pikkin huisde. ‘Verder durf ik niet gaan!’ zei hij. ‘U zegt nu wel, dat de draak verslagen is, maar dat geloof ik zo maar niet! Nee, dat lijkt me overdreven!’
‘Goede vriend!’ zei heer Ollie, terwijl hij hem de hand op de schouder legde, ‘goede vriend, het misstaat u, dat ge zo wantrouwig zijt tegenover een paar ridders zonder smet of blaam! Maar ik vermoed, dat uw geest te klein is om het te bevatten! Zie hier enige banknoten en ik hoop...’
‘Kom nu maar mee, heer Bommel!’ zei Tom Poes ongeduldig. ‘We moeten nog meer doen! We moeten de gevangenen nog bevrijden!’
Ze liepen dus verder langs het strand en na een poosje zagen ze de draak aan de oever liggen blazen. Niet ver van daar zat Pikkin op een steen en keek of hij zijn laatste oortje versnoept had.
‘Zo, laaggezonken schepsel!’ zei heer Ollie afgemeten, ‘waar zijn de gevangenen? spreek op.’

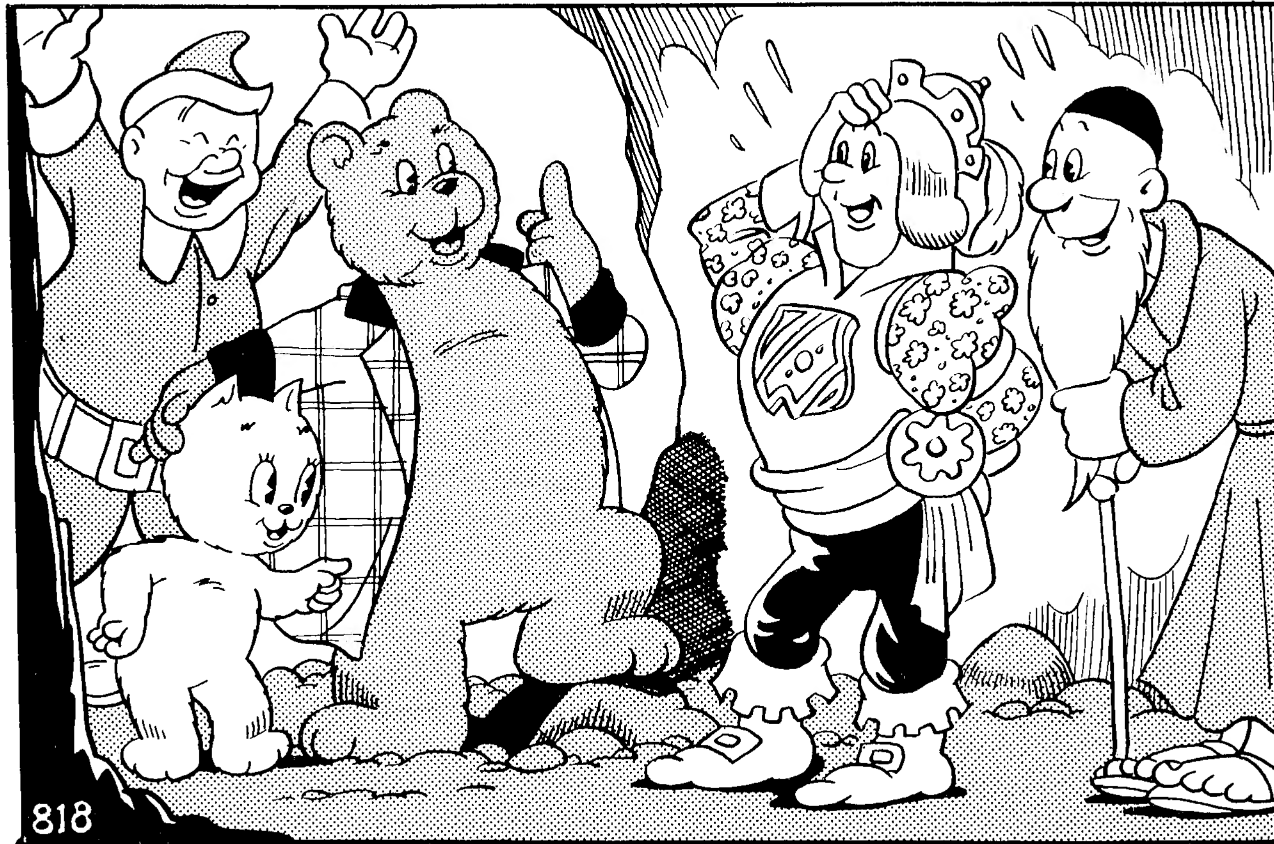

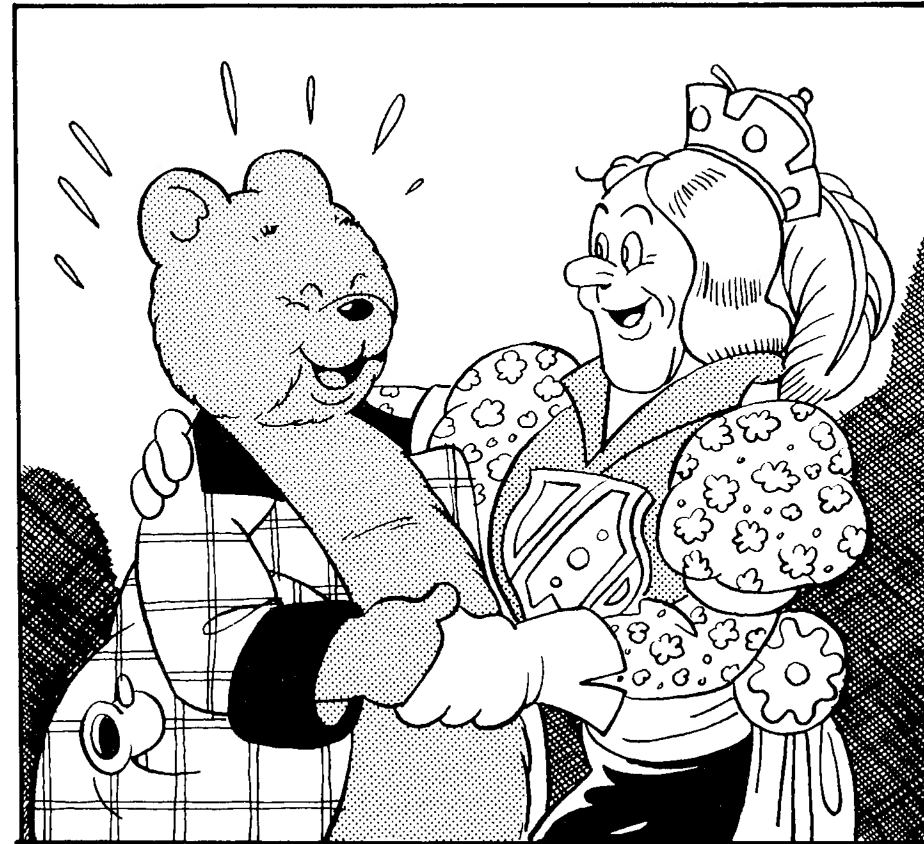
Pikkin hief zijn hoofd op en keek Tom Poes en heer Bommel nijdig aan. ‘Wat is er?’ riep hij. ‘Wat moeten jullie nu nog van me? Is het niet genoeg, dat jullie mijn arme draakje haast verdronken hebben? Schaam je!! Foei! Schaam je! En nu komen jullie met z’n tweeën een arm, oud mannetje plagen, dat zich niet meer verweren kan! Het staat je mooi, dat moet ik zeggen! Het is, dat iedereen altijd lelijk tegen me geweest is, daarom kan ik het nu verdragen, maar anders...’
‘Het is toch wel zielig, Tom Poes!’ fluisterde heer Bommel. ‘Zullen we weg gaan en hem met rust laten?’
‘Wat zielig!!?!’ riep Tom Poes. ‘Een pak voor zijn broek moest hij hebben! In de gevangenis moest hij eigenlijk! Waar zijn de gevangenen die je als maaltijd aan je draak wou geven? Vertel op! En gauw, want anders zal ik je een pak klappen geven, dat de ribben je door je lichaam marcheren!’
‘Daar boven zijn ze!’ bromde Pikkin. ‘Daar in de bergen!’
‘Kom mee, heer Ollie!’ zei Tom Poes. ‘Pak dat ventje bij z’n kraag en laat hem niet ontsnappen!’

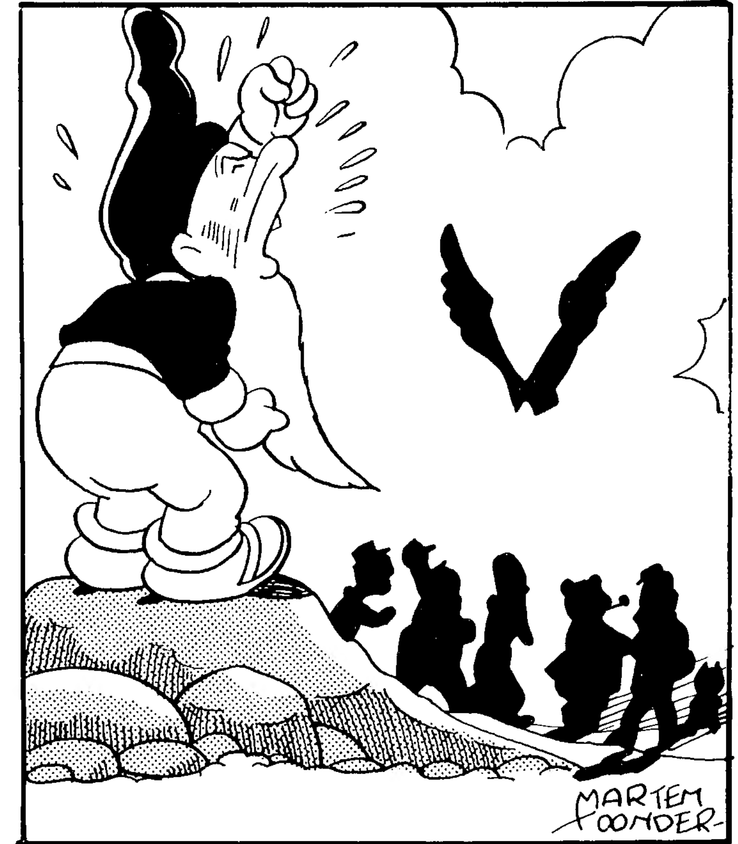

'Hier is het!' zei Pikkin. 'Hier in deze grot zitten ze! Maar wat willen jullie nu eigenlijk gaan doen? Het is mijn grot, daar kun je zomaar niet naar binnen gaan! Dat is niet netjes! Het is...'
'Maak open!' zei Tom Poes ongeduldig. 'Gauw een beetje!'
Pikkin haalde een sleutelbos te voorschijn en opende met een nijdig gezicht het hangslot. Het hek draaide knarsend en piepend open en Tom Poes haalde vlug het hangslot er uit.
'Nu kun je het hek niet meer stilletjes achter onze rug dichtmaken!' zei hij, terwijl hij het in de afgrond gooide. Toen liep hij achter heer Bommel aan naar binnen in de donkere grot. Aan het einde daarvan brandde een klein lampje waaronder vier mannen zaten.
'Het is tijd!' zei een van de mannen. 'Ze komen ons halen! Wie van ons zal het eerste gaan?'
'Wacht eens even!' zei een andere man, die een kroontje droeg en er uitzag of hij de graaf was, 'het is de dwerg niet!...'

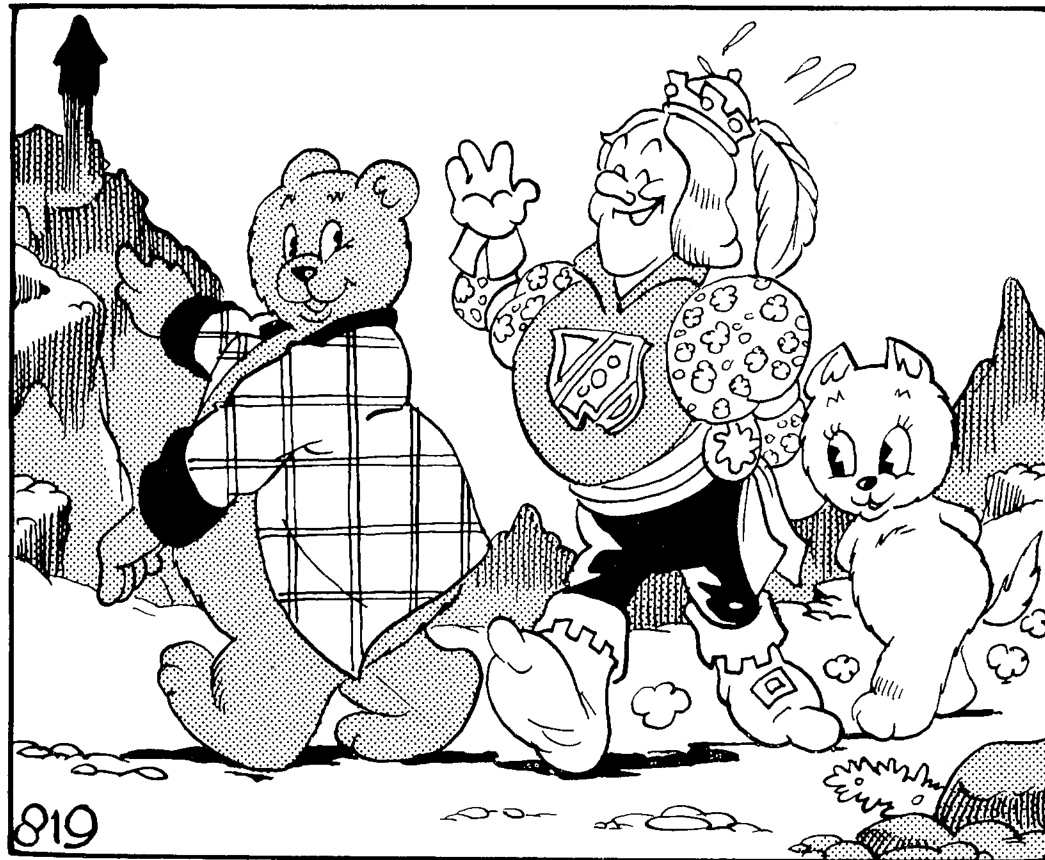

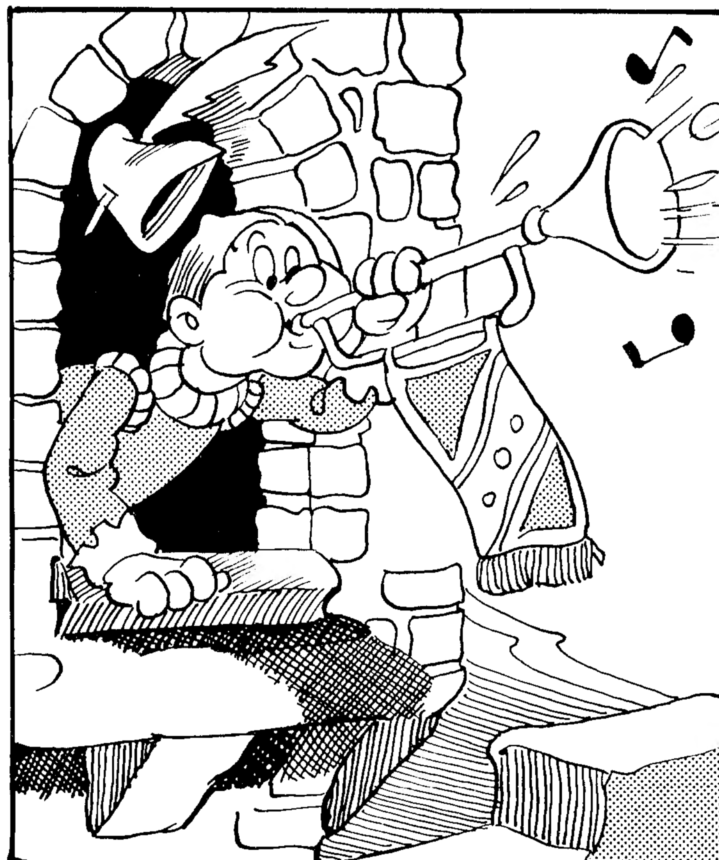
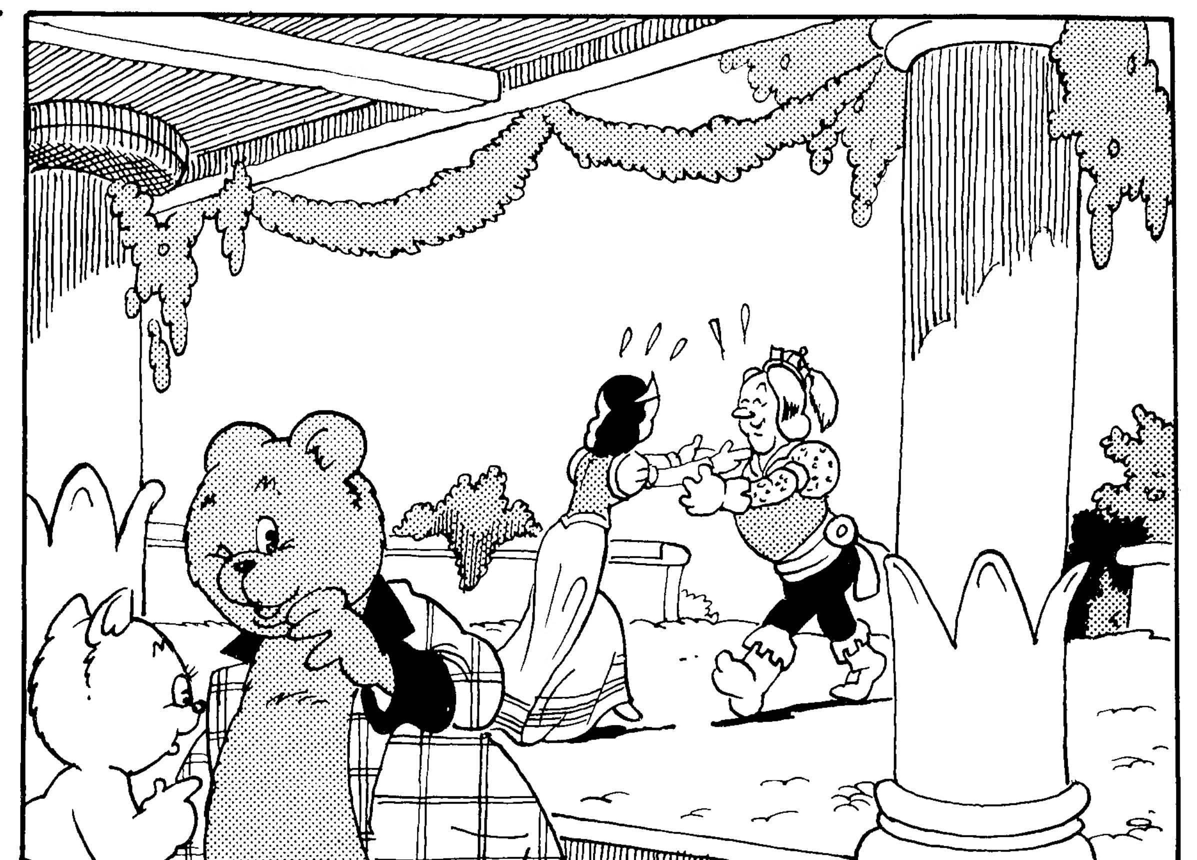

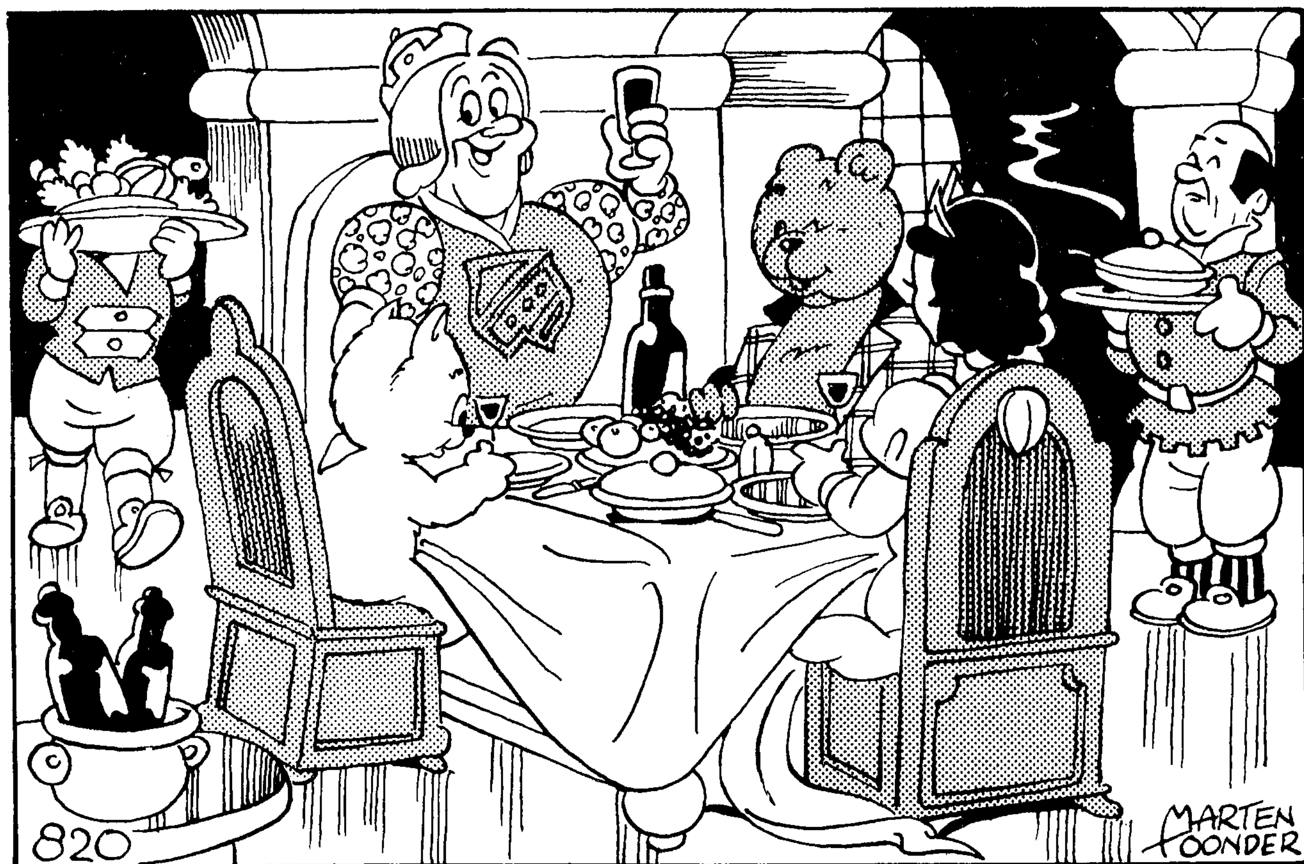
'Hebt geen angst, vrienden!' zei heer Bommel, terwijl hij statig naar voren schreed. 'Het gevaar is geweken! Met behulp van Tom Poes heb ik het monster onschadelijk gemaakt, zodat de dwerg machteloos is! Gemakkelijk was het niet, we hebben een hele dijk moeten afgraven en onze handen zijn helemaal ontveld, niet waar, Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes, 'ik dacht, dat u helemaal niet gegraven had, heer Ollie! U bent naar de dwerg gegaan om die bezig te houden en in plaats van dat u dat gedaan hebt, hebt u gemaakt, dat hij de draak losliet en toen...'

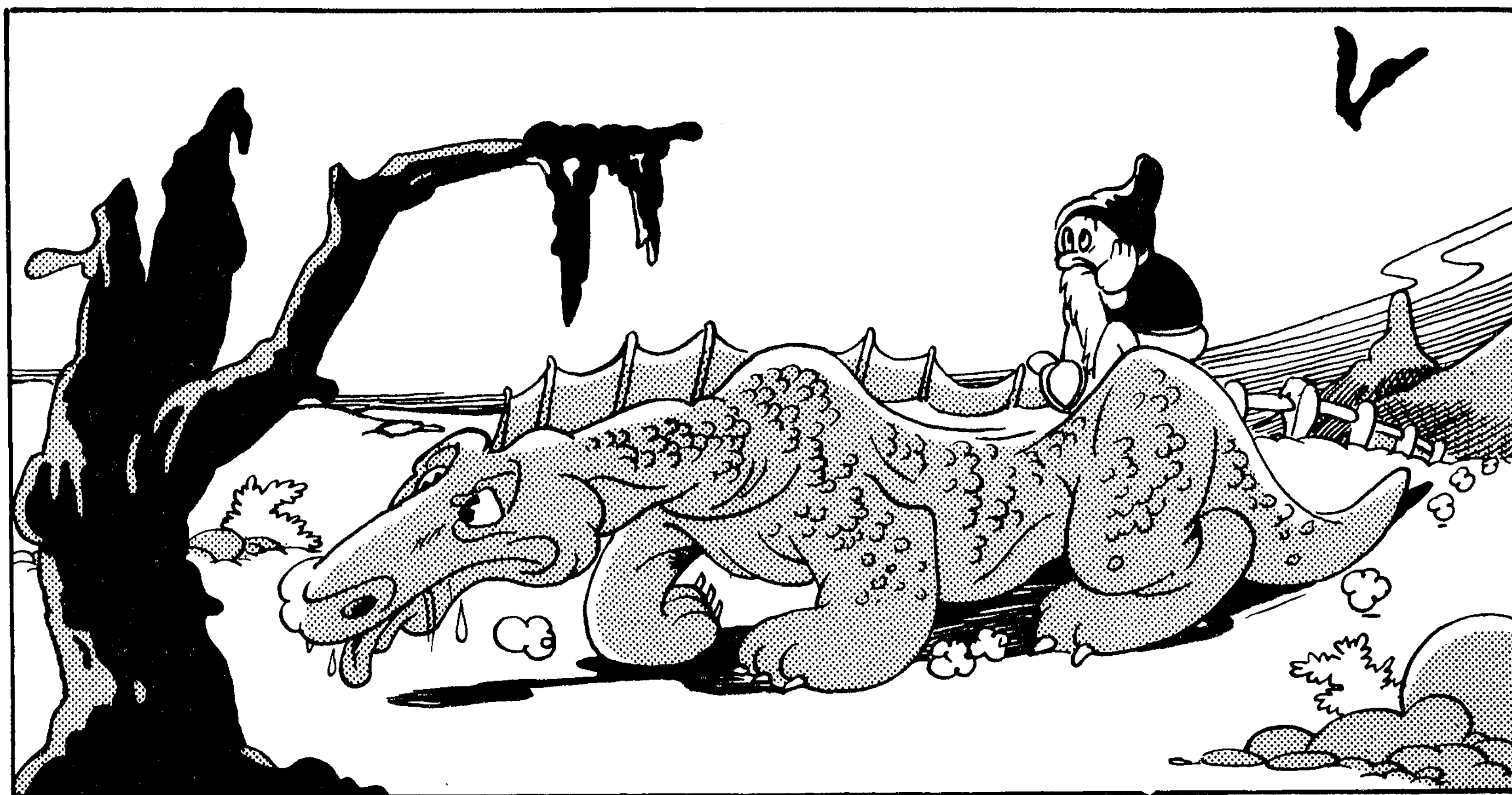
'Helemaal ontveld!' zei heer Bommel met verheffing van stem. 'Maar het resultaat loont de moeite! Dank zij ons, is dit land weer drakenvrij!'
Nu, je begrijpt, dat de gevangenen blij waren! De graaf omhelsde heer Bommel en de anderen omarmden Tom Poes en even later liepen ze allemaal de grot uit en de vrijheid tegemoet, terwijl Pikkin gillend en scheldend afscheid van hen nam!

'Dit is meer dan ik had durven hopen!' zei de graaf. 'Ik was er reeds op voorbereid om opgegeten te worden en ik deed mijn best om dat onder de ogen te zien met een kalmte, die bij mijn grafelijke waardigheid paste!'
'Dat mag ik graag horen, heer graaf!' zei heer Bommel. 'Ook ik tracht mijn leven met een Bommelse waardigheid te leven! En toch ben ik blij, dat dit avontuur ten einde is! Ik ben er erg moe van geworden, want ik heb zelden zó hard gelopen!... Eh, gevochten, bedoel ik. Daar is het kasteel al! Ik hoop, dat mevrouw de gravin een goede maaltijd klaar heeft staan!'
Van het kasteel af waren Tom Poes en heer Bommel met de graaf al gezien door de torenwachter, die van verbazing haast uit zijn venster viel. 'De graaf... De graaf!!!' stotterde hij en hij begon op zijn hoorn te blazen, dat zijn wangen haast knapten.
'Kom, Tom Poes!' zei heer Bommel, 'laten wij ons bescheiden op de achtergrond houden. Het past een heer niet om zich bij een begroeting op de voorgrond te dringen!'

Ja, toen was dit avontuur weer afgelopen. De gravin zorgde voor een feestmaal, dat er zijn mocht en de graaf hield een toespraak van een halfuur. 'U maakt ons verlegen, heer graaf!' zei heer Bommel. 'Wij deden slechts onze plicht, niet waar Tom Poes? En overigens was het genoegen geheel aan onze kant, voor ons is het beleven van avonturen een levensbehoefte geworden! Wij verstaan die kunst! Want zoals de grote geschiedschrijver Pasquino zegt: "Een Bommel is zelfs een koning te machtig!"'

'Hm!' zei Tom Poes, 'ik dacht, dat hij zei, dat een kat...'

'Op uw gezondheid, heren!' zei de graaf.

Intussen had Pikkin de draak met moeite op het strand gekregen en met veel duwen en porren en kwade woorden slofte het dier langzaam het binnenland in, met de dwerg op zijn rug.

In dat graafschap heeft niemand hem nog ooit weergezien...

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.